

Giới thiệu Chỉ Là... Tôi Yêu Em!

Thể loại: ngôn tình hiện đại, cưới trước yêu sau.

Hàn Mi được nhận nuôi từ khi còn nhỏ, nhìn bên ngoài ai cũng nghĩ cô có cuộc sống hạnh phúc nhưng thật sự thì cô chỉ được xem như món hàng để ba mẹ nuôi cô lợi dụng. Nhưng cô vẫn cố gắng để hoàn thành được những việc mà họ yêu cầu ngay đến cả hạnh phúc trăm năm của mình mà cô cũng đồng ý họ sắp đặt. Liệu cô có được hạnh phúc với cuộc hôn nhân này hay không?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hôn ước bất đắc dĩ...

Khẽ vuốt mái tóc đen mượt, Hàn Mi chăm chăm nhìn ngắm bản thân mình trong gương.

- Ha ha.. Mi à.. mày thật thảm hại!

Cô bị bố mẹ bỏ rơi ngay từ lúc mới ra đời. Suốt mười tám năm qua, cô được nuôi dưỡng bởi bố mẹ nuôi... nhưng thực ra họ chỉ muốn lợi dụng cô để kiếm tiền, họ chưa từng đặt tình cảm vào cô và cô cũng vậy.

Hôm sau...

- Hôm nay gặp nhà bên đó, con cố gắng cười tươi, niềm nở một chút để tạo thiện cảm nha!

- Dạ!

"Xui già" tương lai từ từ bước đến. Một nam nhân đẹp trai với vẻ ngoài lãng tử đi phía sau. Hàn Mi thờ dãi, cô đứng dậy tươi cười:

- Con chào bác!

- Chào con! Hàn Mi hôm nay tươi tắn quá nhỉ!

- Con cảm ơn!

Phụ nữ sang trọng kia khẽ cười:

- Hai đứa làm quen đi chứ!

Nam nhân khẽ mở lời:

- Anh tên là Khải Phong! 21 tuổi!

- Vâng! Tên em là Hàn Mi! Nghe nói anh rất có tài trong lĩnh vực kinh doanh dù vẫn còn trẻ!

- Um

Nghe cuộc trò chuyện ngắn ngủm của hai đứa nhỏ, mẹ Khải Phong cười gượng gạo:

- Ha ha.. cái gì thế này! Chúng nó ngượng sao?

Mẹ Hàn Mi lên tiếng:

- Dạ... bọn trẻ có vẻ chưa quen!

- Ha ha.. tôi thực sự thích con gái của chị... tôi mong chị đồng ý gả con bé cho nhà chúng tôi!

- A.. quả thật là vinh hạnh! Nhưng Hàn Mi nhà tôi mới mười tám... tôi e chưa đủ tuổi cưới hỏi!

- Ấy... chị cứ lo xa! Hôn ước này được định trước rồi, tôi cũng không lo là sẽ đánh mất Hàn Mi. Ừm... ông chồng tôi ông nói là.. muốn cho hai đứa nó đính hôn trước! Chị xem được không?

- Được được được! Chị chọn ngày tốt đi rồi báo cho tôi một tiếng!

- Vâng! Tôi thực sự thích bé Mi.
- Con thấy chưa? Họ thực sự thích con!
- Vâng!
- Một tháng nữa sẽ tổ chức đính hôn, con chuẩn bị đi!
- Sao? Có phải là quá vội không hả mẹ! Không đợi con lên hai mươi tuổi được sao?
- Tất nhiên là không! Kho vàng đang ở trước mắt, làm sao mà dừng lại được hả con?!
- Vâng!

1 tháng sau...

Trong phòng trang điểm, Hàn Mi đang diện một chiếc váy trắng tinh khiết, kèm theo đó là một vài bông hoa cài trên đầu...

- Ấy.. chưa đám cưới mà con dâu xinh phết nhỉ?
- Con cảm ơn bác!

Hàn Mi khó khăn với chiếc váy dài, cô ra khỏi phòng một cách cực lực. Chợt, cô chạm mặt "phu quân".

- A...

Hàn Mi tái mặt, khuôn mặt lạnh tanh kia khẽ liếc mắt nhìn cô.

- Cô muốn nói gì?
- A.. không! Tôi có muốn nói gì đâu chứ, haha..
- Không có gì thì chuẩn bị mau lên đi!
- À.. ờ!

Nam nhân kia làm cô sợ.

Buổi lễ bắt đầu một cách suôn sẻ.

Khải Phong cười tươi nâng niu bàn tay nhỏ bé của cô rồi khẽ đưa chiếc nhẫn vào ngón tay đang run.

- Em làm gì mà run rẩy thế kia?
- A... em..
- Đừng như vậy! Mọi người sẽ tò mò đấy, cô dâu tương lai của anh≡

"Cái gì thế này? Anh ta.. thay đổi 360 độ!" - Hàn Mi đưa ánh mắt kì lạ nhìn Khải Phong.

Hàn Mi cứng đờ bên cạnh Khải Phong. Anh đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ trấn an:

- Đừng sợ mà em yêu!
- Hàn Mi bất ngờ trước nụ hôn đột ngột ấy, cô chợt choàng tỉnh lách mắt sang một bên.
- A.. anh làm gì vậy?
- Hôn em!- Khải Phong trả lời bằng khuôn mặt thản nhiên.
- Đừng như vậy mà!
- Sao lại không?

Khải Phong nắm tay Hàn Mi xuống khán phòng, mời rượu từng bàn.

- Vui vẻ một chút đi, hôm nay là lễ đính hôn của chúng ta!

- Dạ!

Kết thúc buổi tiệc...

Hàn Mi chạy nhanh vào phòng trang điểm, vội tháo đôi giày cao gót ra. Cô xoa xoa gót chân của mình:

- Đau quá..

- Bị sao thế?

Giọng nói lạnh lùng vang lên khiến Hàn Mi giật mình, cô vội mang lại đôi giày:

- A.. không sao!

Khải Phong thở dài tiến đến bên cạnh Hàn Mi. Anh khẽ tháo đôi giày ra:

- Chỗ này... cô đau à?

- Một chút!

- Đi được không?

- Được mà!

Khải Phong gạt đầu rồi đi ra khỏi phòng.

- Này! Anh không định dìu tôi đi sao?

- Cô nói đi được mà!

Hàn Mi bĩu môi:

- Xi.. không cần!

- Mẹ tôi bảo.. trong thời gian này cô qua nhà tôi ở!

- Tôi chưa xếp đồ nữa!

- Mẹ cô đã chuẩn bị cả rồi! Đồ đạc của cô đã được chuyển sang nhà tôi!

Tại biệt thự của Khải Phong...

- Căn nhà này lớn quá!

-....

- Mẹ anh đâu? Tôi muốn chào một tiếng!

- Đây là căn hộ của riêng tôi, chỉ một mình tôi sống! Mẹ tôi sống riêng!

- Một mình anh trong căn biệt thự này á?

- Um!

Đến một cánh cửa lớn, Khải Phong mở cửa rồi kéo Hàn Mi vào trong.

- Hàn Mi, đây chỉ là đính hôn.. một cách bắt đắ dĩ. Tôi có một đề nghị, từ giờ chúng ta sẽ là vị hôn thê của nhau trên danh nghĩa... Cô cũng đừng đặt tình cảm vào tôi, sẽ tổn thương đấy!

- Ừ, tôi cũng thực sự không muốn như vậy.. tôi còn phải đi học!

- Đây sẽ là hợp đồng chỉ có hai chúng ta biết! Cô cứ ở đây hai tháng, sau hai tháng... mẹ tôi sẽ có một chuyến công tác đến Paris, lúc đó chúng ta sẽ chia tay, kiểu như không có quan hệ với nhau, tất cả chỉ là một vở kịch!

- Được!

- Đây là phòng của cô, bên cạnh phòng này là phòng tôi! Chúng ta sẽ ngủ riêng!

- Ủ!

- Vậy thôi, cần gì thì.. nói với tôi!

Nói xong, Khải Phong quay lưng đi ra khỏi phòng:

- Khoan đã! Tôi có chuyện muốn hỏi!

- Nói!

- Trong căn nhà này.. còn ai sống nữa không?

- Không! Chỉ hai chúng ta!

- Hà?!

- Không còn gì thắc mắc thì tôi đi đây!

Hàn Mi cau mày:

- Đừng lạnh nhạt với tôi như vậy! Tôi thực sự sợ bóng tối, ban đêm không có ai ngủ cùng tôi sợ lắm!

- Đó là chuyện của cô!

- Đây... tôi đã nghĩ trong này có người giúp việc đấy, tôi đã nghĩ sẽ rủ người đó vào ngủ chung với mình nữa!

- Giúp việc à? Cô tự thuê đi!

Hàn Mi lắc đầu:

- Không không! Ý tôi là... hãy cho tôi số điện thoại để có gì tôi gọi!

- 0934xxxx95.

- Số đẹp đấy!

- Khi có số điện thoại của tôi, cô phải lưu ý, không được tùy tiện gọi tôi, chỉ gọi khi cần thiết nhất! Không được gọi tôi vào ban đêm, tôi cảm nghĩ ngại!

- Biết rồi mà!

Khải Phong liếc nhìn Hàn Mi rồi quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Anh thật lạnh lùng

Sáng hôm sau, Hàn Mi vẫn còn trong cõi mộng.

- Hàn Mi, mở cửa!

Cô choàng tỉnh, vội mở cửa cho nam nhân lạnh lùng kia.

- Cô biết mấy giờ rồi không? Dậy trễ thế hả?

- Anh làm gì la mắng tôi dữ vậy!

- Cô có biết là cô đang ở nhà tôi không?! Dậy lau nhà cho tôi!

Hàn Mi mở to mắt hoảng hốt:

- A a a! Xin lỗi, tôi quên mất! Đợi tôi thay đồ nhé...

- Lẹ lên!

- Ủ

- Người đầu mà chập chạp, họ hàng con lười đúng không?

- Xi...

- Tôi đi làm đây! Lo mà ăn sáng đi! Trưa chuẩn bị tôi về đưa cô đi ăn trưa!

- Đi ăn sao? Sao không ăn ở nhà! Tôi lười ra đường quá...

- Đây là chuyện ngày thường của tôi, tôi không nấu ăn!

- Ừm...

Khải Phong quay gót bỏ đi...

Hàn Mi thở dài:

- Cái tên này! Chết tiệt!

Lắm bầm xong cô quay vào trong phòng thay đồ.

Đến trưa, Khải Phong nói với trợ lý:

- Trưa nay tôi về sớm một chút, cậu giải quyết cho tôi hết đóng tài liệu kia, kia và đây!

Vừa nói, anh vừa đưa tay chỉ hép tập tài liệu trên kệ đến tài liệu trên bàn rồi tài liệu trong túi sách.

- Vâng! Tổng giám đốc về sớm đi để lo cho vợ tương lai nữa chứ!

- Ừm!

- - - -

Về đến nhà, Khải Phong mở cửa ra đã nghe hương thơm thoang thoảng.

- Cô phá gì nhà tôi đây?

Hàn Mi nghe tiếng gọi, từ trong bếp chạy vội ra:

- Anh về rồi à?

- Sao không chuẩn bị đi ăn?

- À.. tôi đã nấu một ít thức ăn, ăn ở ngoài không đảm sức khỏe đâu!

Khải Phong thở dài:

- Vậy là cô không ra ngoài ăn?

- Ừ!

- Vậy tôi đi!

- Này, tôi đã nấu rồi... anh ăn một bữa thôi, ăn ở ngoài...

Khải Phong ngắt lời:

- Cô không cần dạy đời tôi!

Hàn Mi cúi mặt xuống:

- Vậy thì anh đi ăn đi, tôi sẽ ăn ở nhà!

- Ồ!

Khải Phong lạnh nhạt đi ra khỏi nhà.

Hàn Mi lẳng lặng nhìn số đồ ăn vừa nấu, cô vào bếp và bỏ hết những gì mới nấu:

- Uhm~ đồ hết này, đồ nhiều đây chắc chắn sẽ làm nhà anh thiệt hại không ít tiền. Cho chừa! Tên đáng ghét!

Đồ xong, cô bỏ hết chén đĩa đó rồi hậm hực vào phòng của mình.

- Tên lạnh lùng đó~ Phải lưu số điện thoại của hắn tên gì đây? Tên ác quỷ, tên lập dị hay gì nhỉ?

Cô chợt bực bội ném điện thoại xuống giường:

- A a a! Đáng ghét, tại sao phải nghĩ tên điện thoại cho anh ta chứ? Điện thoại rồi!

Song, Hàn Mi bực bội ngủ thiếp đi..

Đến chiều, Khải Phong đi làm về, anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy ngôi nhà trống trơn.

- Hàn Mi đâu rồi? Chết mấy xác ở đâu rồi à?

Cởi bỏ bộ vest lịch lãm, Phong diện một chiếc áo thun trắng đơn giản rồi đi tắm. Từng sợi tóc lơ lơ hơi ướt thật quyến rũ.

Anh mở cửa phòng Hàn Mi.

- Giờ này mà còn ngủ sao?

Anh lay Hàn Mi dậy:

- Dậy đi, tôi đưa đi ăn tối!

Hàn Mi dụi mắt mơ màng nhìn Khải Phong:

- Anh về rồi à? Uhm..

- Cô có đi ăn tối không?

- Ăn ở ngoài à?

- Uhm

- Không đi!

Hàn Mi lờm Khải Phong rồi kéo chiếc chăn lên nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Khải Phong không nói gì, lặng lẽ đi ra khỏi phòng. Anh vào bếp và phát hiện số thức ăn bị đổ.

- Hàn Mi!!

Khải Phong quát lớn. Hàn Mi giật mình nhưng ngoan cố không chịu ngồi dậy.

- Hàn Mi! Cô ra đây!!

Hàn Mi hơi sợ hãi, cô nướt nước bọt rồi ngồi dậy nhưng vẫn không có ý định đến chỗ Phong.

- Hàn Mi!!

- Tôi ra ngay! Ra ngay! - Sợ hãi tới giới hạn, cô bèn lon ton đi ra.

- Gì thế?

- Đây là gì?

Vừa nói anh vừa chỉ tay vào số thức ăn trong bao rác.

- Lúc trưa anh không ăn cơm mà!

- Rồi cô có ăn không?

- Không!
- Không ăn sao lại nấu rồi bỏ hết thế này.. cô không hiểu hai từ "phung phí" hả?!
- Tôi xin lỗi, tại anh không ăn mà!
- Tôi không ăn thì cô nhậ à? Lo cho bản thân trước đi!

Khải Phong có vẻ bức mình, anh đi xung quanh bếp rồi dừng lại tại đồng chén đĩa chưa rửa mà Hàn Mi đã xả một đồng ở đó.

- Sao chưa rửa chén đĩa hả?!
- Lúc trưa... tôi hơi mệt nên ngủ mất! Định là chiều sẽ rửa nhưng ngủ quên!
- Dừng xong là phải rửa! Để đây thức ăn nó bám chặt vào dơ hết đĩa!
- Xin lỗi!

Khải Phong hạ giọng:

- Lúc sáng cô có ăn gì chưa?
- Chưa... ăn...
- Bây giờ có đi ăn tối không?
- Tôi không thích ăn đồ ăn ngoài đường!
- Vậy định nhịn ăn cả ngày à?
- Tôi không sao! Anh cũng tự lo cho mình đi!

Khải Phong nhìn Hàn Mi một cách u ám rồi đi ra cửa:

- Cô lo liệu đồng chén đĩa đó đi! Tôi đi ăn về mà còn thấy ở đó là đêm nay cô xuống sàn ngủ!
- Nè, anh định đi ăn một mình rồi để tôi ở nhà lao động hả? Tôi cũng chưa ăn gì hết đó!
- Cô nói tôi tự lo cho tôi mà! Mặc kệ cô chứ!

Cánh cửa đóng lại.

Và Hàn Mi tiếp tục ở nhà một mình. Đưa mắt nhìn số chén đĩa trong bếp, cô trút một hơi thật dài rồi đeo găng tay vào.

Về phần Khải Phong, anh đến một nhà hàng lớn rồi nhâm nhi bữa tối. Chợt Bảo Anh - người yêu thực sự của anh- xuất hiện.

- Anh Phong à!
- Bảo Anh...
- Em được tin anh đã đính hôn, anh nỡ bỏ em sao?
- Anh không bỏ em! Về chuyện con bé đó thì em ráng hai tháng nữa thôi, anh sẽ chia tay nó!
- Anh hứa nha! Đừng dành tình cảm gì cho nó đó!
- Ừ!
- Hi hi≡

Mười giờ ba mươi...

Khải Phong về nhà. Chén đĩa đã được dọn sạch, số thức ăn thừa cũng đem đi đổ rác, tất cả chỉ còn lại... một cô gái đang ngủ say ngay tại bàn ăn. Khải Phong nhìn Hàn Mi một lúc rồi tắt đèn, anh bình thản vào phòng của mình và ngủ.

Sáng hôm sau...

Khải Phong dậy trước, anh vào bếp và vẫn thấy cô gái nhỏ của mình đang ngủ trên bàn ăn. Anh không ngó ngang gì tới, đi lướt qua để đến tủ lạnh lấy nước.

Tiếng mở tủ làm Hàn Mi tỉnh giấc, cô nói trong vô thức:

- Đói quá~

Khải Phong nghe loáng thoáng tò mò hỏi:

- Cô nói gì đấy?

Hàn Mi nói với giọng đáng thương:

- Tôi đói quá...

Uống một ngụm nước, Khải Phong hỏi:

- Tối qua cô không ăn gì sao?

- Tối qua hả.. ha~ Tôi rửa chén xong thì đi đổ rác rồi ngồi chờ tại bàn này! Tôi cứ nghĩ anh sẽ mua gì đó cho tôi nên không nấu gì để ăn hết.. nhưng tôi sai rồi! Ngốc quá~

Nói xong, Hàn Mi gục xuống bàn lim dim ngủ tiếp.

Khải Phong gõ vào đầu Hàn Mi.

- Cô đói lắm không?

- Ừm!

- Kiếm gì đó ăn đi!

Hàn Mi nũng nịu:

- Đồ đáng ghét! Tôi đói lắm, đi không nổi! Anh kiếm gì đó cho tôi ăn đi!

Khải Phong nhếch miệng cười:

- Kiểu ông ọ, những nhọ này chỉ quyền rũ được đám đàn ông hạng thấp hèn ngoài kia. Còn đối với tôi, cô đừng xài chiêu đó, không có tác dụng đâu!

Hàn Mi nói giọng như sắp khóc:

- Rốt cuộc là tôi đã làm sai cái gì chứ! Không ăn gì trong một ngày... địa ngục trần gian~

- Cô đã sai kể từ khi đồng ý đính hôn với tôi!

- Tôi muốn sửa sai!

- Quá trễ! Nếu muốn sửa, cô đợi hai tháng nữa đi!

Chợt tiếng chuông điện thoại reo lên, Khải Phong nhấc máy nói với giọng trầm ấm:

- Alo

- Con trai! Ở với Hàn Mi có vui không?

- Vui lắm ạ! Cô ấy ăn uống đầy đủ và rất ngoan ngoãn!

- Vậy thì tốt, mẹ đã đặt vé máy bay cho hai đứa đi Paris chơi một chuyến!

- Paris?!

- Ừ! Hai đứa phải có chuyến đi chơi riêng như vậy cho có thời gian bên nhau! Lát nữa quản lý của mẹ sẽ gửi vé máy bay đến nhà con!

- Dạ!

- Đi chơi vui về con yêu! Gửi lời tới bé Mi nha!

- Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chuyến du lịch Paris

Máy bay cất cánh...

"Mong rằng chuyến đi này bình yên! Mình sẽ không bị bỏ đói!"- Hàn Mi chấp tay cầu nguyện.

- Đang làm việc vô ích gì đấy?

- Hả? Tôi chỉ đang ước là.. mình sẽ không bị bỏ đói thôi mà!

Khải Phong thở dài:

- Lúc ở nhà là tự cô không chịu ăn chứ ai bỏ đói?

- Thôi thôi... tôi không muốn bị mắng đâu! Cho tôi chút thoải mái đi!

- Chuyến đi lần này... là chỉ để làm hài lòng mẹ tôi chứ tôi cũng chả muốn đi! Cô muốn yên ổn thì ngoan ngoãn mà nghe lời tôi!

Hàn Mi bĩu môi:

- Biết rồi!

15 phút trôi qua~

- Phong à! Mấy đứa con gái trên máy bay sao cứ nhìn anh mãi thế?

- Cô ghen à?

- Hừ... tôi mà thèm ghen à? Xi... hỏi một tí mà anh cũng xia xói, quá đáng!

Khải Phong vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh như tiền. Mở tờ báo đang đọc dở ra rồi chăm chú vào nó.

"Tên đáng ghét này! Thiệt là điên máu quá đi~"

Máy bay hạ cánh, Hàn Mi háo hức chạy nhanh xuống máy bay.

Khải Phong gọi to:

- Cô đi theo tôi, đi một mình như thế coi chừng bị bắt cóc!

Hàn Mi liếc mắt nhìn Khải Phong rồi dừng lại, không chạy nhảy nữa. Khải Phong tiến đến gần ra hiệu rồi đi tiếp.

- Này! Không xách đồ giúp tôi sao?

- Cô tự đi mà xách!

- Anh thật không có tí ga lãng nào cả!

- Làm được thì tự mà làm đi! Đừng mĩa mai người khác!

- Ồ ờ!

Cả hai đến trước một khách sạn lớn.

- Woa!! Lớn quá, ở đây rồi... anh có tiền trả không đấy?

- Chuyến đi này hoàn toàn do tập đoàn của mẹ tôi hỗ trợ, chúng ta không phải tốn một xu nào cả!

- Thích thế! Vậy thuê hai phòng VIP nha!

- Cô tự trả tiền nhé?

- Xi...

Thế là Phong và Mi ở chung phòng hai giường. Cô tung tăng chạy nhảy trong căn phòng lớn.

- Cô đừng lo nhoi, có vấn đề gì tôi không gánh đâu!

Hàn Mi nghe xong lờm lờm Khải Phong rồi nhảy lên giường.

- Chỗ này gần biển nhì! Ngồi đây tôi có thể nghe thấy tiếng sóng!

- Chắc tai cô bị gì rồi, tôi không nghe gì cả!

Cô nheo mày:

- Này này! Tôi nhìn anh đủ rồi đấy, sao lúc nào cũng phũ phàng quá vậy?

- Tôi phũ với cô hồi nào?

Hàn Mi "cạn lời" tức giận đấm mạnh xuống giường trút giận rồi nói:

- Hừm... tôi muốn đi dạo trên bãi biển, anh đi với tôi được không?

- Tôi còn công việc chưa giải quyết!

Nói xong, Phong lấy máy tính ra rồi tới xấp tài liệu dày cộp.

- Đi nghỉ mà anh cũng làm việc sao?

- Tôi không rảnh rồi như cô!

- Thôi mà! Đi biển với tôi đi!

- Cô đi một mình đi!

Hàn Mi đứng dậy:

- Tôi không có xe, hơn nữa lại rất mù đường! Nhỡ tôi đi lạc thì sao?

- Vậy thì đừng đi nữa!

Nghe đến đây, Hàn Mi bức bối đi ra khỏi phòng. Khải Phong vẫn chăm chăm vào chiếc máy tính, anh tự pha cho mình một tách cà phê rồi ra ban công nhâm nhi.

Anh thấy Hàn Mi, cô đang rảo bước trên đường. Và chợt dừng lại trước một tiệm tạp hóa, mua hai gói snack vừa đi vừa ăn ngon lành. Anh khẽ nhếch miệng cười. Uống một ngụm cà phê rồi lại hướng mắt vào cô gái bé nhỏ. Khải Phong suýt làm rơi ly cà phê khi thấy Hàn Mi bị một con chó rượt theo.

"Con nhóc hậu đậu! Tôi chó nó cũng ghét nữa! Ha ha!"

Chủ của con chó kia ngăn nó lại, Hàn Mi khẽ đưa vào miệng con chó một miếng snack, thấy chú chó nhai nhai, cô bật cười thích thú.

"Thì ra một điều nhỏ nhặt như vậy cũng khiến cô ta cười! Thật trẻ con!" - Khải Phong khẽ cười rồi quay lại với chiếc máy tính.

8 giờ tối~

Hàn Mi mới chịu về, Khải Phong thấy cô liền hỏi:

- Đi đâu mà về "sớm" quá vậy?

- À... tôi bị lạc đường...

- Lạc rồi mà vẫn về đây được à?

- Anh muốn tôi đi luôn sao?

- Chính xác! Lâu lâu khôn được một lần, tốt!

Hàn Mi lờm một cái rồi đưa cho Khải Phong một sợi dây màu đỏ với một chiếc túi nhỏ được luồn qua.

- Đây, tặng anh!

- Gì thế?

- Bùa tình yêu đấy!

- Để làm gì?

- Dù sao hai tháng nữa tôi và anh cũng sẽ chia tay, tôi muốn anh có được tình yêu thực sự để cô ấy chăm sóc tốt cho anh!

- Cô đang lấy lòng tôi?

- Tôi không phải loại người đó! Anh là giám đốc, tôi cảm nhận được anh làm việc rất nhiều mà ăn lại ít... còn ăn ở ngoài, không tốt cho sức khỏe đâu!

Khải Phong cầm chiếc bùa lên ngắm nghía.

- Thực sự tôi đã nghĩ sẽ mua snack cho anh nhưng mà... tôi bị một con chó rượt nên đã cho nó ăn rồi! Tôi đã đi rất lâu mới tìm được sợi bùa đó, đi xa lắm nên mới đi lạc đó!

- Ồ! Truyện li kỳ nhỉ!

- Anh không nói cảm ơn được sao?

- Không!

Khải Phong gấp chiếc máy tính lại rồi đứng dậy:

- Cô ăn gì chưa?

- Tôi đã ăn một gói snack!

- Ồ!

Song, Khải Phong mở cửa đi ra ngoài.

- Anh đi đâu vậy?

- Đi ăn!

- Không đưa tôi đi cùng sao?

- Cô nói cô ăn rồi mà.

- Nhưng chỉ có một gói snack, làm sao mà no được?

- Cô đã nói không thích ăn thức ăn ngoài đường!

- Nhưng giờ hoàn cảnh thay đổi rồi! Đợi tôi thay đồ rồi đi chung với, một lát thôi!

Khải Phong gật đầu.

Tại một nhà hàng sang chảnh.

- Cô ăn gì?

- Bất cứ thứ gì anh muốn!

- Tôi đang hỏi cô!

- Ừm... tôi ăn sườn nướng, được chứ?

Khải Phong lướt qua thực đơn rồi nói với phục vụ:

- Một phần sườn nướng, bò bít tết đất nhất và một chai rượu vang!

- Anh uống rượu à?

- Không!

- Chứ gọi làm gì?

- Để trưng cho vui!

" Anh Phong!" - Một tiếng gọi vang lên.

Một cô gái trẻ đẹp trong trang phục sexy bước đến chào cô Khải Phong.

- Chào anh!

Khải Phong ngạc nhiên:

- Bảo Anh, em làm gì ở đây?

- Em đi du lịch với bố mẹ! Vị hôn thê hai tháng nữa là chia tay của anh đây sao?

- Um.

Bảo Anh lướt đến chỗ Hàn Mi.

- Chào cô! Tôi là người yêu của anh Phong!

- Chào chị!

- Ha ha... cô là vị hôn thê của anh Phong trên danh nghĩa thôi đúng không? Anh ấy đã nói cho tôi!

Hàn Mi im lặng, cô đứng dậy.

- Xin lỗi, tôi thấy hơi mệt, tôi xin phép về trước!

Rồi cô quay lưng, đi ra khỏi nhà hàng.

Khải Phong liếc mắt nhìn Bảo Anh:

- Em làm gì vậy?

- Em muốn ở riêng với anh một chút thôi mà!

- Em nói đi!

- Anh kệ cô ta đi mà! Thế nào chả về khách sạn chứ, không sao đâu!

- Mẹ anh không thích!

Bảo Anh chau mày:

- Em đã nói anh đừng đặt tình cảm vào cô ta mà! Dù sao hai tháng nữa cũng chia tay thôi, kệ cô ta đi!

- Um.

- Anh đang đeo cái gì trên cổ vậy?

- Bùa yêu, Hàn Mi tặng anh!

Bảo Anh đập bàn:

- Tháo ra ngay! Bùa vớ vẩn, gỡ ra cho em!

Khải Phong tháo sợi dây đưa cho Bảo Anh. Cô vứt ngay vào thùng rác rồi nói chuyện rất vui vẻ.

Hàn Mi sau khi chạy ra khỏi nhà hàng, cô lang thang vì bị "mù đường", còn một phần là không muốn về khách sạn. Cô mua một chai rượu rồi bắt taxi về khách sạn.

Vừa uống ly rượu nồng cô vừa say sưa lắm bắm gì đó.

Được ba mươi phút, cô gục xuống ngủ thiếp đi.

Mười giờ ba mươi, Khải Phong về phòng. Anh gọi Hàn Mi dậy:

- Này! Cô làm gì mà xả đồ lung tung vậy? Dậy, dọn dẹp chai rượu này đi!

Hàn Mi mơ màng mở mắt:

- Ha~ Anh về rồi à?

- Cô uống rượu à?

- Phải... một chút! Hờ hờ~

- Cô say rồi, đi ngủ đi!

Cô hất cánh tay của Khải Phong đang đặt trên vai mình ra.

- Đừng quan tâm tôi! Dù gì anh cũng có người yêu mà, tôi chỉ là kẻ thứ ba! Kẻ thứ ba! Hai tháng nữa~ tôi hứa sẽ dọn ra ngoài... chứ kiểu này thì... tìm tôi... đau lắm! Đã tự nhủ là không được thích anh nhưng... sao lại đau thế này! Đau quá~

- Cô say thật rồi!

- Khải Phong! Tôi không say, không say! Anh đi mà chăm sóc người yêu đi, dù gì cũng chỉ là vị hôn thê trên danh nghĩa, tôi thực sự không có quan hệ với anh! Anh đừng quan tâm tôi, nếu không... tôi sẽ thích anh thật đó!

Nói rồi cô gục xuống.

Khải Phong thay đồ xong pha nước chanh cho Hàn Mi. Anh gọi cô dậy rồi cho uống nước chanh.

- Uống đi! Giải rượu đấy!

- Không uống, không uống! Chắc chắn.. anh đã bỏ bùa yêu trong này... định làm cho tôi yêu anh hả? Mơ đi mơ đi cưng à!

- Cô hôi mùi rượu lắm, tôi không ngủ được! Uống đi!

Hàn Mi đơ ra mấy giây rồi uống hết ly nước. Cô có vẻ tỉnh táo hơn một chút.

- Đi rửa đi!

- Há?

- Cô uống thì đi mà rửa, bộ cô định bắt tôi rửa à?

- Tên chết bầm! Tôi ra nông nổi này mà anh cũng không tha, chết bầm! Phong chết bầm, á ha ha! Chết bầm!

Khải Phong thở dài rồi để chiếc ly lên bàn:

- Giờ mệt thì ngủ đi! Sáng mai tự rửa!

Sáng hôm sau, Hàn Mi dậy sớm. Cô giặt mình khi thấy Khải Phong đang ngồi nhìn mình.

- Anh nhì gì thế?

Khải Phong nhướn mày lên rồi đưa tay chỉ vào ly nước chanh lúc tối.

- Đi rửa đi!

- Tôi đâu có dùng nó!

- Lúc tối cô say rượu đấy! Rồi uống hết ly nước chanh, giờ rửa đi!

- Lúc tối tôi say sao?

Khải Phong ngạc nhiên:

- Cô không nhớ gì à?

- Không!

- Ừm...

- Tôi có làm gì hơi quá thì xin lỗi anh nha!

- Haiz... xin lỗi tôi làm gì? Xin lỗi khách sạn này đi, cô đã "xả nước" ướt chăn của khách sạn rồi!

Hàn Mi tròn mắt:

- Há?! Tôi đã "xả nước" khi ngủ sao?!

- Um

- A a a a!! Xấu hổ quá đi, sao anh không anh không nói sớm??

Cô vội chạy ra khỏi phòng.

- Cô đi đâu đấy?

- Tôi xin lỗi khách sạn!

- Tôi đùa đấy! Cô không làm gì cả!

Hàn Mi trừng mắt.

- Haiz.. cái tên này! Có đùa thì cũng không nên đùa chuyện tế nhị đó! Hiểu không?

Cô rửa ly nước rồi ngồi xuống ghế.

- Ừm... đói quá à!

- Hừm? Tôi qua cô về khách sạn mà không ăn gì à?

- Tôi sợ lạc đường nên không dám đi lung tung...

Sắc mặt Hàn Mi chợt thay đổi.

- Người yêu của anh... thực sự rất xinh đấy!

- Cô vẫn còn nhớ chuyện đó à?

- Ha ha... sao mà quên được! Hai người đẹp đôi quá chừng!

- Um

Cô cúi đầu xuống. Hai hàng nước mắt từ lúc nào đã rơi xuống làm ướt đôi bàn tay nắm chặt đang run rẩy. Khải Phong không biết cô đang khóc vì Hàn Mi đang xoay lưng về phía anh.

"Tại sao lại khóc? Đồ ngốc, mới ba ngày mà mày đã rung động... đáng ghét!"

Khải Phong lên tiếng:

- Hàn Mi! Hai tháng nữa... chắc chắn chúng ta sẽ chia tay, cô đừng đặt tình cảm vào tôi! Cô thực sự sẽ tổn thương đấy!

- Ha ha... ai thèm đặt tình cảm vào anh chứ! Không những vậy, tôi còn mong hai tháng tới thật nhanh để chia tay anh!

- Cô nói được làm được! Chỉ mong hai tháng sau cô không năn nỉ tôi cho ở lại!

- Chắc chắn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đừng đặt tình cảm vào tôi

- Tôi đói quá!
- Tôi đưa cô đi ăn nhé!
- Thức ăn ngoài sao?
- Um. Ở đây không có cơm nhà đâu cô đừng đòi hỏi.
- Thôi mà! Tôi sẽ đi, nhưng mà...

Khải Phong tò mò:

- Nhưng gì?
- Tôi thực sự không muốn gặp lại... cô ấy!
- Cô ghen à?
- Tôi không ghen, chỉ là... tôi không thoải mái, không thoải mái đâu!
- Um.
- ~ Lưu ý nè, hiện tại là buổi tối, không phải buổi sáng nhé, đây là đi ăn tối đấy!

Hàn Mi mắt ngấn lệ khi nhắc về người yêu của Khải Phong. Đưa tay lên lau nước mắt, cô cố tươi cười:

- Hôm qua đi lạc, tôi phát hiện một quán mì bình dân! Anh hạn sang... ăn được ở đó không?
- Nếu cô thích!
- Tôi rất thích!
- Thay đồ nhanh đi!

Quán mì xộc xệch, cũ kĩ khiến Khải Phong không hài lòng lắm.

- Tôi tưởng cũng được... ai ngờ lại dơ dáy thế này!

Hàn Mi liếc mắt rồi nói:

- Anh không thích thì có thể về! Đừng mĩa mai như vậy, khó nghe lắm!
- Cô ăn gì?
- Mì tương đen!

Món mì làm ngon hơn mong đợi. Hàn Mi cười tí mắt, cô gấp một miếng thật to cho vào miệng.

- Ngon quá!≡

Khải Phong lạnh lùng ăn một miếng.

- Ngon không?≡
- Tạm được!
- Anh thiệt tình... khen một câu khó vậy sao?
- Chỉ có hạn tâm thường như cô mới thích thôi!

Hàn Mi khựng lại, cô đặt đôi đũa xuống.

- Anh đang nói gì vậy? Tôi không ngờ giám đốc của chủ tịch tập đoàn lớn nhất Đông Nam Á lại chẳng biết một chút phép tắc!

- Ý cô là gì?

- Anh nói như vậy chẳng khác nào xem thường tôi! Tôi là hạng tầm thường ư? Không chỉ những người tầm thường mới thích món này đâu, kẻ không có vị giác mới xía xối món ăn như anh!

Hàn Mi bực bội đứng dậy ra khỏi quán. Khải Phong "don't care" vẫn thanh thản ăn tiếp.

Hàn Mi tức giận về khách sạn.

Chín giờ ba mươi...

Khải Phong về khách sạn với một hộp mì tương đen. Anh mở cửa ra nói lớn:

- Ăn đi này, tự nhiên bỏ về mà chưa ăn...

Chưa dứt câu, anh đã vô cùng ngạc nhiên trước không gian trống vắng, yên lặng của căn phòng.

- Con nhóc đó chưa về sao?

Đặt hộp mì xuống, anh đi tắm.

Tắm xong, anh cầm điện thoại lên gọi cho Hàn Mi. Không ai trả lời. Trời lại bắt đầu đổ mưa. Khải Phong đi bộ xuống quầy tiếp tân.

- Cô có thấy một con nhóc... tóc đen, rất nhỏ con và chỉ cao khoảng 1m60 đi qua đây không?

- Dạ tôi không thấy ạ! Nếu quý khách muốn tìm người thì có thể mượn đoạn ghi hình của anh Lâm, ở đây có camera mà!

- Thôi không cần! Cô cho tôi mượn 1 cái ô được chứ?

- Dạ!

Anh khẽ rảo bước dưới trời mưa, không có một chút lo lắng nào trên khuôn mặt nam thần của anh. Cứ đi mãi, đi mãi, hết đường này đến ngõ khác, vẫn không tìm thấy Hàn Mi.

11 giờ tối...

Trời mưa to hơn thì phải, Khải Phong đi qua một đoạn đường lớn. Một bóng dáng quen thuộc đập ngay vào mắt anh, một cô gái nhỏ đang trú mưa tại mái hiên của tiệm tạp hóa, ánh đèn chớp chớp hắt lên thân thể bé nhỏ, ướt đầm đang run rẩy của cô.

Khải Phong thở dài rồi bước đến chỗ cô.

- Hàn Mi! Cô làm gì ở đây vậy?

Hàn Mi thoáng bối rối nhưng vẫn cười tươi:

- Cuối cùng anh cũng tới rồi!

Khải Phong vươn dù ra che cho Hàn Mi.

- Sao cô ở đây?

- Tôi đi lạc! Tôi bị mù đường mà!

- Mù đường... thế sao còn dám bỏ về trước tôi?

- Thôi mà! Tôi còn chưa về khách sạn nữa đó!

Khải Phong hạ giọng:

- Lần sau, cấm cô chạy lung tung!

- Dạ thưa giám đốc!

Không hiểu sao, mặc dù bị ướt mưa, đi lạc đường nhưng Hàn Mi không có vẻ gì là sợ hãi, ngược lại còn đáng yêu hơn bình thường.

Rảo bước cùng Khải Phong dưới cơn mưa, Hàn Mi thoáng đỏ mặt:

- Phong à... lúc này... tôi đã luôn nghĩ là anh nhất định sẽ tìm thấy tôi đó, nên tôi cũng chẳng sợ chút nào!

- Không sợ thật à?

- Ừm!≡

- Thật ra tôi đã định sáng mai sẽ đi tìm cô nhưng mà tôi phải tìm cô để đưa hộp mì tương đen cho cô ăn tối nên tôi mới phải vận động!

- Anh mua mì cho tôi sao?

- Um

Ánh mắt trở nên lấp lánh hơn, Hàn Mi cười:

- Cảm ơn nhé! Tôi đang đói lắm luôn!

- Đáng ra tôi không nên mua... để cô chết đói thì tôi sẽ có lợi hơn. Hối hận quá!

Hàn Mi liếc mắt:

- Xi... chia buồn với anh vì đã không giết được tôi ha!~

Khải Phong đột ngột vươn vai, Hàn Mi giật mình lấy tay che đầu:

- A a! Anh làm gì vậy? Thấy tôi ướt chưa đủ hay sao mà không chịu che dù cho tôi nữa vậy?

- Ha~ Tôi mỏi tay quá, cô cầm dù che cho tôi đi!

- Anh nghĩ với chiều cao này tôi có thể che mưa cho một con quái vật 1m85 như anh sao?

- Ha ha~ Tôi quên là cô chỉ cao tới vai tôi!

Khải Phong chợt nở nụ cười. Hàn Mi tròn mắt nhìn rồi vỗ tay:

- Ô ô! Lần đầu tiên kể từ khi mới gặp tôi mới thấy anh cười đấy!

Nhưng vết đỏ hồng từ lúc nào hiện rõ trên má của nam thần 1m85. Hàn Mi thấy vậy liền giờ trò chọc ghẹo:

- Anh cười cute thế mà! Sao lại ít cười quá vậy?

- Cô không cần biết!

- Khải Phong cute chết được! Cười nữa đi chứ!

- Không thích!

Hàn Mi cười thích thú. Có lẽ như đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô cười rạng rỡ và ở một khoảng cách gần như vậy. Trái tim như muốn nổ tung, có lẽ... anh đang mở cửa trái tim cho nữ nhân kia bước vào.

- A a a a!!

Hàn Mi la toáng lên ngay khi vừa bước vào phòng khách sạn.

Hộp mì tương đen của Hàn Mi bị đổ lăn ra sàn.

- Mì của tôi!

- Hừm... đổ cả rồi! Cô lấy cây lau nhà dọn đi!

- Há?! Anh đang nói gì thế? Tôi chưa ăn mà nó đổ rồi, có nghĩa tôi chưa sử dụng nó... vậy tại sao phải dọn.

- Vì tôi mua nó cho cô. Nó là của cô, cô phải chịu trách nhiệm chứ!

- Được được, anh nói gì cũng được!

Nói xong, Hàn Mi bèn dọn dẹp hết tất cả trong khi Khải Phong thảnh thơi đi bộ ngắm biển vào ban đêm. Dọn dẹp xong, đuối sức vì chưa ăn gì mà đã lao động "khô sai", cô gục xuống ngủ thiếp đi.

Khải Phong mở cửa ra.

- Đây... tôi mua bánh gạo cho cô! Ăn đỡ đi, khuya rồi... tất cả đều đóng cửa...

Đặt túi bánh gạo xuống bàn.

- Lại ngủ! Con nhóc này, cho đói luôn đi~ phiền phức! Bồn thiếu gia đã chạy từ đây xuống dưới kia mua đồ ăn cho người mà lại như vậy! Chết đói đi!

Trong giấc mơ....

Cô đang mặc một chiếc váy trắng tinh khiết. Có tiếng chuông đám cưới! Cô vội chạy theo tiếng chuông, một nam nhân với vẻ mặt lạnh lùng ôm chặt cơ thể bé nhỏ. Và... môi chạm môi.

- Em thực sự hạnh phúc!

- Hừm? Ngủ mà làm bầm gì vậy?

- Khải Phong...

Khải Phong thờ dãi rồi đưa tay khuôn mặt tựa thiên sứ đang ngủ kia, vén lọn tóc đen mượt sang vành tai rồi nói.

- Đã nói... đừng đặt tình cảm vào tôi! Cô thực sự sẽ tổn thương!

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Disneyland Paris

Hôm nay cả hai đều dậy sớm.

- Khải Phong... anh xem này!

Vừa nói Hàn Mi vừa đưa tờ giấy quảng cáo các địa điểm du lịch của Paris ra cho Phong xem.

- Tôi thấy.. mấy hôm nay ở đây vô ích quá, suốt ngày ăn rồi ngủ! Tôi muốn đi chơi!

- Disneyland... đi không?

- Có!

Mua vé xong, cả hai bước vào trong.

"Woa!≡" - Hàn Mi reo lên thích thú - Phong à, chơi cái gì trước đây?

- Vì cô muốn đi nên tôi mới đi thôi, chứ tôi chẳng có hứng thú đâu!

- Anh nói gì vậy chứ? Kì cục!

- Cô muốn ăn gì không?

- Ừm..

Hàn Mi đảo mắt nhìn xung quanh rồi đưa tay chỉ về gian hàng bán kẹo.

- Kẹo bông giòn! Mua cho tôi nhé!

- Ừ! Lát nữa tôi sẽ mua!

- Cái gì vậy? Lát nữa mua, thế anh hỏi làm gì?

- Để biết! Giờ đi chơi một chút!

Hàn Mi liếc mắt rồi thông thả đi trước.

- Này nầm lùn!

Một tiếng gọi lớn khiến Hàn Mi ngoảnh đầu lại.

- Tên kia! Anh cao hơn tôi bao nhiêu mà lại nói là nầm lùn?

- Tôi cao hơn cô 20cm!

- Xi..

- Cô đi đâu mà đi hùng hồ vậy?

- Tôi muốn đi tàu lượn siêu tốc, anh đi chung không?

- Không!

Hàn Mi tròn tròn mắt.

- Cái tên này! Đáng ra phải nói có chứ? Trong phim ngôn tình toàn làm vậy?

- Xin lỗi nhưng đây không phải phim ngôn tình đâu mà cô mơ mộng!

- Cái tên đáng ghét.

Khải Phong vươn tay xách cổ áo Hàn Mi lên. Vì cô rất nhỏ con lại nhẹ cân nên chỉ cần dùng một ít sức thôi là Khải Phong đã có thể nâng cô lên khỏi mặt đất!

- Anh làm gì vậy? Thả tôi xuống!

- Con nhóc kia, cô không lớn hơn tôi đâu, nên đừng tùy tiện gọi là cái tên này, cái tên kia hay tên chết bầm! Rõ chưa nầm lùn!

- Biết rồi! Thả xuống coi! Rách áo tôi đó!!

Khải Phong nhếch miệng cười rồi thả nữ nhân đang vùng vẫy kia xuống.

- Tên đáng ghét! Rách áo bà thì sao?

Khải Phong cúi sát xuống tai Hàn Mi thì thầm:

- Con nhóc này... đã nói không gọi tôi là tên này tên nọ nữa!

Mặt Hàn Mi đỏ bừng, cô vội đẩy Khải Phong ra rồi che mặt:

- Biết rồi, biết rồi! Tránh xa ra một chút đi, gần quá!

- Ha ha!

- Đi tàu lượn với tôi đi!

- Cô đi một mình đi!

- Đi một mình tôi sợ lắm! Lúc nhỏ tôi toàn đi với bạn thân thôi, phải trên hai người tôi mới dám đi!

- Vậy thôi khỏi chơi cho rồi!

- Đi mà!

Ngẫm nghĩ một lát, Khải Phong nói:

- Được rồi! Tôi sẽ đi với em!

- Hi hi≡

Thế là.. một toa hai người. Cả hai chung một ghế vô cùng "tình cảm".

- Nhìn anh có vẻ không vui đó~

- Tôi cứ tưởng ít người đi nên mới đồng ý để có gì hai đứa ngồi riêng, ai ngờ đông dữ vậy!
- Thôi mà, ngồi chung vậy đỡ sợ hơn đó!
- Chỉ mình cô sợ thôi, đồ ngốc!
- A a a a!!

Tàu bắt đầu chạy, do chưa chuẩn bị tinh thần nên Hàn Mi hoảng hốt thét lên. Khải Phong cũng giật mình nhưng kìm nén để không thét lên. Nhìn sang Hàn Mi, cô nhắm tịt mắt lại, miệng không ngừng la hét và tay cứ nắm chặt lấy tay Khải Phong.

"Em thật đáng yêu≡" - Khải Phong nhìn chăm chăm vào Hàn Mi, khẽ cười.

Khải Phong lấy cả hai nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của Hàn Mi.

Kết thúc, Hàn Mi loạng choạng bước xuống, Khải Phong đi bên cạnh đỡ Hàn Mi.

- Thề lực cô không tốt thì đừng chơi ba cái trò cảm giác mạnh này chứ!
 - Tại.. nó chạy bất ngờ quá mà!
 - Ha ha.. đúng là nhát như thỏ đế!
 - Anh nói ai nhát hả?!
 - Tôi nói vu vơ ấy mà, cô phản ứng dữ vậy!
 - A a a! Tên đáng ghét!
- Hàn Mi chợt liếc mắt nhìn Khải Phong một cách đáng yêu.
- Tôi có thấy nha! Lúc nãy anh đã lợi dụng để nắm tay tôi!
 - Cô nắm trước đấy!
 - Đúng là tôi nắm trước nhưng sau đó không phải anh cũng nắm tay tôi rồi xoa xoa sao?
 - Vớ vẩn!
 - Không phải anh cũng sợ đó chứ?
 - Tôi mà sợ à! Vớ vẩn!!
 - Anh Phong!

Là Bảo Anh. Cô gọi to khi thấy Khải Phong.

- Bảo Anh..
- Hi hi hi.. đi chơi công viên mà không rủ em nha!

Bảo Anh chen vào đẩy Hàn Mi ra rồi khoác tay Khải Phong một cách thân mật.

- Em làm gì ở đây vậy?
- Em đi chơi!
- Một mình à?
- Ừm.. nhưng giờ có anh rồi!
- Ừ!
- Anh à! Em muốn ăn kẹo bông, anh mua cho em đi!
- Ok≡

Hàn Mi bị đẩy ra. Cô lặng lẽ đi theo sau "cặp tình thương mến thương" kia, ánh mắt cup xuống, thấy rõ sự thất vọng.

- Này!

Bảo Anh ngoảnh đầu lại gọi Hàn Mi với cây kẹo bông trên tay. Hàn Mi ngẩng đầu dậy.

- Cô đi theo chúng tôi làm gì vậy? Phiền phức quá, cô ra rìa rồi.. không biết đi về sao?!

- Tôi.. tới đây để chơi mà.. Khải Phong..

- Giờ hai chúng tôi muốn riêng tư! Cô đi theo phiền lắm, hơn nữa.. Khải Phong sẽ không mua vé cho cô chơi cái gì nữa đâu! Đừng ở đây ăn bám vô ích, cô về đi!

Hàn Mi đưa mắt lên nhìn Khải Phong. Bảo Anh đẩy Hàn Mi một cái mạnh.

- Nhìn cái gì?! Cô định thôi miên hả? Đi về đi, tôi nói cô không nghe sao? Không thám vào đầu hả?!

Hàn Mi chần chừ một chút, chuẩn bị quay đi thì Bảo Anh lao tới nắm tóc giật mạnh.

- Con nhỏ này! Còn chưa về nữa? Hai tháng nữa là chia tay thôi, cô đừng cố gắng! Tôi mới là người yêu và vợ thật sự của anh Phong! Cô chỉ là kẻ thứ ba, là người ngoài!! Đi về đi!

Khải Phong vội ngăn Bảo Anh lại.

- Em thôi đi! Đây là nơi công cộng đây!

Bảo Anh hất mạnh Hàn Mi ra. Khải Phong nói:

- Hàn Mi, cô về đi! Ăn trưa trước luôn đi, có thể là.. bây giờ tối nay tôi sẽ về!

Hàn Mi quay đi. Hai hàng nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Cô ngoan ngoãn đi về khách sạn, ngã người xuống giường, cô khóc nức nở.

Đến tối, Khải Phong về cùng Bảo Anh. Lúc này Hàn Mi đã ngủ thiếp đi. Bảo Anh thở dài khó chịu:

- Lại gặp, con nhỏ này chướng mắt chết được.

Nghe tiếng nói, Hàn Mi dụi mắt ngồi dậy. Khải Phong nói:

- Cô ăn gì chưa?

Hàn Mi nói dối vì sợ sẽ gây phiền phức với Bảo Anh:

- Tôi ăn rồi!

- Ừm.. tối nay Bảo Anh sẽ ngủ lại đây!

- Được chứ!

Bảo Anh nói với giọng khinh bỉ:

- Hàn Mi, cô dọn ra ngoài ở một đêm rồi sáng mai về nhé! Có cô.. hai chúng tôi không thoải mái lắm!

- Dọn đi? Đi đâu chứ?

- Đi đâu thì mặc kệ cô! Đi chết cũng được tôi không quan tâm đâu! Ấy chết.. tôi lỡ lời! Thôi cô tranh thủ dọn đồ rồi ra ngoài đi ha!

Bảo Anh vừa nói vừa đẩy Hàn Mi ra khỏi phòng. Khải Phong kéo tay Hàn Mi lại:

- Cô đi đâu thì đi nhưng sáng mai phải về đây, cô mà mất tích tôi không biết nói sao với mẹ tôi đâu! Thôi đi đi!

Bảo Anh hỏi:

- À.. cô có cần tiền để thuê phòng trọ không, tôi cho mượn một ít!

- Không cần đâu!

- Ừ vậy đi đi!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đêm một mình

Cô đang từ từ xa khách sạn. Cô không thuê phòng trọ bởi vì.. cô không có tiền.

Trước chuyến đi này, Khải Phong đã không cho cô đem tiền, anh nói sẽ lo mọi chi phí cho cô. Hàn Mi vẫn lặng lẽ đem theo một ít, chỉ một ít tiền, cô đã sử dụng để mua snack vào hôm trước và mua bùa tình yêu cho Khải Phong nên đã hết sạch.

"Haiz.. chắc phải ngủ ngoài đường rồi~" - Hàn Mi thở dài nặng nhọc.

Cô rảo bước đến một con hẻm tối.

- Cô gái.. cho bà xin ít đồng~

Một tiếng nói vang lên khiến Hàn Mi giật mình hoảng hốt. Thì ra là một bà cụ ăn xin. Hàn Mi bình tĩnh trả lời:

- Cháu xin lỗi.. Hiện tại cháu không có một đồng xu dính túi.

Bà cụ đưa mắt nhìn chăm chú vào ánh mặt u buồn kia.

- Trông cháu có vẻ buồn.. có chuyện gì vậy?

Hàn Mi ngạc nhiên:

- Bà.. bà cũng biết nói tiếng Việt sao?

- Bà đích thị là người Việt.. nhưng bị bán sang nay năm hai mươi tuổi!

- Vâng..

Bà cụ tò mò:

- Chẳng lẽ.. cháu cũng bị bán sang đây à?

- Dạ không! Cháu đi du lịch!

- Thế sao lại lang thang ở đây vậy?

- À.. cháu.. cháu bị cho ra rìa rồi bà ạ!

Hàn Mi nói xong rồi bật cười một cách đau khổ.

- Cháu kể hết cho bà nghe được chứ, coi như là tâm sự đi!

- Nhưng mà.. cháu không có tiền đâu, bà thân mật với cháu như vậy không được gì đâu!

- Ta không cần tiền đâu mà! Kể cho bà nghe đi!

Hàn Mi bèn kể tất cả mọi chuyện cho bà cụ nghe.

- Ôi.. hôn ước trên danh nghĩa.. giữa hai đứa đâu có tình yêu đâu mà lại..

- Không phải là không có tình yêu, mà là tình yêu chỉ đến từ một phía!

Bà cụ chọc ghẹo.

- Phía đó là phía nào hả cháu!

- Cháu! Cháu nghĩ nó đến từ cháu.. mới đầu cháu rất sợ anh ấy nhưng khoảng hai ngày sau lại rung động, cháu tự cảm thấy mình quá dễ giải..

Bà cụ gật đầu rồi cười.

- Cháu buồn ngủ chưa?

- Dạ có! Nhưng lại không có chỗ ngủ!

- Đến chỗ bà ngủ nhé!

- Có xa không ạ? Sáng mai cháu phải về khách sạn, cháu sợ mình sẽ không nhớ đường!

- Không gần cũng không xa lắm! Cứ đi đi, sáng mai bà đưa cháu về!

- Vâng!

Đêm nay cô cảm thấy bản thân thật đơn cô. Lúc trước cô cũng ngủ một mình và không ngủ với Khải Phong, đêm nay cũng vậy nhưng thật sự.. rất cô đơn. Có một cái gì đó rất trống trải, thiếu thốn khiến cô không ngủ được!

Sáng hôm sau, bà cụ đưa cô đến trước khách sạn rồi chào tạm biệt.

Từ cửa sổ phòng, Bảo Anh thấy bóng dáng Hàn Mi. Ngay lập tức, cô cởi áo của mình ra, cả áo của Khải Phong đang ngủ rồi lên giường ôm anh và giả vờ nhắm mắt.

Hàn Mi mở cửa.

- Tôi về rồi!

Cô khựng lại. Bảo Anh và Khải Phong.. cùng một giường sao? Có lẽ đêm qua họ đã ân ái và rất hạnh phúc bên nhau. Cô đã trở về không đúng lúc rồi..

Hàn Mi khẽ cắn môi của mình rồi ra khỏi phòng.

Bảo Anh nghe tiếng đóng cửa. Cô mở mắt và nhếch miệng cười thích thú.

"Haiz.. hai người.. có hiểu lầm rồi! Ha ha ha!" - Bảo Anh mặc áo vào rồi liếc mắt ra cửa sổ nhìn chăm chăm vào bóng dáng nhỏ bé chạy ra khỏi khách sạn.

- Bảo Anh!

- A.. anh dậy rồi à?

- Áo anh đâu?

- À.. trên ghế đó anh!

- Em làm gì với áo anh vậy?

- Có gì đâu ạ! Chỉ là.. tạo một chút hiểu lầm..

Khải Phong mặc áo vào rồi ngạc nhiên.

- Hiểu lầm? Hiểu lầm gì?

- Không có gì đâu anh! Em nói vu vơ ấy mà!

- Hàn Mi về chưa?

- Dạ chưa! Mà anh quan tâm tới con nhỏ đó làm gì chứ!

- Nó mà có chuyện gì thì anh không biết nói sao với mẹ đâu!

- Thôi mà.. có em ở đây rồi!

Bảo Anh ôm lấy cổ Khải Phong rồi cười nhẹ. Cô nhón chân lên, đặt một nụ hôn vào Khải Phong. Quá bất ngờ, Khải Phong vội đẩy Bảo Anh ra.

- Em làm gì vậy?

- Sao chứ.. lúc trước anh thích như vậy lắm mà!

- Lúc trước là lúc trước! Bây giờ là bây giờ! Đi tìm Hàn Mi thôi!

" Reng... reng..."

Chuông điện thoại của Khải Phong vang lên. Là số của Hàn Mi.

- Con nhỏ đó biết số điện thoại của anh sao?

- Ủ! Anh cho cô ấy số để có gì cần rồi gọi.

Khải Phong định bắt máy. Bảo Anh hất tay anh khiến điện thoại của anh rơi xuống đất.

- Anh đừng nhấc máy!!

- Em làm cái gì thế?! Nhỡ có chuyện thì sao?

- Chuyện gì là chuyện gì chứ? Anh yêu con nhỏ đó sao?!

- Không có tình yêu giữa anh và con nhóc đó! Em yên tâm, hai tháng nữa.. anh nhất định sẽ chia tay thôi!

Khải Phong trừng mắt nói khiến Bảo Anh im bật không dám nói nửa lời. Khải Phong bắt máy.

- Anh có phải là người quen của nạn nhân này không?

- À.. phải.. nhưng ai vậy? Sao lại giữ máy vị hôn thê của tôi?

- Sao anh bắt máy chậm vậy?

- Mà hồi này anh nói nạn nhân là sao?

- À.. cô gái này bị ô tô đâm trúng..

- Há?!

(2 người này nói tiếng... Paris... vietsub ấy mà)

Bệnh viện..

Một chiếc giường được đẩy vội vào phòng cấp cứu. Máu.. đã thấm ra chiếc gối trắng.

- Hàn Mi! Cô tỉnh dậy đi, tôi biết phải nói sao với mẹ hả?! Dậy đi nhóc con!!

- Phiền anh im lặng.. đây là bệnh viện!

Hàn Mi được đưa vào trong phòng cấp cứu. Khải Phong ngồi ở ngoài. Cả hai như đang ở hai thế giới khác nhau, một người thì nằm giữa ranh giới sinh tử, người còn lại tâm trạng bồi hồi khó tả.

- Con nhỏ đó bị xe tông à?

Bảo Anh trong bộ trang phục màu đỏ sẫm được xé lên rất táo bạo để lộ cả ngực. Khải Phong ngồi xuống ghế.

- Ủ!

- Đáng lắm! Dám cướp người yêu của em hả?

- Bảo Anh! Em ăn nói cho cẩn thận, hai tháng nữa là chia tay, ai cướp người yêu của em chứ?

- Này! Sao đột nhiên anh lại bênh vực con nhỏ đó! Nó có gì hơn em?

- Ít nhất nhóc con đó biết ăn nói, cư xử đúng đắn hơn em!!

Bảo Anh hậm hực.

- Hừ! Nhưng nó không có sắc đẹp, em đẹp và sexy hơn nó nhiều!

- Anh không cần sexy hay xinh đẹp, cư xử đúng cách mới được lòng mọi người!

- Khải Phong!! Từ khi đính hôn với con My đó, anh càng ngày càng buông lời chê trách em! Anh thích nó hả?!

Khải Phong đứng bật dậy quát:

- Nếu vậy thì sao? Đúng đây, anh thích Hàn Mi, anh cũng yêu cô ấy, anh muốn được ở bên cô ấy hết kiếp này! Anh đúng là đã rung động, rung động ngay ngày đầu tiên đến đây du lịch! Anh thề sẽ không có cuộc chia tay nào vào hai tháng sau nữa!!

- Anh.. anh..

- Em.. anh đã quá sai lầm khi nghĩ em tốt đẹp.. anh đã sai lầm khi nghe lời em để rồi làm tổn thương Hàn Mi! Do em cả thối nên đừng bận tâm! Chúng ta chính thức chia tay Bảo Anh à!

- Em ở bên anh hai năm vậy mà lại thua một con nhò mới gặp anh chưa được một tuần! Anh đang nghĩ gì thế, biết đâu con nhò đó chưa bộc lộ bản chất! Anh mà yêu nó chắc chắn sẽ bị lừa dối, nó đính hôn với anh chỉ vì tiền!

- Về bản chất.. Hàn Mi chắc chắn hơn em! Nếu chưa bộc lộ.. anh sẽ tìm hiểu, anh và cô ấy còn rất nhiều thời gian bên nhau! Em đừng lo!

Mắt Bảo Anh đỏ hoe, trợn lên nhìn chăm chăm vào Khải Phong rồi cô quay lưng chạy đi.

"Hàn Mi! Cô nhất định phải trả giá!!"

"Hàn Mi.. em đừng xảy ra chuyện gì giúp anh!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Xin lỗi em

"Jiin22 oi! Xin lỗi bạn trước nha, tập này ko bik có nhạ ko nữa, xin lỗi, xin lỗi! Cũng cảm ơn bạn ủng hộ mình dù truyện mình.. mình bik nó dở và nhạ nhều vì cũng có người nói với mình rồi! Dù sao cx cảm ơn bạn đã góp ý, xin lỗi~ Xin lỗi tất cả các bạn đang đọc truyện nữa, mình thật lòng xin lỗi!"

Khải Phong lặng lẽ đứng trước cửa phòng bệnh. Anh không dám vào trong vì một lẽ.. anh cảm thấy xấu hổ với người con gái trong kia.

Khuôn mặt cô thực sự trở nên nhợt nhạt, không tươi tắn như mọi ngày, đầu lại bị ràn buộc bởi dải băng trắng lấm tẩm ít máu.

Tìm anh như thất lại, nếu anh không đuổi cô ra khỏi khách sạn vào đêm qua thì có lẽ chuyện này đã không xảy ra. Nghĩ lại thì, cả hai quen nhau chưa đủ một tuần nhưng anh đã khiến Hàn Mi chịu nhiều tổn thương. Thực sự tổn thương.

Hai giờ đồng hồ trước...

Phòng cấp cứu vẫn chưa mở cửa, Khải Phong ngồi vô đầu tự trách móc bản thân. Anh cảm thấy xấu hổ, đã tự nhủ phải cách xa Hàn Mi và phải khiến cô ấy sợ mình để cả hai không có tình cảm với nhau. Vậy mà.. anh lại làm Hàn Mi phải khóc, phải cực nhọc ngay ngày đầu tiên ở chung nhà với nhau..

Khải Phong ngẩng đầu lên, ánh mắt bơ phờ nhìn ra cửa sổ bệnh viện.

Cây cối thật xanh quá, có lẽ chúng không bao giờ thất tình? Đàn chim kia, chúng thật vô tư, thanh thản. Ước gì anh được là một chú chim thì hay biết mấy, đi đâu thì đi, không phải dắc tội với đời.

Làn gió buồn lùa vào, đùa giỡn trên mái tóc ướt đầm mồ hôi của ai kia.

"Cạch"

Cánh cửa phòng cấp cứu hé mở, Khải Phong vội vã đứng phắt dậy.

- Bác sĩ, con nhóc trong đó...

- Cô ấy không sao! Đầu bị thương khá nặng nhưng hiện tại tình hình khá ổn, có thể cô ấy sẽ không tỉnh lại trong vòng ba ngày tới..

- Tôi vào thăm được chứ!

- Được! Nhưng phiền anh thanh toán tiền viện phí đã.

Anh đã ngủ quên bên cạnh giường bệnh của Hàn Mi từ lúc nào. Mới mấy giờ trước anh đã cảm thấy xấu hổ vậy mà lại không thể kìm chế được cảm xúc, anh muốn xem tình hình người con gái đã chịu khổ vì mình.

Cô ổn, không có vấn đề gì cả, vậy mà sao cứ có cảm giác sợ hãi rằng không còn cơ hội nói lời xin lỗi với cô nữa.

"Reng.. reng.."

Chuông điện thoại vang lên khiến Khải Phong giật mình. Cuộc gọi đến từ mẹ anh, không biết phải nói gì khi bà ấy hỏi về Hàn Mi nữa.

- Con trai!

- Mẹ!

- Đi chơi vui không con?

- Vui lắm ạ!

- Hàn Mi đâu? Cho mẹ gặp con bé chút!

Họng của anh cứng đờ, không thốt ra được lời nào.

- Con trai! Con sao vậy?

- Dạ có sao đâu!

- Hàn Mi đâu?

- Dạ em ấy đang ngủ...

- Còn ngủ à?

- Dạ!

- Chín giờ ba mươi rồi đấy!

- Em ấy hay ngủ nướng lắm ạ!

- Con xem rồi gọi con bé dậy đi, đưa nó đi ăn sáng nữa chứ!

Khải Phong đưa mắt nhìn nữ nhân đáng thương kia rồi nghẹn ngào:

- Dạ!

- Hai đứa đi chơi vui chứ?

- Vui lắm ạ! Con.. con đã đưa Hàn Mi đi.. Disneyland Paris, tháp Eiffel, bảo tàng Orsay và cả.. nhà thờ đức bà.. Hàn Mi rất vui đó mẹ, em ấy đi chơi mệt quá nên hôm nay ngủ nướng..

- Ừ, tốt! Mẹ chỉ hỏi vậy thôi! Hai đứa chơi vui nha!

- Vâng!

- Tạm biệt con!

Đặt điện thoại lên chiếc bàn gần đó, Khải Phong chăm chăm nhìn ngắm gương mặt vị hôn thê của anh.

Mái tóc đen mượt xõa dài trên gối. Làn môi đo đỏ tựa cánh hoa anh đào mỏng manh hé hé để lộ màu trắng tinh của chiếc răng thò bên trong. Cặp má hồng hồng dễ thương. Thực sự giống như cô đang chìm vào giấc ngủ ngon lành như mọi hôm.

Anh chưa bao giờ thấy cô xinh như lúc này. Tựa như một cô bé thiên sứ bé nhỏ được phái xuống trần để anh che chở, bảo vệ chăng?

"Nhóc con, sao em không tỏ vẻ đáng yêu này sớm hơn? Nếu như vậy.. tôi đã không để em phải chịu khổ đâu, tôi.. xin lỗi em, tôi thật đáng chết mà!- Khóe môi Khải Phong cong lên một cách đau đớn.

- - - -

"Thực sự là bí ý tưởng rồi, nên chỉ được đến đây! Nếu có nhặt quá thì các bạn cứ thẳng tay góp ý nhé! Một lần nữa mình xin lỗi!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Máu

"Mưa tầm tã" là ba từ đúng nhất để nói về thời tiết hiện giờ. Bầu trời xám xịt, âm u đến phát hàn. Mưa trút xuống xối xả, sấm chớp đi đùng đùng thật đáng sợ.

Bên trong hành lang bệnh viện, có tiếng bước chân, có lẽ là một cô gái xinh đẹp chăng? Bởi.. bóng của cô được phản lại trên nền đất rất đẹp, mái tóc dài thướt tha nhưng đáng đi có vẻ vội vã.

Cô chợt dừng chân trước phòng của bác sĩ Lâm.

"Cộc, cộc"

- Ai thế?

- Là em! Bảo Anh!

- Em vào đi!

"Cạch"

Cánh cửa hé mở, nụ cười bí ẩn của ai kia truyền đến đôi mắt đen dưới làn mi cong.

- Anh yêu! Em nhớ anh chết mất!

Bảo Anh ngã người xuống vòng tay lớn của bác sĩ Lâm nũng nịu.

- Anh cũng nhớ em!

- Ừm~

- Có chuyện gì không mèo con?

- Em có xíu chuyện muốn nhờ anh!

- Nói anh nghe đi!

- Khải Phong...

- Lại là tên đó!

- Anh đừng gắt lên như thế! Em bên anh ta chỉ là để kiếm ít tiền.. còn anh, mới đích thực là người yêu của em!

Bác sĩ Lâm nhún mày.

- Nhưng thời gian em bên cạnh anh ta còn nhiều hơn cả anh!

- Tại anh luôn bận công việc mà! Còn nữa... hôm nay Khải Phong cũng chia tay em rồi!

- Ồ.. vậy thì tốt cho anh rồi!

- Anh nói.. vị hôn thê của anh ta cần được truyền máu phải không?

- Ừ! Chấn thương đầu nên mất khá nhiều máu! Nhưng chẳng phải em cũng ngăn không cho anh nói với Khải Phong sao?

- Ừm.. ngày mai anh hãy đến nói sự thật với Khải Phong!

- Hà?!

- Anh im lặng xíu đi! Khải Phong nhất định sẽ hiến máu cho cô ta, anh Phong và con nhỏ đó đều là nhóm máu O, em đã tìm hiểu rồi.. vì thế anh hãy nói điều ngược lại.. Khải Phong không cùng nhóm máu với Hàn Mĩ!

- Em làm thế để được gì? Mất máu mà không được truyền thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng, để cô gái kia chết dần chết mòn mà chúng ta không phải tốn công, như vậy tiện hơn chứ!

- Em chưa nói hết mà.. Khải Phong sẽ đi tìm máu cho cô ta.. cùng lúc đó, anh hãy lấy xe và.. đâm chết anh ta! Còn em, nhân cơ hội Khải Phong vắng mặt.. em sẽ giết Hàn Mi!

Bác sĩ Lâm tím mặt, lắp bắp.

- E... em muốn giết người sao?

- Đúng! Hàn Mi đã cướp anh ấy khỏi em, còn Khải Phong thì lại không chung thủy với em! Em muốn giết tất cả! Anh... giúp em đi!

- Nhưng.. anh sợ đi tù lắm!

- Chuyện này chỉ có 2 ta biết! Không ai nói thì làm sao bị bắt?

- Nhưng khi anh lấy xe đâm chết Khải Phong, nhờ có người lái xe thì sao? Nhờ anh không trốn được thì sao?

- Sẽ không sao cả! Em đã thuê một thằng nhóc.. nếu anh bị bắt, nó sẽ đứng ra nhận tội!

- Anh vẫn không an tâm!

- Không an tâm gì cơ chứ! Sẽ ổn mà, giúp em đi!

- Nhưng làm vậy... anh sẽ được gì?

Không cần chừa, Bảo Anh nhếch miệng cười.

- Được em! Đêm nay... em sẽ ngủ với anh, chịu không?

Bác sĩ Lâm lúng túng.

- Được..

- Sao trông anh lúng túng thế? Bình tĩnh đi mà..

Nói rồi Bảo Anh hôn nhẹ lên môi Lâm, đẩy anh ngã xuống giường bệnh rồi mở cúc áo anh ta...

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hứa

Bảo Anh dần dần cởi hết cúc áo của Lâm.

- Này! Em làm gì vậy?

- Lúc nào anh cũng chủ động, em chán lắm! Lần này hãy cho em chủ động nào!

Nói rồi Bảo Anh cởi bỏ quần áo của mình, chỉ còn vón vện mỗi bộ đồ lót, cô uốn éo hôn lên bụng Lâm một cách quyến rũ.

Lâm cự người xồm lên đè ngược Bảo Anh xuống.

- Anh làm gì vậy?!

- Em chậm chạp quá! Hãy cứ để anh chủ động đi!

Bác sĩ Lâm đặt lên môi Bảo Anh một nụ hôn ngọt lười. Song, anh cắn lên vành tai nóng bừng của Bảo Anh. Anh vòng tay ra sau cởi bỏ áo ngực của cô rồi nheo mắt như hoa đã rụng đứng.

"A a a... mình điên mất!! *đỏ mặt*... viết tiếp ko ây!!"

"Thôi cố gắng z..."

"Thôi thôi.. chịu thua H văn ha~~"

Sau 1 hiệp dài lâu, Bảo Anh thở gấp gấp. Bác sĩ Lâm vuốt ve vàng trắng ướt đầm mồ hôi của cô.

- Em tuyệt lắm!

Bảo Anh nhếch miệng cười.

- Vậy... đồng ý giúp em chứ?

- Anh hứa...

Hôm sau...

Khải Phong vẫn chăm chăm nhìn ngắm gương mặt đang ngủ của Hàn Mi.

- Nhóc con... sao chưa chịu tỉnh vậy?

Cánh cửa phòng bệnh chợt mở ra, bác sĩ Lâm trong trang phục nghiêm chỉnh bước vào trong rồi cất giọng:

- Chào!

- Chào bác sĩ!

- Cô ấy vẫn chưa tỉnh à?

- Ừm!

Lâm vờ mở sổ ra xem xét gì đó kiểu như rất uyên bác:

- Anh Phong! Cô gái này bị mất máu khá nhiều đấy!

- Anh đang nói gì thế...

- Sau vụ tai nạn, nạn nhân Mi mất khá nhiều máu!

- Sao bây giờ anh lại nói thế? Không phải mới hôm kia anh nói cô ấy ổn sao?

- Sau khi xem xét lại thì cô ấy mất máu và cần truyền máu ngay! Nhưng trong bệnh viện đã hết loại máu phù hợp..

Khải Phong có vẻ lúng túng với chuyện đang xảy ra:

- Con nhóc đó nhóm máu gì?

- O

- Tôi có thể truyền! Tôi cũng máu O đấy!

- Được! Vậy đi theo tôi!

Đến một căn phòng phía sâu trong bệnh viện, bác sĩ Lâm lại tiếp tục giả vờ. Anh lấy kim tiêm chích vào tay Khải Phong rồi hút máu ra. Song, Lâm bơm máu ra một chiếc ly rồi sẫm soi.

- Đây là nhóm máu A mà!

Nghe câu nói đó, Khải Phong giật mình.

- Cái gì?! Tôi rõ ràng..

- Nhưng theo kinh nghiệm 2 năm làm bác sĩ của tôi thì đây chính xác là nhóm máu A! Anh không truyền máu được rồi!

Khải Phong tức giận đứng dậy nắm lấy cổ áo của Lâm.

- Anh nên xem cho kĩ! Tôi chắc chắn là máu O!!

- Anh Phong à.. bình tĩnh.. anh là nhóm máu A.. anh có quen ai nhóm máu O không?

Khải Phong giờ tay đâm thẳng vào mặt Lâm khiến chiếc kính cận rơi xuống đất vỡ tan.

- Tao cho mày nói lại lần nữa!! Hãy nói đúng sự thật, tao nhóm máu gì?!

- Tôi thề anh là nhóm máu A!

Khải Phong buông thả cổ áo Lâm ngồi phịch xuống.

- Tôi sẽ đi tìm máu về... anh canh chừng Hàn Mi giúp tôi.

Kế hoạch gần như thành công, Lâm nhếch miệng cười:

- Được!

- - - -

Khải Phong chạy ngay ra khỏi bệnh viện, anh chạy về khách sạn lấy điện thoại gọi cho trợ lý.

- Có chuyện gì không ạ?

- Cậu tìm ngay cho tôi hai thùng máu nhóm O gấp!

- Hả?! Có chuyện gì sao?!

- Tôi đang cần! Mau lên, đúng 1 giờ nữa tôi phải nhận được máu nếu không cậu bị sa thải!

- O nhưng.. chẳng lẽ anh biến thành ma cà rồng rồi à?

Khải Phong tắt máy. Anh chạy ngay đến bưu điện ngồi chờ.

Bưu điện đang ở ngay trước mắt, chỉ cần vượt qua đường nữa là được..

Không chần chừ, anh chạy ngay qua đường. Chờ đúng thời điểm, bác sĩ Lâm. đang ngồi trong chiếc xe ô tô đen khởi động xa rồi phóng thẳng tới..

"Kít!!!!"

" Á á á!!"

Và...

Hết tập 8

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Nguy kịch

Kít!!!!

Một dòng máu loang ra đường. Anh ngã xuống.

Lâm ngồi trong xe bàng hoàng nhìn Khải Phong đang nằm dài trên đường. Không thể tin được bản thân đã làm việc sai trái. Bác sĩ Lâm luống cuống lái xe chạy vội về nhà.

Mọi người xung quanh vây quanh Phong. Anh cố nhướn mày lên, tay chống xuống đất cố ngồi dậy nhưng... không còn sức. Đôi mắt đen tuyền sắc lạnh dần nhắm lại.

- - - -

5 giờ đồng hồ sau...

Trong bệnh viện...

"Chết tiệt!! Con nhỏ Mi đó!"

Bảo Anh hồi hả đi đến phòng bệnh của Hàn Mi trong bộ dạng một y tá. Cô cầm trên tay một chiếc túi sách nhỏ. Không ai biết trong đó là gì đâu nhỉ!
Một con dao! Là một con dao!

"Cạch!"

- - - -

Cánh cửa phòng bệnh của Hàn Mi mở ra.

"Cộp, cộp, cộp"

Tiếng bước chân dần to hơn. Dáng người ấy đã đổ lên cơ thể bé nhỏ Hàn Mi một cái bóng đen đáng sợ.

- Anh kia!

Bảo Anh bất ngờ trước người đàn ông bên giường Hàn Mi.

Cô tái mặt, khẽ bước đến, tò mò ngả đầu sang một bên để nhìn rõ nam nhân ấy.

- Anh là ai?

- Ha ha! Là tôi! Tôi là trợ lý của Khải Phong đây mà!

Bảo Anh tròn tròn mắt. Cô đến trễ một bước rồi!

- Anh làm gì ở đây?

- Giám đốc bảo tôi đem máu qua đây mà!

Cô nuốt nước bọt rồi nói:

- Máu á?

- Phải! Cô gái này gặp tai nạn và cần truyền máu!

Hết câu, trợ lý của Phong xoay người. Anh cũng bất ngờ khi thấy cô y tá này:

- Ô! Cô Bảo Anh! Cô làm gì ở đây?

- Ah~ Tôi...

Không biết nói gì cả, Bảo Anh quay gót bỏ chạy ra khỏi phòng.

Đến hành lang, cô dừng lại, đưa mắt tứ hướng rồi lấy điện thoại ra.

"Đáng ghét! Chạm chân rồi!"

- Alo...

- Anh Lâm! Em không thủ tiêu được con My rồi! Trợ lý Khải Phong đang ở đây! Anh đến bệnh viện hỗ trợ em đi!

- Anh... anh... đang mệt!

- Haiz... mệt gì chứ!

-... Để hôm sau... cũng được mà em...

Bảo Anh nheo mày:

- Cũng được!

- Ủ... ừ...

- Sao giọng anh run dữ vậy?

- Anh... không... có gì!

- À... Khải Phong sao rồi? Anh ta chết chưa đấy?

Nghe câu hỏi đáng sợ đó, Lâm tái mặt, ngập ngừng:

- Anh không biết! Nhưng... anh đâm xe vào nó rồi... máu chảy hơi nhiều em à!

- Ồ... anh yêu làm tốt quá nha! Moa~

- Anh sợ quá! Khu vực đó.... có camera không vậy em?

- Ở đâu?

- Bru điện!

- Em nghĩ là có! Nhưng không sao đâu! Anh an toàn mà!

- Ủ!

- Thôi bye anh yêu!

Tắt máy. Bảo Anh nhếch miệng cười thích thú.

- - - -

Về Khải Phong, anh được đưa vào cùng bệnh viện với Hàn Mi bởi.... trợ lý của mình.

- - - -

5 giờ trước...

- Gọi cấp cứu mau!

- Anh ta có sao không thế?

- Kinh quá!

Người dân xung quanh xầm xì về anh.

Cùng lúc đó, trợ lý của Khải Phong - trợ lý Thiên vừa đến Paris và đang trên đường đến bệnh viện thì bắt gặp nhiều người tụ tập, ngay lập tức xuống xe.

- Dang ra dang ra!!

Trợ lý Thiên hoảng hốt lấy điện thoại ra gọi cấp cứu.

- - - -

3 giờ trước...

Sau khi được bệnh viện cấp cứu, Khải Phong được chuyển vào phòng bệnh.

Bác sĩ gặp riêng trợ lý Thiên:

- Người thân của anh đã qua cơn nguy kịch! Vết thương không nặng lắm, tôi không biết lí do! Nếu cố gắng chắc chắn có thể tỉnh dậy sau vài phút thôi! Nhưng nếu không thì... tôi không chắc!

- Cảm ơn bác sĩ!

Bên cạnh giường Phong? trợ lý Thiên với khuôn mặt lo sợ, ráo hoảnh:

- Giám đốc à... Anh... giám đốc ơi!

- Gì...

Một giọng nói khẽ, ầm ầm luồn qua tai Thiên. Anh ngạc nhiên đưa mắt nhìn Khải Phong vui mừng:

- Giám đốc! What?? Giám đốc! Anh tỉnh sớm thế?!

- Máu đâu?
- Dạ... trong xe!
- Đưa bệnh viện truyền máu cho Hàn Mi đi!
- Nhưng giám đốc ổn chứ ạ?

Khải Phong găt đầu một cách khó khăn:

- Tôi ổn nhưng...

Rồi anh vẩy tay ra hiệu Thiên lại gần. Song nói nhỏ gì đó vào tai anh.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Giới thiệu Jii□

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chào các bạn thân iu□

Trong tập 10 Comback của truyện "*Chỉ là... Tôi yêu em!*" có vài bạn nói là muốn Jii giới thiệu bản thân nên tập này Jii sẽ nói sơ về mình rồi đăng tập 11 "*nóng hổi vừa thổi vừa đọc*" nhé!

Jii tên thật là: Trương Hạ Băng≡

Tuổi của Jii là: 16 tuổi.

Bạn thân của Jii là 2 đứa con trai: Thiên Từ và Khải Phong□

Jii và 2 ông bạn thân đó chơi với nhau từ lớp chồi (mẫu giáo) rồi theo nhau mãi đến tận cấp III. Cái tên Khải Phong và Thiên Từ... nghe quen đúng ko? Jii đã lấy tên hai ông để đặt cho 2 nam chính trong bộ truyện "*Chỉ là... Tôi yêu em!*" và "*Love is...*" Còn bạn giấy vệ sinh An An là bạn hàng xóm, cũng thân lắm nhưng ko bằng 2 ông này!

Ừm... Hiện tại Jii đang sống ở Đà Nẵng với ba mẹ! Bố Jii làm giám đốc, còn mẹ Jii cũng vậy! Tiền tài thì xài vừa đủ... cuối tháng là hết à! ^-^

Jii giỏi làm bánh kem, may đồ cho búp bê, nói chung là giỏi việc nhà bởi vì ba mẹ Jii đi làm suốt nên Jii phải tự nấu ăn rồi làm chuyện nhà nên cũng quen.

Mặt Jii thì có người nói xinh, cute, còn 2 ông bạn thân thì nói là xấu và nhìn là mắc ói! Da Jii thì.. hơi trắng 1 xíu. Jii ít khi có mụn nhưng nếu có thì sẽ rất nhiều. Jii nặng 45kg và cao 1m68.

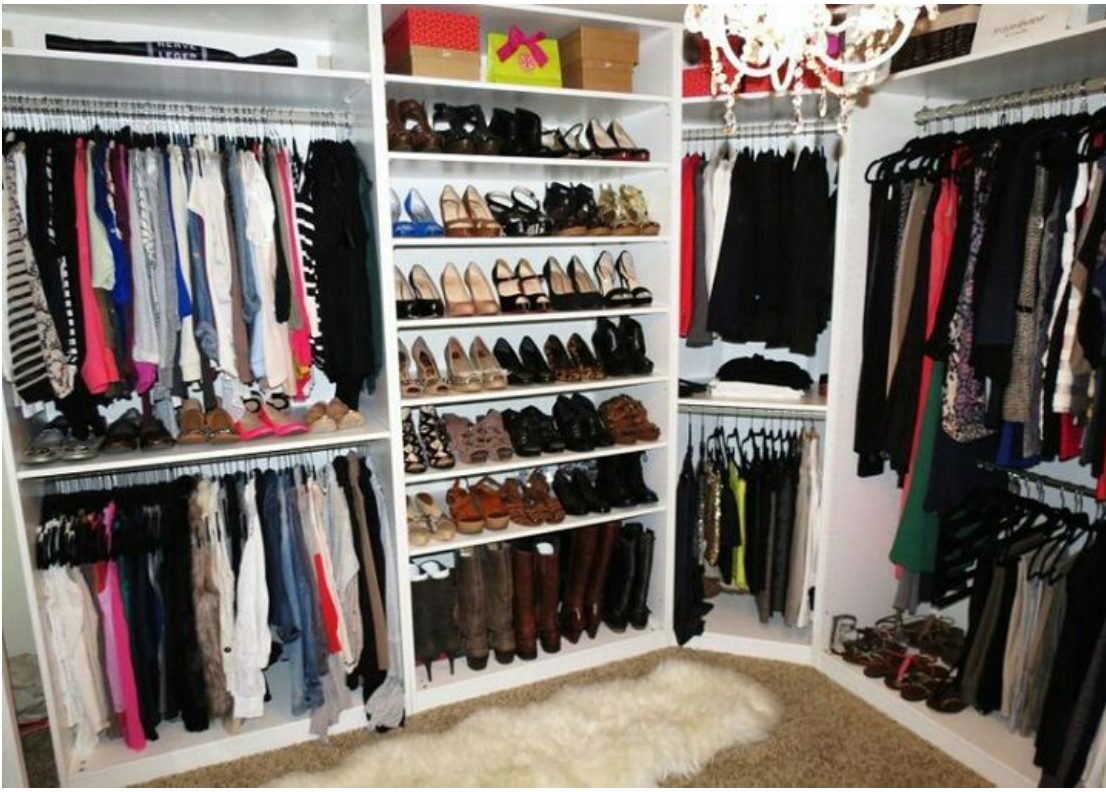
Tóc Jii dài tới thắt lưng, mắt 2 mí. Môi mỏng nhưng hay bị khô.

Jii thích màu trắng chứ không phải đen như mấy bạn teen thời nay thích.

Jii rất thích áo thun trắng hoặc có họa tiết chữ thập đen, bánh kẹo màu hồng,... Jii thích mặc đồ có chi tiết đơn giản, không rườm rà và màu mè. Những bộ đồ Jii thích chỉ nên có màu trắng kết hợp với đen hoặc các màu khác chút 1 chút rồi kết hợp với đen hay trắng!

Tủ đồ của Jii không có váy, chỉ có áo, quần jeans, quần đùi jeans, áo khoác đen và trắng!

Jii thích mang giày Converse và Adidas. Jii có rất rất nhiều giày luôn!

Thực ra cái ảnh này là Jii lấy trên mạng, Jii thấy ảnh này giống tủ đồ của Jii nhất!!!

Jii ko muốn khoe tủ đồ vì... tủ đồ của Jii màu hồng >~< Jii là người không thích màu hồng (gần ghét) nên Jii cảm thấy rất xấu hổ mỗi khi cho một ai đó xem tủ của mình.

Tủ đồ của Jii là do Jii đã tiết kiệm tiền lì xì từ năm 10 tuổi. Sau 6 năm, Jii tiết kiệm được 16 triệu! Jii đã đặt trên mạng để mua tủ, tủ trên mạng là màu đen đó.. nhưng khi giao tới nhà Jii thì lại là màu hồng! Jii hỏi thì chủ giao hàng nói:

- Hết màu đen rồi con! Con đừng chờ màu hồng, để bồi thường giảm cho con 500k!

Vậy đó.. nên Jii bắt buộc dĩ có 1 cái tủ màu hồng và ko muốn khoe cho ai cả! >~<

Jii thích ăn cá viên chiên, gà KFC, đồ ăn Hàn Quốc và uống trà sữa trân châu!

Jii hâm mộ BTS☐, bias V và Jungkook, hi hi.. các bạn ko bik cx ko sao! Hãy kể nhóm nhạc, ca sĩ mà các bạn hâm mộ ra đây nha!☐

Jii thường hay thích các nhóm nhạc khác nhau tùy theo từng thời điểm, ví dụ như là: Blackpink, SNSD, BigBang, G-Friend, Exid, BTS,... Nếu trùng thì comment nha!

Và Jii bias thành viên ở các nhóm nhạc như sau: Blackpink (Jisoo), SNSD (Yoona, Taeyeon) BigBang (G-Dragon), G-Friend (Yerin, Eunha), Exid (Hani, Junghwa),... Hi hi☐

Sếp Tùng~ Có ai là Sky ko ạ?!☐

Jii đã có 1 thời cực thích các bài: Loser (BigBang), Catch me if you can (SNSD), Me gustas tu + Rough (Gfriend),.... Giờ thì có nhiều bài hơn rồi ha! As if it your last (Blackpink), DNA (BTS), Summer Rain (Gfriend) là những bài dạo này Jii nghe.

Bài Jii nghiện nhất là Pied Piper của BTS, nghe đã tai lắm luôn đó! Hay hơn cả Túy Âm!

Túy Âm~ Jii đã nghe đi nghe lại 4;5 lần nhưng vẫn không thấy hay lắm! Jii thấy dạo này bài Túy Âm đang rất hot, thật tệ khi Jii ko cảm thấy thích bài này! Lạc loài chết được >~<

Jii sinh ngày 2/3/1999, cung Song Ngư! Jii học giỏi nhất là môn Anh và dở nhất là Toán, Jii cũng rất tệ ở môn thể dục (đá cầu)

Mặc dù nói là giỏi Anh nhưng mà... lần kiểm tra 15 phút đầu năm, Jii đã ăn con 4~~☐ Hu hu... Jii ko thể giải thích đc, chắc Jii làm bài không kĩ. Bài kiểm tra đó... Jii đang "yếm" rồi, chắc 1 ngày nào đó (khóang 17 tuổi) Jii sẽ đưa ba mẹ coi!☐

Jii có học võ Karate nè, học hồi năm lớp 2, gần lên đại đen đó nhưng mà thi rớt rồi☐ Rớt 5 lần☐ Hi hi.. Phải rớt vậy mới có động lực đúng hông?^~^

Hiện tại, Jii đang crush 1 oppa đàn anh lớp trên >~< Oppa đó tên là Trương Kỳ Thiên, lớp 11☐ Cùng họ với Jii.

Da oppa trắng hơn Jii, cao 1m77 (Jii nghĩ là vậy, vì Jii chỉ cao tới vai thôi), tóc anh í giống hình dưới (tóc gáo dừa)

Phải, đây là V oppa (BTS), Jii ko phóng đại crush của mình, chỉ là tóc giống vậy thôi, còn khuôn mặt thì khác biệt hoàn toàn (crush làm sao đẹp bằng oppa của Jii đc ^^) Mọi người hãy che khuôn mặt của hình trên và chỉ nhìn tóc thôi!

Mỗi crush của Jii lúc nào cũng đồ đồ hồng hồng tự nhiên nha! Mỗi móng và ko bị khô! Mũi cao, mặt không có mụn, Jii nghe mấy chị cùng lớp anh ấy nói hồi lớp 10 ảnh nhiều mụn lắm nhưng khi lên lớp 11 thì hết hoàn toàn! Da anh ấy nhìn xa rất mịn và trơn, nhưng khi lại gần thì... cũng y vậy nhưng không có trơn bóng. Mắt ảnh 2 mí và con ngươi đen láy.

Dáng ảnh cân đối như idol vậy đó, không quá khổ cũng không quá gầy!

Ảnh nhìn của oppa Thiên nhìn tớ rất là lạnh lùng luôn đó!! Kiểu như là:

- Há... con bé này là ai thế? Ko quen nhá!

Hi hi.. Anh ấy nói chuyện kiêu lòi lắm! Jii mới "can đảm" bắt chuyện với anh ấy 2 tuần trước thôi và anh ấy chưa từng cười với Jii. Jii sẽ tả sơ lại cuộc bắt chuyện của mình.

LẦN I

Tan học, Jii bước lên cầu thang sang lớp Kỳ Thiên. Chợt gặp anh ấy ngay khi mới rẽ vào lớp. Anh ấy từ trong lớp bước ra, đeo ba lô một bên thôi (ý là 1 quay vác lên vai ấy). Anh ấy nhìn Jii hỏi:

- Em lên đây làm gì?

- Dạ...

Oppa Thiên thấy Jii không trả lời thì lánh sang 1 bên đi xuống cầu thang.

- Kết thúc thất bại -

LẦN II

Anh ấy có tập gym, bữa đó Jii đến tận chỗ tập gym và cầm theo 1 chai nước.

Anh ấy đang mặc áo ba lô ^^ cơ bắp hiện ra rõ ràng, mồ hôi chảy xuống vô cùng quyến rũ luôn á! Da ảnh trắng lắm chứ không có rám nắng đâu! Đặc biệt, chân không có lông à nha!

Thấy oppa, Jii chạy tới, bữa đó Jii mặc áo thun trắng và quần đùi jean. Áo che 1 nửa quần ấy! Thấy Jii, ảnh nói:

- Là nhóc à?

Jii không tin được là anh ấy nhớ Jii vì trong trường có nhiều người crush ảnh mà đi theo ảnh bắt chuyện nhiều lắm. Jii là ít gặp ảnh nhất! Jii nói:

- Dạ..

- Tới đây làm gì? Em tập gym hả?

- Dạ không...

Anh ấy nhường mày lên khó hiểu rồi quay đi luôn.

- Kết thúc thất bại -

LẦN III

1 hôm khác, tầm 9h tối, Jii nhận được tin nhắn từ Facebook: "Kỳ Thiên đã gửi lời mời kết bạn cho bạn". Jii tròn tròn mắt luôn đó rồi ấn đồng ý.

9h30~

Jii nhận được tin nhắn từ messenger:

- Nhóc ngủ chưa?

Từ Kỳ Thiên đó nha! Jii nhắn lại, tóm lại là đoạn tin nhắn như sau:

- Nhóc ngủ chưa?

- Dạ chưa >~<

- Sao vậy?

- Sao anh biết fb em vậy ạ?

- Tình cờ thôi!

- Dạ!

- Nhóc lễ phép quá nhỉ! Bọn con gái làm quen với anh đều nói chuyện quá khích, nghe chẳng vừa tai!

- Vâng!:">

- Nói chuyện riêng vậy em ko cần dùng kính ngữ đâu!

- Em ko dám!

- Em thích anh à?

Nghe tới câu này là Jii hoảng hồn luôn đó, tim đập kinh hoàng!! Jii trả lời:

- Em... ko có!

- Thật à?

- Dạ!

- Thế sao cứ lảng lạng đi theo anh thế?

- Em ko nhớ là có!

- Ha ha... nhóc nó dối dờ lắm đấy! Hôm thứ 3, nhóc theo anh xuống cầu thang. Thứ 4 là nhìn lên lúc ra chơi và a đang ở sau trường lúc đó! Thứ 5, nhóc đến lớp bắt chuyện với anh! Thứ 6 đi theo anh ra công viên! Thứ 7 lại gặp ở nơi tập gym! E giải thích đc chứ?

Jii cũng bất ngờ khi oppa bik từng chi tiết như vậy! Cái chi tiết đi theo ra công viên đó... là... đúng là Jii đi theo để xem thử ảnh đi đâu và đồng thời lấy điện thoại chụp hình lên.

- Ủm.. e ko giải thích đc...

- Thấy chưa! E thích anh phải ko?

- Ko có mà!

- Ko có thì thôi! Nếu có thì cứ nói, e đừng mất công đi theo anh như vậy nữa! Ráng học đi nhóc!

- Vâng... Nhưng làm sao mà nói đc~

- Có nghĩa là sao? E thích anh thật?

- Ko có!

- A ưu tiên e! Thích thì cứ nói, có thể a sẽ đáp lại! Máy đưa con gái khác ăn nói a ko ưa! Em nói chuyện lễ phép và đáng yêu thế này... a thích đấy!

- Anh... thả thính đúng chứ?

- Ha ha! Bị lộ rồi! Nhóc thông minh thật! Anh thả thính đã trúng tim nhóc chưa?

A a a... đọc câu này Jii suýt khóc cơ! Oppa lầy và cute chết đê!

- Ấy~ ko dính xiu nào□

- Sao thế? Jan à?

- E cứ tưởng thật!

- Ha ha! Lo học đi nhóc con! Nếu thích a thì hãy lấy a làm động lực, học giỏi... khi tốt nghiệp a sẽ tỏ tình với e, nếu điểm e cao!

- Anh lại thả thính à!! >~<

- Ha ha...

- A tình bắn vỡ tim e sao?

- Chiu chiu... trúng chưa≡

- Ko trúng! E đừng khiên đỡ rồi!

- Ha ha.. à.. e hay mặc kiểu đồ như hôm trc lắm hả?

- Dạ.. hôm nào ạ?

- Hôm thứ 7, lúc ở phòng gym!

- À... bữa đó là ngoại lệ! E chỉ mặc áo và quần jean dài, bữa đó là bất đắc dĩ!

Nói thật nha, cái vụ bất đắc dĩ là Jii nói xạo! Jii mặc áo thun và quần đùi jean là tại Jii nghĩ ở phòng tập gym thì ko khí sẽ nóng nực và nặc mùi mồ hôi, Jii mặc vậy cho đỡ nóng (đó là lần đầu Jii đến phòng gym) và đã sai lầm! Ở đó có máy lạnh nữa cơ! hic...

- Bất đắc dĩ? Là sao?

- Bí mật!

- Ha ha!! Thôi e ngủ đi! Anh cũng ngủ đây!

- Vâng vâng! A ngủ ngon!

- Ủ?

He he... giở chuyện ngôn tình đùng ko? Jii đưa cho 2 thằng bạn thân coi nó cx nói y như vậy! Nhưng hoàn toàn là sự thật mà! Jii thế đó, crush của Jii nói chuyện theo phong cách thả thính nên mới nhiều bạn gái ko چرا cũng đổ!□

Kể từ hôm đó, Jii nói chuyện với oppa nhiều hơn 1 xiu, hi hi.. Jii dính thính rồi nè□

Jii có chơi vài game trên điện thoại: Avatar Musik, Ngôi Sao Thời Trang, Ngôi Sao Hoàng Cung, Girl School Simulator!

Jii thì... cũng thích xem phim kìa dị lắm! Nhưng ba mẹ ko cho đi >~< Annabell nè, chủ hề ma quái nữa!! Jii hổng đc đi gì cả! Jii chỉ có thể ở nhà bật youtube lên xem thôi à! Các bộ phim kìa dị Jii đã xem trên Youtube là: "Death Bell (Hồi chuông tử thần), Tale two sister, Ngôi Nhà Ma Ám, Đứng gõ cửa quá 2 lần.

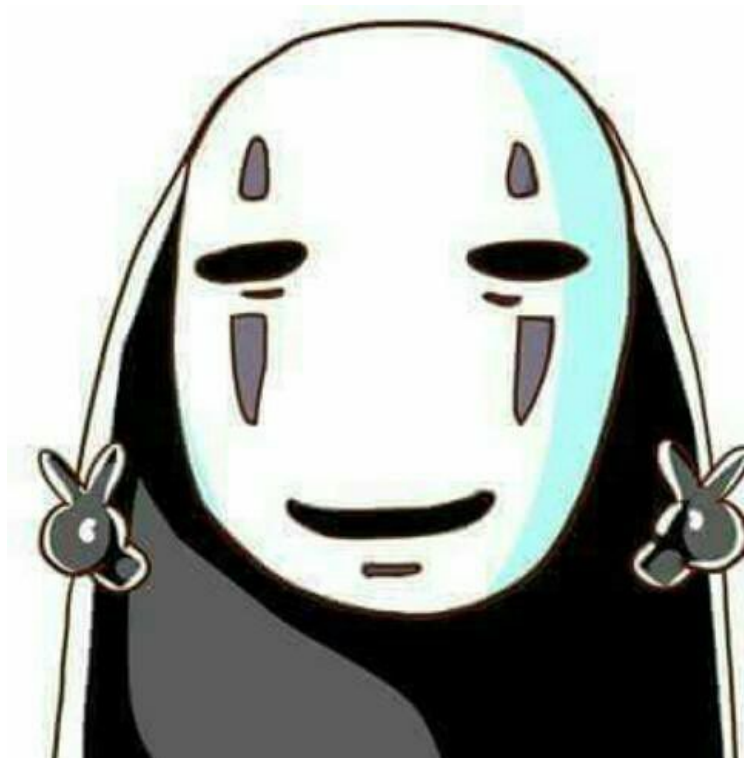
Trog đó, Jii thích nhất là phim Death Bell, là phim Hàn Quốc đó! Phần I có thành viên của T-Ara tham gia nữa, nhưng Jii ko bik tên! Phần II thì có Jiyeon (T-ara) còn có nhiều oppa đẹp trai nữa! Có cô gì tên Jung Um, hay gì đó... đóng trog phim Gia đình là số 1 nữa! Chuyện kìa dị quá

chừng, làm sai 1 bài là lại có người chết!! Phần I sợ thật, phần II thì Jii cảm động quá trời, chị Jiyeon diễn đạt số 1 luôn! Hay hay hay!

Truyện tranh mà Jii thích là Conan! Jii thích couple Kazuha và Heji! Jii cũng thích Fairy Tail nữa! Cực hám mộ couple Gray và Juvia nha!

Anime... Jii cx chỉ coi trên Youtube, Jii đã coi: Attack on titan, Naruto, Fairy Tail, Snow White with the Red Hair, Angel Beats, Spirited Away (Vũng đất li hồn).. Hi hi

Jii thích gấu bông lắm! Sở thích này quá trẻ con với 1 người đã 16 tuổi như Jii. Nhưng trong phòng Jii có rất nhiều thú bông.... Vô Diện! Mọi người biết Vô Diện chứ?? Hí hí hí... Jii có nhiều Vô Diện lắm, phòng Jii toàn là màu trắng + đen nên thú bông cx phải hài hòa! (Riêng có cái tủ đồ màu hồng)

Hi hi~

À... Trên Wattpad thì Jii đang cực kì thích truyện: Bạn trai tôi là cảm y vệ, Vết cắn ngọt ngào, Tôi bị idol... Truyện ko thể tả nổi, Giáo chủ yêu nghiệt mau nằm xuống, Hương tới ánh mặt trời, Lều khều biết yêu,...

Jii đặc biệt thích đọc truyện tranh thôi à!

Ừm... Jii ko bik nói gì nữa rồi! Các bạn tò mò gì thì cứ hỏi nhé! Bye bye≡

Iu các bạn☐

Jiiyoo

LỊCH ĐĂNG TRUYỆN ĐÂY^-^

- Chỉ là... Tôi yêu em Thứ 5, Chủ nhật.

- Love is: Thứ 2, thứ 6.

- Áp dụng cho tuần sau!♥

Nhân tiện, trong tập này, Jii sẽ khoe vài tấm ảnh mà Jii đã lượm đc trên mạng trong 1 tháng qua và công bố 1 bộ truyện mới mà Jii chuẩn bị ra mắt!

Ảnh Jii lượm đây~

2 cái ảnh này, có sự trùng hợp□

Couple Shirayuki - Zen trog bộ anmie Snow White with the red hair.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11-2: Anh sẽ rời khỏi tôi sao?

Ánh nắng rạng rỡ chiếu rọi lên mọi vật cũng là lúc Hàn Mi tỉnh dậy.

Đêm hôm qua là đêm mà hầu như các bác sĩ đã nỗ lực thức trắng đêm vì cô. Họ phải thức trực để truyền máu cho cô, người chạy ra chạy vào, đến tận 5 canh giờ sau mới khiến cô qua khỏi cơn nguy kịch.

Trong giấc ngủ mơ màng, cô vươn tay lên che những tia nắng ấm làm chói mắt.

- Làm ơn kéo rèm màng lại giúp tôi!

Cô nghiêng đầu khẽ nói với người đàn ông ngồi xoay lưng về hướng cô. Mặc dù không biết hẳn là ai nhưng vì là ở bệnh viện nên chắc không có người xấu. Cô cũng chưa từng gây ác cảm với ai nên cũng không lo lắng.

Nam nhân kia đứng dậy, rậm rạp làm theo lời cô. Anh kéo tấm màng lại khuất bớt ánh sáng.

- Anh là ai thế?

Hàn Mi cất giọng nói một cách khó khăn.

- Cô không biết tôi à? Tôi là thư ký của anh Phong!

- Thư ký... sao lại ở đây? Anh Phong đâu rồi?

- Cô cần truyền máu nên anh Phong bảo tôi đem máu tới cho cô này! Còn anh Phong...

Nói tới đây, Thiên ngưng lại, anh ngập ngừng không dám nói. Thấy biểu hiện lạ kì của thư ký Khải Phong, Hàn Mi tò mò:

- Anh Phong thì sao?

- Phong bị chấn thương não nặng... Có lẽ sẽ từ trần sau 24 giờ nữa...

Thiên nấc nghẹn, giọng nói nghẹn ngào vì xen lẫn tiếng khóc. Hai hàng nước mắt anh lăn xuống, Thiên quay người đi không muốn cho Mi thấy khuôn mặt đầm nước mắt của mình.

Câu nói của Thiên như lưỡi kiếm đâm sâu vào tim cô. Cặp mắt long lanh chợt đỏ hoe, cô cố giữ bình tĩnh hỏi lại:

- Anh Phong... sao lại chấn thương não?

- Anh ấy... bị... bị xe tông khi đi lấy máu cho.. cô!

Mất Hàn Mi nhòe đi, cô như mất cả lí trí. Mặc dù cố không đặt tình cảm vào Khải Phong để không bị tổn thương nhưng tình hình này khiến cô không thể nào không khóc.

- Khải Phong, anh ấy ở đâu... hả?

- Phòng 18, sát bên phòng cô đấy! Bên cạnh...

Hàn Mi như người vô thức. Cô bất giác đứng dậy, rời khỏi phòng bệnh.

Phòng 18... đây rồi! Cô không thể nào rời mắt khỏi nam nhân bên trong kia. Dù cách một cánh cửa nhưng vẫn cảm nhận được gì đó gọi là hơi ấm từ anh. Hàn Mi khẽ mở cửa bước vào.

Ai mà ngờ được, một người khỏe mạnh, đa tài như anh lại sắp rời khỏi thế giới này sau 24 giờ nữa chứ? Khó tin quá!

Hàn Mi ngồi cạnh giường anh, cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay rắn chắc và to lớn kia. Cô chợt nhớ lại những gì đã xảy ra trong những ngày qua.

Cô đính hôn với anh. Nấu cơm nhưng anh không ăn. Dọn chén đĩa cho anh. Đi du lịch cùng anh. Ngủ cùng anh trong cùng một căn phòng. Đau đớn vì anh vô tâm với cô. Đi công viên với anh. Và bây giờ, tại đây, cô đang ở bệnh viện với anh.

Không thể tin được, chỉ một thời gian ngắn thôi mà đã có quá nhiều sự việc xảy ra. Những gì anh làm với cô vô cùng lạnh nhạt nhưng đó cũng là sự quan tâm trong phút chốc của một trái tim băng giá. Vậy mà lâu nay, cô cứ nghĩ chỉ mình cô là đơn phương anh...

Những giọt nước mắt đau thương đọng trong khóe mi này giờ cũng không kim nổi mà rơi xuống. Ướt đẫm một bên giường.

Trong đau đớn tột cùng, sợ hãi vì anh sắp rời xa cô, Hàn Mi chỉ muốn nhắm mắt lại "ngủ" theo anh...

Cô ngủ thiếp đi mà không hề hay biết. Nam nhân trên giường dường như cảm nhận được sự yêu thương từ cô, cũng rơi xuống gối một giọt nước mắt...

- - - -

Sáng hôm sau, cô giật mình tỉnh giấc. Mi đang nằm trên giường bệnh. Cô bất ngờ ngồi dậy tìm anh.

Đây là giường của Phong mà! Cô nằm đây vậy... vậy anh nằm đâu? Lẽ nào... lẽ nào anh được mọi người đưa đi vì đã qua đời rồi sao?

- Em dậy rồi à?

Giọng nói ấm áp quen thuộc thoáng qua tai cô. Không phải mơ chứ? Tiếng nói này... nó khiến cô hạnh phúc! Nếu là mơ thì làm ơn đừng tỉnh dậy!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

- Anh...

Hai hàng nước mắt chợt rơi xuống, cô không kiềm được cảm xúc khi nam nhân kia xoay người lại.

- Đừng khóc, tôi xót!

Một làn gió nhẹ luồn qua cửa sổ. Hàn Mi khẽ đứng dậy, cô tiến đến gần anh.

Tất cả chỉ còn cách một bước chân, Hàn Mi vươn tay nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt nam nhân kia.

- Anh... không sao chứ?

Cô nghẹn ngào nói.

- Tôi không sao! Cô thấy không khỏe chỗ nào không?

- Tôi ổn!

Khải Phong... anh đang đứng trước mặt cô. Thực sự khó tin, không phải chứ? Chẳng lẽ, vẫn chưa hết 24 giờ?

Cô lau nước mắt, nhắm mắt sang chỗ khác, hít một hơi thật sâu:

- Nhưng không phải... Anh Thiên nói.. anh sẽ qua đời sau 24 giờ!

Phong gật đầu công nhận. Anh bước đến giường bệnh nằm xuống.

- Phải! Đúng 1 tiếng nữa tôi sẽ chết! Cô vui chứ? Cuộc đính hôn giả này có thể hủy!

Hàn Mi gượng cười. Cô kiềm nước mắt nói:

- Phải! Tôi vui lắm! Chỉ mong sao.. 1 tiếng trôi qua thật nhanh để anh chết mau cho xong! Tôi mệt mỏi với mọi thứ bây giờ!

Khải Phong như hiểu được ngầm ý của cô. Anh hít một hơi thật sâu rồi chợt choàng tới ôm cô vào lòng.

Bị anh ôm một cách bất ngờ, cô giật mình đẩy ra nhưng vô dụng. Lực từ bàn tay đó quá lớn, cô không thể thoát khỏi anh.

- Em không trốn khỏi anh được đâu!

Khải Phong vừa nói vừa phả hơi ấm vào mặt của con mèo bé nhỏ đang tìm cách trốn chạy khỏi anh.

- Buông tôi ra!

Hàn Mi khó chịu khi hơi ẩm ấy phả vào mặt. Mặc dù ở trong lòng anh vô cùng ấm áp nhưng phải giữ thể diện.

- Em thôi nào! Chỉ còn vài phút nữa là anh chết rồi~ Em sao vậy?

- Anh đi mà lo cho Bảo Anh! Cô ấy mới là người yêu thật của anh!

- Nhưng em là vợ chưa cưới của anh!

Hàn Mi chợt khóc nức lên. Cô không tìm cách trốn ra khỏi bàn tay to lớn kia nữa mà lặng lẽ để bàn tay đó siết chặt mình hơn.

- Ha ha.. ngoan lắm!

Cô xoay đầu lại nhìn thẳng vào mắt anh bằng đôi mắt đẫm nước mắt, đỏ ửng lên vì khóc nhiều.

- Anh thực sự sẽ chết sao...?

- Phải!

- Sắp chết rồi... sao anh có thể ung dung đến vậy?

- Anh đã làm hết những gì anh muốn rồi~ Không hối hận...

Nước mắt dường như chảy nhiều hơn, cô vừa khóc vừa thút thít:

- Thực sự sẽ chết sao?

Cô không chịu nổi nữa, Hàn Mi gập đầu vào ngực Khải Phong mà khóc.

Đến khi ngực áo của mình ướt đẫm, Khải Phong nhẹ vuốt mái tóc mượt mà của Hàn Mi rồi nói:

- Em đừng khóc nữa!

Hàn Mi vẫn im lặng, chỉ nghe được những tiếng khóc đau thương từ cô.

- Anh sẽ không chết nữa!

- Hic.. anh nói gì vậy? Anh... hic.. đừng đùa!

- Anh không đùa! Anh sẽ không chết nữa!

- Hic... Tôi không tin đâu~ Thiên đã nói anh sẽ chết sau 24 giờ nữa!

Khải Phong nở một nụ cười nhẹ:

- Nếu là 24 giờ thì nó đã qua rồi! Đã kết thúc 24 giờ rồi ngốc ạ!

- Hà...

Hàn Mi với đôi mắt đẫm lệ ngẩng đầu dậy, cô liếc nhìn đồng hồ rồi sợ hãi nhảy lên giường trùm chăn lại.

- Em sao vậy?

Khải Phong vừa nói vừa tiến đến gần Hàn Mi.

- A a a!! Đừng lại gần, tôi sợ ma lắm!

- Ha ha.. anh là ma á?

- A a a!

- Anh không phải ma~ Em đừng trùm như vậy, ngộp thở thì sao đây?

- Khải.. Khải Phong đã chết rồi mà! hic...

Khải Phong cười rồi chạm vào con mèo nhỏ chỉ cách một mảnh chăn.

- Em muốn anh chết đến vậy?

- Em không có~ Nhưng 24 giờ... kết thúc rồi mà..
- Anh chỉ đùa em chút thôi! Ai ngờ em lại phản ứng mạnh như vậy?
- Đùa em?
- Ủ, đùa 1 chút thôi! Anh chưa chết đâu, đồ ngốc!

Hàn Mi mở chăn ra, hé mắt nhìn Khải Phong:

- Thật chứ?
- Thật!
- A a~ em sợ bị ma dụ lắm, đừng dụ ta nữa! Vô dụng thôi~

Dứt câu, Hàn Mi nhắm tịt mắt lại, miệng mấp máy gì đó.

- Em niệm bùa đuổi ma hả nhóc?

-...

- Là anh mà! Là anh thật! Anh chưa chết!

Cô mở chăn ra:

- Hic.. ta mệt rồi! Tạm tin con ma nhà người! Nhớ, tránh xa ta ra, 5m đó~

- Được được!

- - - -

Ba ngày sau, cả hai được xuất viện vì tình trạng đã ổn định hơn, trợ lý Thiên đem xe ô tô đến đón:

- Giám đốc! Về nhà thôi! Tôi đã dọn đồ cho mọi người!
- Gì chứ? Chưa chơi được ngày nào mà đã phải về rồi nước sao?
- Hết 1 tuần rồi giám đốc à!

Khải Phong cup mắt xuống quay người lại nhìn Hàn Mi. Có lẽ cô nghe được gì đó từ cuộc trò chuyện nên khuôn mặt không được tươi lắm.

- Hàn Mi!

Nghe tiếng gọi, cô giật mình:

- Dạ?
- Đi về thôi!

Mi trẻ môi thất vọng nhưng cũng đành phải leo lên xe. Cô ngồi phịch xuống tiếc nuối nhìn ra cửa sổ.

- Em sao vậy?
- Tôi không sao!
- Được về nước rồi.. Em không vui sao?
- A a~ Tôi chưa chơi, cũng chưa vui được ngày nào mà!

Khải Phong hiểu rõ tâm trạng của cô nên không nói gì. Chiếc xe chuẩn bị lăn bánh thì một tiếng gọi vang lên:

- Anh Phong!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tôi không cần sự quan tâm giả dối từ anh! Xí...

Cô ngã xuống chiếc giường êm ái thư giãn. Mặc dù vậy khuôn mặt vẫn toát lên một cái gì đó mang tên buồn rầu.

Vài giờ trước, khi còn ở Paris, Khải Phong đã bỏ cô đi theo Bảo Anh và chỉ để lại một câu khiến con tim đau nhói.

- Cô về nước trước đi~ Xong chuyện tôi về sau! Chiu khóa nhà đây!

Rồi anh bước ra khỏi xe và ném chiếc chìa khóa nhà vào người Hàn Mi.

- - - -

- A a~ Chán quá đi!

Cô than thở liên tục, ánh mắt xa xăm nhìn ra cửa sổ.

"Anh ta chỉ làm bộ quan tâm mình... còn thực ra là... a a~"

- - - -

Paris...

Bảo Anh đưa Khải Phong vào khách sạn.

- Anh vào đi!

Cô mở cửa phòng rồi nói với Khải Phong, Anh vào trong, nhìn ngắm xung quanh:

- Có chuyện gì?

Bảo Anh đóng sập cửa, nhào tới ôm chầm Phong. Cô hít mùi hương từ anh dọc theo vòm ngực săn chắc.

- A a~ mùi hương này~

Khải Phong cười nhẹ rồi nâng đầu Bảo Anh lên nhìn chăm chăm vào ánh mắt tràn đầy tình dục >_< (Jii ngại nói cái này quá!)

- Em muốn gì nào?

Khóe môi cong lên thích thú, Bảo Anh phà vào tai anh nói với giọng quyến rũ.

- Anh!

- Tùy ý em~

Bảo Anh cời nhẹ từng cúc áo rồi vứt hẳn nó xuống đất. Sáu múi hiện rõ ràng, anh cười rồi đẩy Bảo Anh xuống giường.

- Hôm nay em to gan quá Bảo Anh à~

- Đến đây đi~ A a~ Em không chịu nổi nữa!

Khải Phong đè lên người cô, anh cắn vành tai nóng rực kia rồi hôn lên cổ cô.

Đến khi nghe hơi thở gấp gáp của Bảo Anh lên cao trào. Khải Phong ngưng mọi thứ lại, anh ung dung đứng dậy mặc quần áo. Bị mất hứng trầm trọng, Bảo Anh nhúu mày khó chịu.

- Anh sao vậy?

- Hôm nay đến đây thôi! Anh phải về nước!

- Chơi với em lát nữa bộ chết ai à?

Bảo Anh phồng má với khuôn mặt dỗi hờn. Khải Phong gài đến cúc áo cuối cùng, thấy vậy cười:

- Em đừng giận! Anh phải đi ngay nếu không một mình nhóc Mi ở nhà lỡ nó phá đồ hay ăn cướp gì thì sao?

- Cũng đúng! Nó nhà nghèo đẳng cấp, nhờ nỗi lòng tham lấy đồ của nhà anh đó!

- Ủ~ Anh xin lỗi! Hôm sau anh bù cho em nhé!

Nhẹ nhàng đặt lên má cô một nụ hôn ấm, anh vuốt ve mái tóc dài:

- Anh yêu em, Bảo Anh!

- Em cũng yêu anh!

- - - -

Gió nhẹ đưa đẩy chiếc chuông gió trên cửa sổ.

"Nhìn trên cao khoảng trời yêu mà em đã dành cho anh~ Giờ mây đến quện thành bão giông tố đang dần kéo đến~"

Chuông điện thoại reo lên đánh thức con người lười biếng trên giường. Cô vớ lấy điện thoại, nhìn chăm chăm vào màn hình.

" Là tên đó~"

Cô úp điện thoại xuống giường, tắt nguồn.

" Haiz.. chắc lại ăn hiếp mình nữa chứ gì~ ko rảnh nghe chửi đâu"

- - - -

Cùng lúc đó, Khải Phong đang đứng trước cửa nhà. Anh lên tục gọi điện cho Hàn Mi xuống mở cửa vì chìa khóa nhà anh đã đưa cho cô.

"Con nhỏ đó đang làm cái gì thế không biết! Chết tiệt! Ông đứng đây hơn 3 phút mà không biết xuống mở cửa!"

Không còn cách nào khác, Khải Phong bèn trèo cửa. Anh leo lên cây xoài trước nhà rồi vói tay đu qua bức tường nhà. Cuối cùng anh vào được bên trong rồi vội vã chạy đi tìm Hàn Mi.

Cảm nhận có người bên trong cánh cửa nâu sẫm. Anh mở cửa bước ngay vào trong.

- Hàn Mi!

Anh gọi to đánh thức con mèo lười biếng trên giường. Cô cự người nói:

- Há?

- Sao không xuống mở cửa cho tôi?

- Không thấy tôi đang mệt à?

Khải Phong tức giận đập bàn:

- Đây là nhà tôi chứ không phải nhà cô!!

Cô ngồi dậy, dụi mắt rồi nói:

- Tôi biết, tôi nghĩ anh đi chơi chưa về, anh gọi mà tôi sợ là Bảo Anh sẽ gọi chửi tôi nên không bắt máy!

- Cô chỉ giỏi ngủ! Hết ăn rồi ngủ! Không mấy may quan tâm đến đời sao?

Hàn Mi không chịu nổi bức bối phản kháng:

- Anh vừa phải thôi! Anh thì khác tôi chắc! Suốt ngày giỏi đi chơi với Bảo Anh, rồi thư giãn! Không hiểu sao anh lại lên nổi địa vị cao như thế này!

- Cô im miệng đi nhé! Nói một câu nữa thì nhanh chóng dọn đồ ra khỏi nhà cho tôi!

- Nếu anh muốn tôi sẽ đi! Không hiểu sao tôi lại động lòng với anh lúc ở trong bệnh viện nữa!

Hàn Mi bực bội xếp đồ vào vali.

Phải nói sao nhỉ? Không chỉ mình cô động lòng trước anh lúc đó mà anh cũng không thoát nổi sự rung động khi cô lại phản ứng mạnh như vậy khi nghĩ anh sẽ chết. Có lẽ anh cũng cứng giọng trước lời nói đó của cô.

Hàn Mi dọn đồ xong, cô xách vali lên nói:

- Tôi sẽ về nhà mẹ! Nếu mẹ anh có hỏi thì nói tôi về thăm mẹ vài ngày để khỏi khó xử! Còn nữa...

Hàn Mi lấy trong túi ra một chiếc thẻ ATM đưa cho Khải Phong. Chiếc thẻ đó mẹ Khải Phong đã đưa cho cô trước chuyến đi Paris.

- Làm sao cô có nó?

- Mẹ anh đưa cho tôi! Tôi chưa đụng gì đến đâu! Trả lại anh!

Hàn Mi quay lưng. Khải Phong níu cánh tay áo của cô lại:

- Này! Mới 7 ngày mà đã về thăm mẹ, cô không nghĩ mẹ tôi sẽ nghi ngờ sao?

- Đó là việc của anh!

- Cô nói gì vậy? Mẹ tôi rất quan tâm cô và tôi cũng vậy! Cô...

Chưa dứt câu, Hàn Mi đã quát:

- Quan tâm?! Quan tâm sao?! Sự quan tâm của anh với tôi chỉ là để vừa lòng mẹ anh! Nếu không có mẹ chắc anh đâu thèm đếm xỉa tới tôi?

-....

- Xin lỗi! Tôi không cần sự quan tâm giả dối đó!

- Bằng chứng! Bằng chứng nào mà cô nói tôi không quan tâm cô?

- Rành rành trước mắt đó mà anh không thấy sao? Ở Paris tôi đã đi chơi một ngày nào chưa, anh chỉ đi cho có lệ chứ thực ra là để gặp Bảo Anh! Lúc trong bệnh viện lại bày đặt quan tâm tôi, rồi lúc xuất viện thì đi theo Bảo Anh cho tôi tự về nhà! Quan tâm đó hả?!!

- Cô chịu khổ rồi!

- Khổ gì chứ? Chưa hết...

Cô đưa tay chỉ vào ngực của anh:

- Bùa của tôi đâu? Bùa tình yêu tôi tặng cho anh ở Paris đâu?!

- Tôi... lúc bị xe đâm... nó rơi ra lúc nào chả biết!

- Là rơi ra hay bị lấy ra? Anh tưởng tôi mù à?!

Chợt, có tiếng bấm chuông cửa dưới nhà. Cả hai ngừng to tiếng. Khải Phong xuống mở cửa còn Hàn Mi thì lảng lạng vào phòng..

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bồi thường

- Chào con yêu!

- Mẹ~

Mẹ của Khải Phong trong bộ váy đen sang trọng bước vào nhà. Bà đi một vòng quanh nhà rồi hỏi:

- Phong! Con dâu tương lai của mẹ đâu?

- Dạ~ cô ấy ở trong phòng!

Bà mẹ hoảng hốt:

- Chẳng... chẳng lẽ... nó bị bệnh sắp chết hà con!

- Mẹ nói xui gì vậy? Cô ấy chỉ mệt một chút sau chuyến đi Paris.

- Ừm~

Khải Phong đưa mẹ ra ghế ngồi rồi lẳng lặng vào phòng Hàn Mi.

Anh chợt bắt gặp cô gái bé nhỏ kia đang khóc nức nở. Thân cô run bần bật, đầu dụi vào gối nũng nịu.

- Sao lại khóc?

Cô hé mắt nhìn anh rồi lắc đầu:

- Không có gì~

- Tôi hỏi cô tại sao khóc?

- Tôi cảm thấy uất ức một chút thôi~ Không sao...

Khải Phong có lẽ hiểu câu nói đó, anh nhẹ nhàng đến gần cô rồi ôm lấy thân hình bé nhỏ kia nói:

- Anh xin lỗi~

Cô đẩy anh ra dụi mắt:

- Xê ra! Anh hơi quá~

- Xin lỗi~ Lúc nãy anh hơi lớn tiếng!

Cô đứng dậy khỏi giường đến tủ đồ. Vớ lấy chiếc khăn bông mềm mại lau đôi mắt đầm nước:

- Anh bị gì vậy? Tôi chưa từng thấy anh như vậy? Virus gì xâm nhập à?

- Anh biết~ Em chịu nhiều uất ức rồi! Tồn công đi qua Paris mà chẳng được gì, anh lại đối xử không tốt! Chắc em mệt mỏi lắm!

- Đúng đấy~ Tôi mệt lắm cơ~ Tôi cần ai kia bồi thường!

Khóe môi cong lên hứng thú, anh cười:

- Em cần gì? Anh sẽ bồi thường!

- Anh tự hiểu được không?

- Hay là em muốn... anh?

Hàn Mi giật mình nói lớn:

- Anh nói thứ biến thái gì thế?! Kinh dị quá!

- Chứ em muốn gì?

Cô chỉ vào điện thoại của mình rồi hờn hờ:

- Công viên nước mới khai trương đó! Mai anh đưa tôi đi chơi được không??

- Được thôi! Nếu cô muốn!

- Tôi muốn lắm!!

- Ừ, sáng mai đi!

Hàn Mi cụp mắt xuống:

- Và... không có Bảo Anh! Được chứ?

Khải Phong nhìn chăm chăm vào khuôn mặt kia:

- Em có ác cảm với Bảo Anh à?
- Ủm! Tôi không thích cô ta!
- Tại sao? Vì cô ấy cướp anh khỏi em à? Em ghen sao?
- Không có! Chỉ là... tại cô ấy mà em chịu khổ nhiều lắm luôn đó! Anh tự hiểu đi!!

Anh gạt đầu rồi xoa đầu cô khiến mái tóc mượt mà vừa chải sao chột rỗi cả lên:

- Ra ngoài đi! Mẹ anh đang ở ngoài!
- Ủ!

- - - -

- Mi~ Đi chơi vui không con?
- Dạ vui lắm ạ!
- Con đã đi những đâu? Kể mẹ nghe được chứ?

Hân Mi khẽ xù liếc mắt nhìn Khải Phong cầu cứu. Anh nhanh nhẩu nói:

- Con chỉ đưa cô ấy đi thôi~ Chứ cũng không cho cô ấy biết tên chỗ đi!
- Đúng đó mẹ! Con đi nhiều nhưng không biết~

Bà mẹ cười:

- Ha ha! Thế đi về có quà cho mẹ không đây?

Khải Phong đắn đo rồi nói:

- Mãi chơi quá nên con quên rồi...

Trong khi đó, cô con dâu nhỏ bé nhanh nhẹn chạy vào phòng mình rồi đem ra một túi đồ lớn. Cô đưa cho mẹ rồi nói:

- Quà con mua cho mẹ đây ạ!

Bà mẹ mở to mắt bất ngờ:

- Ôi~ Đứa con dâu này còn tốt hơn cả con ruột nữa! Mẹ cảm ơn nha!
- Dạ!

- - - -

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Dạy dỗ !

Một buổi sáng trong lành véo von những tiếng chim hót vang phá tan cả bầu không khí yên tĩnh.

Cô chợt tỉnh giấc bởi tiếng chuông điện thoại. Khó chịu vùi đầu vào gối, cô vớ lấy chiếc điện thoại rồi đập mạnh xuống giường khiến nó im re.

Mặc dù mệt mỏi là vậy, Mi vẫn phải luồn cuồn bò dậy vệ sinh cá nhân rồi thay đồ.

Cô sang phòng Khải Phong gõ cửa:

- Phong! Phong! Mở cửa!

Từ trong phòng, một nam nhân với mái tóc rối xù cùng quần áo xộc xệch trông chẳng giống một đại giám đốc tén nào. Anh gãi nhẹ đầu rồi lèm bèm

- Gì thế? Tối qua khuya lắm tôi mới ngủ đấy ~ Cô làm gì mà ăn mặc xinh thế?

Mi xệ mặt xuống như đang uất ức chuyện gì nhưng vẫn cố cất giọng vui vẻ:

- Hôm nay tôi có buổi học ở trường...

- Thế nói tôi làm gì?

- Ừm... tôi đi chiều mới về luôn í ~ Đồ ăn sáng của anh tôi để trên bàn... bữa trưa anh tự lo được không?

- Được!

Khải Phong nói rồi há miệng ngáp thật to, song đóng sầm cửa quay vào trong.

Anh thực sự không hiểu cô rồi ~ Cô thay đồ rồi gọi anh dậy chỉ vì muốn đi công viên nước như anh đã hứa hôm qua. Nhưng khi thấy sự lạnh nhạt kia, cô lập tức đổi chủ đề. Bây giờ biết đi đâu cơ chứ? Chuyện đi học chỉ là giả, trường không mở cửa thì đi đâu giờ?

"Hay là ở nhà nhỉ?" - Cô ngẫm nghĩ một lát rồi lén lút chạy vào phòng không cho Khải Phong biết.

Tầm gần trưa...

Đang yên vị trên giường ôm điện thoại, Hàn Mi chợt nghe có tiếng mở cửa nhà. Nghĩ là trộm nên cô mở cửa hé mắt ra nhìn nhưng đành đột ngột đóng cửa lại khi thấy con người ở bên ngoài.

Là Bảo Anh!

Mi chỉ dám ngồi phịch xuống sàn rồi lắng nghe những gì xảy ra bên ngoài.

"Anh Phong!"

"Em làm gì ở đây thế?"

"Ừm~ em nhớ anh chết được!"

Sự tò mò chiếm hết cơ thể cô, Mi khẽ mở hé cánh cửa gỗ nâu ra.

Thật ngứa mắt làm sao! Bên ngoài, Bảo Anh đang ôm chầm lấy Khải Phong, cô ta đặt chiếc đuôi trắng nõn của mình quăn ngang lưng anh, miệng liên tục nói ra những lời chẳng vừa tai.

"Anh à ~ Cô ta ra ngoài rồi.. hay là chúng ta... "

Bảo Anh đưa đôi mắt sắc tình nhìn anh, hơn thế cô còn đưa đôi môi đỏ chót đến gần miệng anh. Khải Phong đẩy cô ra:

"Em thôi đi! Tốt nhất là về đi cho anh nhờ ~ Đêm qua phải soạn tài liệu nên anh hơi mệt!"

"Anh sao vậy chứ? Em yêu anh chết được! Con nhỏ đó ra ngoài rồi, ít nhất chúng ta còn ở bên nhau được đến chiều!"

"Anh nghĩ chúng ta nên chia tay đi là vừa! Hôm qua mẹ anh mới la anh khi thấy anh đi với em!"

"Gì chứ?! Vì mẹ anh hay con nhỏ đó?"

"Cả hai!"

Bảo Anh buông anh ra, trợn mắt nhìn:

"Do nó chứ gì? Con chó chết đó... chỉ 1 tháng nữa là chia tay rồi còn gì?! Anh đã hứa gì với em, anh không nhớ à?"

"Đơn giản anh không muốn có quan hệ gì với em nữa!"

"Anh chán em rồi??"

"Có lẽ thế!"

Bảo Anh với đôi mắt hoe đỏ tức giận vung tay tát Khải Phong. Có vẻ tát rất mạnh, cả Hàn Mi ngồi trong phòng mà vẫn cảm nhận được âm thanh chói tai đó.

Song, Bảo Anh hậm hức bỏ đi. Khải Phong đưa mắt liếc sơ qua cánh cửa phòng Hàn Mi.

- Cô ra đây! Trốn trong đó làm gì?

Mi giật mình, cô bèn mở cửa rồi ra ngoài.

- Cô nghe được gì rồi?

Hàn Mi giả vờ ngốc nghếch trả lời:

- À... từ chỗ "Anh ngán em rồi à?" thôi!

Khải Phong lao đến ép sát cô vào tường. Bàn tay to lớn nắm chặt cổ tay bé nhỏ kia.

- Đừng nói dối tôi chứ!

- Ah~ anh làm gì vậy! Buông tôi ra đi... tôi không quen như vậy~

- Sao cô bảo cô phải đi học?

- À... tôi về sớm!

- Nói dối!

Giọng anh càng gắt hơn khiến cô sợ hãi mà nói ra sự thật:

- Thôi mà... Tôi chỉ là muốn đi công viên nước nên gọi anh dạy thôi, ai bảo anh lạnh lùng quá làm gì? Nên tôi mới...

- Ha~ Có lẽ không dạy dỗ cô nên đâm ra hư rồi à? Phải dạy dỗ cô mới được!

Anh xốc cô lên ẵm vào phòng rồi thả cô lên giường một cách mạnh bạo. Đóng sầm cửa rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Vết cắn

Anh đè lên tấm thân bé nhỏ kia, miệng không ngừng cười một nụ cười ma quái. Cô hoảng hốt cố chống cự đẩy anh ra:

- Buông tôi ra đi! Anh làm gì thế?!

- Thôi nào! Đã nói là tôi sẽ dạy dỗ em mà ~

- Tôi không cần dạy dỗ gì cả! Buông ra!

- Không dạy dỗ lỡ em đâm ra hư hỏng thì tôi biết làm sao?

Cô ngẫm một lát:

- Tôi sẽ ngoan mà!

- Nếu em đã nói vậy~ thì làm ơn, ngoan ngoãn nằm im, đừng chống cự!

- Hả! Không được!

- Tại sao? Dù gì 1 tháng nữa chúng ta cũng chia tay! Tại sao không ngủ cùng nhau một đêm?

- Ah~ anh nói gì vậy! Thật hãm tài!

Anh như bị thân thể kia quyến rũ, rõ ràng là chỉ muốn dọa cô một chút nhưng hiện tại... không thể dừng lại nữa rồi!

Khải Phong cắn nhẹ lên vành tai đang nóng bừng vì xấu hổ kia, rồi từ từ lặn mò đến đôi môi thơm ngọt. Đặt lên đó một nụ hôn nồng cháy, nó khiến cô không thở được nên cô liên tục đánh vào lưng anh ra hiệu. Nhưng có vẻ, con quái thú kia không chịu tha mạng rồi!

"Ding dong!"

Tiếng chuông cửa vang lên làm phá hỏng cả bầu không khí, Khải Phong bức bối rời xa bờ môi bị anh cắn đến sưng tấy kia rồi ra ngoài.

Cô bơ phờ nằm trong phòng, đưa tay vuốt nhẹ trán.

"Ha~ gì thế này! Suýt chút nữa là mất cả đời con gái! Ai bấm chuông cứu tui thế hả trời!"

Cô nhanh chóng rửa mặt, nhưng môi cô đã bị thương nhẹ do anh í cắn.

Nhẹ nhàng mở cửa ra, bên ngoài, Khải Phong đang ngồi đối diện với một người phụ nữ đẹp lão. Bà ta vừa đập bàn vừa quát tháo:

"Chết tiệt!! Đính hôn với con nhỏ đó rõ ràng chỉ là giả! Vậy mà sao con lại chia tay với Bảo Anh!"

"Con không thích Bảo Anh nữa! Hơn thế, mẹ con cũng chẳng thích con gái bác!"

"Đúng là tức chết được!"

Người đàn bà đó lách mắt ngang qua cánh cửa gỗ nâu, bà lập tức đứng dậy, đập mạnh cửa rồi kéo đầu Hàn Mi ra ngoài. Bà giật mạnh mái tóc đen mượt rồi quát:

- Con đi này thì xinh đẹp gì?! Mày chỉ giỏi quyến rũ trai để lấy tiền, đi thì lo đi làm đi, đừng ở đây phá vỡ hạnh phúc của người khác! Mày đừng sống như những thứ cặn bã của xã hội, xã hội người ta khinh cho!

Khải Phong đứng phắt dậy gạt tay bà ta ra. Xoa nhẹ đầu cô rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Cô có sao không?

- Hơi đau một chút nhưng mà cũng ổn!

Người phụ nữ đó vung tay tát vào mặt Hàn Mi:

- Con đi giả tạo! Nhìn là ngửa mặt, mày diễn sâu quá rồi đấy!!

Khải Phong tức giận to tiếng:

- Bà vừa phải thôi nhá!! Nề bà là người lớn nên tôi không nói nhiều rồi bà làm tôi à?! Tôi không thích Bảo Anh nữa, đồng nghĩa, chẳng còn quan hệ với gia đình bà! Bà là ai mà vào đây phách lối?

- Mày! Tao nói với mẹ mày để xem mày khôn đốn thế nào nhá! Còn con đi kia, tao nhất định không cho mày sống yên ổn!

Nói rồi bà tức giận bỏ đi.

Anh vỗ vai cô nói:

- Cô đừng bận tâm! Bà ta nổi tiếng độc mồm đồng miệng đừng để ý!

- Ừm..

Anh chợt trông thấy vết thương ở môi của cô:

- Miệng cô bị sao vậy?

- Hả?

Cô chạm vào miệng mình rồi mặt cô đỏ bừng:

- Cô sao thế?

- Ah~ chả sao cả!

Rồi cô hấp tấp chạy vào phòng. Anh ngẫm nghĩ gì đó rồi mặt cũng từ từ đỏ ửng lên, anh vội chạy vào phòng.

Rõ ràng là anh hôn rồi cắn đôi môi của cô nên mới bị vậy! Thế mà còn hỏi, anh không biết xấu hổ sao?!

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Công viên Trà Sữa (1)

Anh đến gần, hôn lấy bờ môi mịn của cô, tay vuốt ve mái tóc đen mượt, anh khẽ cất giọng:

- Anh yêu em!

Cô giật mình mở mắt. Thì ra chỉ là mơ, cô đã ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay.

- Dậy rồi à?

Phong đến gần đưa cho cô một cốc nước.

- Anh làm gì trong phòng tôi thế?

- Nhà tôi, tôi muốn ở đâu thì ở thôi! Ý kiến gì?

- Không có!

Cô chợt nghĩ về giấc mơ vừa xảy ra lúc ngủ, khuôn mặt đáng yêu đỏ bừng lên, cô chẳng dám nhìn vào mặt anh nữa.

- Sao thế?

Cô phủ mền lên kín đầu.

- Không sao!

- Thôi, dậy đi! Tôi đưa đi chơi!

- Chơi? Ở đâu?

- Công viên nước! Hay cô muốn đi uống trà sữa?

Mi mở mền ra, thực sự khó khăn trong việc lựa chọn:

- Cả hai được không?

- Không! Chỉ một thôi!

- Ừm... công viên Trà Sữa đi!

- Cô đang nói vớ vẩn gì đấy?

Mi vớ lấy điện thoại, mở ra một bức ảnh về một công viên toàn là trà sữa.

- Tôi nói thật! Công viên này mới mở đó!

- Gì thế? Ai lại xây nên cái công viên đó vậy?

- Nè... công viên chỗ nào cũng làm mô phỏng hình ảnh của trà sữa! Đi nha!

- Tùy cô!

- - - -

Tiếng cười đùa, nhiều trò chơi mạo hiểm, thức ăn và một thứ không thể thiếu đó là... TRÀ SỮA!!

Chị Mi hí hửng chạy vào trong để mặc cho tên nam nhân vô tâm kia khó khăn luồn lách để mua vé.

- Ê con nhỏ kia! Chưa mua vé xong mà đi đâu thế?

- Aishh... anh mua lẹ lên đi~ Người đâu chậm hơn rùa bò!

- Ấy~~ ngon ra đây mua dê! Ra đây!!

- Hồng thích đó! Làm gì nhau?

Đường như máu lên tới não, Khải Phong tức đến xì khói.

Vừa mua vé xong, anh thông thả bước qua cổng công viên. Thấy "ham nhân" của mình, cô liền chạy theo vào cổng. Nhưng vừa đến cổng lập tức bị giữ lại, cô khó hiểu vừa chỉ chỗ vào Khải Phong vừa giằng co với hai bảo vệ đô con.

- Ê~ gì thế? Tui có vé rồi mà! Đó, ông kia giữ đó! Thiệt mà~

Thế nhưng Khải Phong lại tỏ vẻ ơ thờ:

- Xin lỗi 2 anh! Tôi không quen cô gái này, làm ơn lỗi cô ta ra khỏi đây đi!

Rồi anh nhếch miệng cười thích thú, cô neoh mảy bực bội và cuối cùng cũng phải vác xác ra chen lấn đi mua vé.

Mãi vẫn không mua vé được vì chiều cao hạn chế, cô bắt đầu thất vọng do đứng lâu dưới nắng. Không còn cách nào khác, anh phải ra ngoài cứu "con nhóc" của mình. Anh chen vào hàng đẩy Mi ra.

- Xê ra! Mua có cái vé cũng nửa thế kỉ nữa!

- Hừ ~

- Lùn mà chảnh!

- Anh nói ai lùn?

- Cô chứ ai?

- Anh nên biết, tôi cao hơn anh đó biết không? Đo thử không? Tôi 1m56 đó, anh chắc tầm 1m40 thôi í mà! Hê hê!

Mua vé xong, anh dán thẳng vào trán cô rồi nói:

- Đi lên!

- Biết rồi!

Cô ngay lập tức kéo anh vào nhà ma. Trông có vẻ đáng sợ, cô nuốt nước bọt rồi gật đầu kéo anh vào.

Một con ma với váy trắng, mái tóc đen dài phủ đến chân, chỉ vờn vện hiện ra một khuôn mặt xanh lè, trắng toát. (Nhìn xung quanh bạn ngay đi, cẩn thận!! Chứ mình thấy có một con ma trắng toát, mái tóc đen dài đứng đưa đang nhìn bạn đấy ^-^)

Cô nắm chặt tay anh, miệng mở to sẵn sàng la toáng lên khi thấy ma. Liên tục nhiều thứ xuất hiện: ma nữ với khuôn mặt đầy máu (nó đang nhìn bạn đấy!), xác người cưa đôi, tiếng la hét và một thứ không thể thiếu đang chảy thành dòng, đó là máu... (Một vệt máu đang chảy xuống sau lưng bạn kia)

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Công viên trà sữa (2)

- Cô muốn ăn gì không?

- Anh sẽ mua gì cho tôi?

- Ừm.. kẹo bông? Cô ăn không?

- Ăn chứ!

" Em cũng ăn nữa!"

Hàn Mi giật mình quay người lại. Là Bảo Anh, cô ta ôm choàng lấy lưng Khải Phong nũng nịu:

- Em cũng muốn ăn kẹo bông nữa! Mua cho em đi, mua cho em đi anh yêu≡

Khải Phong liếc nhìn Hàn Mi rồi gỡ tay Bảo Anh ra:

- Cô là ai?

- Hà? Anh nói gì thế? Em là người yêu anh mà!

- Tôi đã chia tay cô người yêu cũ rồi và hiện tại chỉ có Hàn Mi! Cô là ai?

Bảo Anh rơm rớm nước mắt đậm chân xuống đất trông khó coi:

- Ưm~ Anh sao vậy? Con quỷ cái kia bỏ bùa mê anh rồi à? Anh không đưa em đi công viên chơi em còn chưa nói nữa á nha!

Hàn Mi gượng cười:

- A ha ha~ Sao cô lại ở đây thế?

- Bỏ tôi xây công viên này đây! Nếu thích, tôi có thể đuổi cô ra khỏi đây ngay! Nói, cô đã đi những đâu rồi?

- Chỉ nhà ma thôi!

- Thật à? Vậy thì phải sửa lại nhà ma thôi nếu để lâu sự ô uế của cô sẽ làm dơ bẩn cái công viên này! Cô nên biết sự dơ bẩn và điếm đốn của mình chứ!

"Chát!"

Không kìm được tức giận, Khải Phong giáng xuống khuôn mặt đáng ghét của cô ta một cái tát đau đớn, cô ôm mặt nhìn chăm chăm vào anh:

- Anh... anh...

Bảo Anh tức giận tát ngược sang Hàn Mi:

- Con đi này!! Mày bỏ bùa gì anh Phong của tao?

Khải Phong kéo Hàn Mi ra sau lưng quát:

- Cô mới là đi đây! Tôi nói rồi, tôi không quen cô! Ai đâu vào đánh như đúng rồi vậy? Biến đi dùm tôi!

Bảo Anh hậm hực chạy đi tìm bảo vệ. Một lát sau, tầm 5 hay 6 bảo vệ ủa đến kéo cả hai ra ngoài. Khải Phong vùng vẫy quát:

- Ê!! Làm trò mèo gì thế? Tui trả tiền rồi á nha!! Làm gì vậy, thả ra, kéo kéo coi chừng đứt quần của tui đó!! Đắt lắm không đùa đâu!!

Bảo Anh đến gần Hàn Mi nắm lấy tóc cô giật mạnh:

- Mày nên biết! Anh Phong đã, đang và sẽ là của tao! Mày nên can trọng tới hành động của mình, nếu không... tao nhất định sẽ ghi đầu mày xuống đồng phân hồi hám của cha má mày! Con đi!

- Cô nên biết, cô mới là đi! Nghe kĩ lời tôi nói đây, đừng sống như những thứ cặn bã, xã hội nó khinh cho!

Hàn Mi nhếch miệng cười mỉa mai rồi theo bảo vệ ra ngoài, mặc kệ Bảo Anh được một phen tức điên.

- - - -

Sau khi bị đuổi ra ngoài, anh và cô kéo nhau ra bãi cỏ gần bờ sông thư giãn cho đỡ tức.

- Lúc này cô nói gì với Bảo Anh vậy?

- Hà? Tôi có nói gì đâu?

- Đừng nói dối! Rõ ràng tôi thấy cô nói gì đó trước khi theo bảo vệ ra ngoài mà!

- Ha ha ha! Không có mà!

Khải Phong khép mắt lại, dựa người xuống đám cỏ xanh mơn mẫm.

- Nếu nói dối! Tôi sẽ dạy dỗ cô đây!

Nhớ lại lúc anh "dạy dỗ" cô, Hàn Mi đỏ mặt lắc đầu:

- Thực sự là không có!

Khải Phong nhìn lên bầu trời xanh chập chờn chút màu cam của hoàng hôn, anh la lớn:

- A a a a!! Tức quá, mắt trắng trợn mấy trăm ngàn cho nhà con Bảo Anh đó mà chỉ được vào mỗi cái nhà ma! Đáng ghét!!

Hàn Mi che miệng Khải Phong:

- Anh làm gì la to thế! Ở đây có nhiều người lắm í!

- Ấy~ Phải xin lỗi cô rồi! Tôi chưa từng cho cô nổi một buổi đi chơi hoàn thiện!

Cô xoa tay, cười:

- Ah~ Không sao! Dù gì một tháng nữa cũng chia tay mà! Không cần chu cấp cho tôi quá nhiều!

- Nhanh thật! Mới đó 1 tháng đã qua rồi!

- Ủ! Còn một tháng nữa là tạm biệt anh rồi! Tức là 3 tuần nữa! A a~ chán thiệt đó nha!!

Anh khẽ cười mỉm rồi nói:

- Ấy da~ Hàn Mi! Hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy cô đáng yêu như vậy kể từ lúc mới gặp!

- Ah~ Tôi lúc nào chả dễ thương! Tại anh không để ý nên không thấy thôi!

- Vậy là cô luôn dễ thương à?

- Đương nhiên! Nói thật, ai mà không thấy tôi đáng yêu thì nên đi đo kính đeo đi là vừa!

Khải Phong trêu:

- Thế tôi phải đi đo kính à?

- Đúng!

Anh ngồi dậy, vòng tay qua cô rồi để xuống bãi cỏ:

- Hôm nay cô to gan quá rồi nha!

- Ah~ xin lỗi, tôi chỉ đùa chút thôi! Thả tôi ra đi!

Anh cười nhẹ. Cô đành bất lực trước sức mạnh đó, nó ghì mạnh cô xuống bãi cỏ và có lẽ chẳng muốn buông.

Anh ghé đầu sát vào cô, mũi chạm mũi, hai bóng dáng ấy dần hòa vào nhau trong ánh hoàng hôn lãng mạn.

- - - -

* Jii đang luôn nè! Cảm ơn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Bức tranh

Lại một ngày mới bắt đầu. Gió vẫn nhẹ nhàng thổi, chim hót véo von giai điệu êm ái. Những tia nắng ấm áp luôn lách vào từng góc cây bụi cỏ, soi sáng cả mảnh phố nhỏ.

Ngay từ sáng sớm, Hàn Mi tỉnh dậy sớm nhất có thể. Cô lục lọi tủ quần áo rồi moi ra một chiếc váy cũ kỹ nhưng hoa văn lại sang trọng, tinh tế. Cô ủi một hồi lâu, chiếc váy trở nên phẳng tấp và quý phái hơn bao giờ hết.

Khoác chiếc váy lên người, My lao vào bếp nấu nướng, làm tất cả mọi việc trong khi con sâu ngủ kia đang yên giấc. Song, Mi viết nắn nót vài dòng chữ

lên giấy ghi chú rồi dán nhẹ lên tủ lạnh:

" Tôi qua nhà mẹ anh 1 lát! Bữa sáng trên bàn, anh ăn rồi rửa luôn giúp tôi nhé! Có lẽ tối tôi mới về! Tạm biệt anh!

- Hàn Mi - "

Cô nhanh nhẩu chạy đến phòng Khải Phong gõ cửa đánh thức rồi tức tốc chạy ra khỏi nhà. Nghe tiếng gõ cửa, Khải Phong bực bội mở cửa nhưng chẳng thấy ai. Anh vò nhẹ mái tóc đen rồi cũng phải dậy.

Vào bếp, Phong tình cờ phát hiện mảnh giấy vàng với dòng chữ nhỏ. Đọc sơ qua, anh không giấu nổi sự tức giận.

" Aishh~ Con nhỏ đó! Phá giấc ngủ của mình rồi mà còn dám bắt mình rửa chén!! Chết cô rồi, Hàn Mi!"

- Ác chooo!!

Vừa lên ô tô, Hàn Mi đã hắt xì một tiếng lớn khiến cô choáng váng.

" Là kẻ nào nói xấu bà thế?"

Chiếc xe lăn bánh đến nhà bà Mai.

- - - -

- Con hé lô mẹ!!

- Chào con iu ≡ Vô đi con!

- Dạ!

Cô hân hoan bước vào trong rồi dúi vào tay bà Mai hai giỏ trái cây.

- Cái này là quà của con! Còn cái này là quà của trợ lý của anh Phong! Còn anh Phong không có quà cho mẹ ạ!

Bà Mai tay bắt mặt mừng. Bà thích thú cười:

- Ha ha~ Con vào phòng khách đi! Uống gì để mẹ nói người ta pha!

- Dạ nước táo!

- Ha ha~ Đáng yêu quá, con ngồi đi!

Hàn Mi thờ phào ngồi xuống ghế. Cô khá mừng vì vượt qua được màn chào hỏi đầy khó xử vừa nãy, phải chọn lời hay ý đẹp để nói chuyện với mẹ Khải Phong thật sự khó khăn. Bởi mẹ anh là chủ tịch tập đoàn lớn nhất nhì Đông Nam Á, không thể nói chuyện một cách tùy tiện được.

Bà Mai đặt ly nước táo xuống. Mùi hương ngây ngất của táo quện với chút vị của sữa, thật tuyệt. Bà Mai nhấm nháp lấy ly cà phê của mình rồi nói:

- Mi, con biết hôm nay là ngày gì không?

- Dạ... ngày gì ạ?

Bà Mai khá ngạc nhiên nhưng cũng giữ lấy phong thái quý tộc.

- Con không biết thật à?

- Vâng!

- Hôm nay là sinh nhật Khải Phong!

Lời nói của bà Mai như tiếng sét ngang tai đối với My. Nó khiến cô suýt phun ngụm nước táo vừa uống ra ngoài.

- Mẹ.. mẹ nói thật à?

- Ủ! Mẹ không đùa!

- Ừm~~

- Mẹ gọi con đến đây cũng vì lẽ đó! Sao? Chuẩn bị gì chưa con?

- Dạ chưa~

- Thế thì phải chuẩn bị đi chứ! Sao lại không nhớ chứ!

Cô nhẹ môi rồi khép mắt, chỉ để hé một xiu con người đen láy bối rối:

- Khải Phong thích gì vậy mẹ?

- ...

Hàn Mi hấp hối uống hết ly nước táo rồi xin phép về nhà. Bà Mai không kịp hiểu gì thì cánh cửa đã khép lại, bà khẽ lắc đầu rồi xách hai giỏ trái cây vào trong

- - - -

Hàn Mi ung dung bước trên con đường nhộn nhịp, tay cầm một hủ xoài lắc thơm ngon. Nhí nha nhí nhảnh nhăm nháp từng miếng xoài chua chua, ngọt ngọt, cay cay, cắn vào lại giòn giòn, thật hấp dẫn.

"Rộp"

Cô cắn một miếng xoài chua ngọt. Ánh mắt tận hưởng hương vị ấy... Cô đánh mắt qua một viện bảo tàng nghệ thuật. Từ đó phát ra những âm thanh sôi nổi, có lẽ đang diễn ra buổi lễ gì đó. Mi tò mò đến hỏi một nhân viên nữ:

- Chị ơi~ Đang có vụ gì ở đây vậy ạ?

- À... em muốn vào không? 100 nghìn đồng một vé vào cổng!

- Ah~ vô thì được gì ạ?

- Hôm nay triển lãm tranh em, trong đó có tranh 3D, tranh sơn dầu,... còn có nơi để em tự tay vẽ nữa!

- Ô~

Chị nhân viên cười "hiền hậu":

- Em muốn vào không?

- À... vâng!

\$ _ \$ \$ _ \$

Thật nhàm chán. Trong đây chỉ toàn tranh là tranh. Đối với những người làm nghệ thuật thì nó có lẽ thú vị, tranh tĩnh vật, tranh chân dung, tranh phong cảnh,... nhưng đối với Mi thì nhàm chán vô bờ bến. Cách cô nhìn tranh chân dung:

" Ô~ Một người phụ nữ!"

Cách nhìn với tranh tĩnh vật:

" Tranh gì đứng im, chán phèo!"

Cách nhìn tranh phong cảnh:

" Nơi này là Paris à~ Cũng đẹp!"

Khuôn mặt Mi không vừa ý với nơi này, bỏ ra 100 nghìn thật chẳng thỏa mãn gì cả! Rồi thật bất ngờ, cô đánh mắt vào khu tự vẽ tranh.

- - - -

Gần chiều tối, cô về nhà, tay ôm chặt một hộp quà lớn, có lẽ là dành cho Khải Phong.

Cô mở cửa:

- Khải Phong! Tôi về rồi!

Ui~ Một cảnh tượng không thể tả nổi! Rõ ràng là Khải Phong và Bảo Anh đã chia tay nhau rồi cơ mà, thế mà tại sao lại thành như vậy?!!

Hai kẻ đó đang hôn nhau!? Khải Phong xoay lưng về phía cô nên chắc chưa phát hiện gì. Trong khi đó, Bảo Anh mở mắt và thấy Hàn Mi. Cô ta nhón gót lên hôn nồng nàn hơn, cô vòng hai tay ra sau ôm lấy anh.

- Anh yêu~

Khải Phong giật bắn khi nghe hai từ đó phát ra từ miệng Bảo Anh. Anh kéo Bảo Anh ra:

- Thôi em về đi~

- Thôi mà~ Hàn Mi chưa về, hôn em cái nữa nào!

- Hàn Mi chưa về nhưng...

Hạng anh cứng đờ lại khi anh xoay người và phát hiện hình bóng quen thuộc đứng sờ ra trước cửa.

- - - -

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Giải thích

- Mi, không như cô nghĩ đâu!

Món quà trên tay cô rơi xuống, Mi đưa tay lên quạt dòng nước mắt nóng rồi chạy ra khỏi căn hộ.

Khải Phong chợt dạ chạy theo để lại "kẻ phá hoại" một mình. Bảo Anh hít một hơi kìm nén tức giận rồi đến gần phần quà kia. Cô ta đi xung quanh kiểm tra nó một chút rồi vớ lấy con dao trong bếp, lướt nhẹ một đường trên bọc giấy gói quà.

Một bức tranh. Là một bức tranh. Chân dung Khải Phong sao? Trông thật quyến rũ! Bảo Anh nhếch miệng cười khinh bỉ:

- Thật dơ bẩn!

Cô rót một cốc nước trong veo nhưng rồi lại làm dấy bản dòng nước tinh khiết. Bảo Anh đổ thẳng vào bức tranh khiến màu loang ra khắp nơi. Nhìn chẳng ra một bức tranh trong lúc này.

Bảo Anh thích thú cười lớn nhưng nước mắt chợt rơi xuống nhòa đi tầm nhìn.

- Anh Phong... Anh phải là của em!!

Cô ta nhắc điện thoại gọi cho bác sĩ Lâm:

- Anh yêu~ Đặt chỗ tại quán bar em hay đến đi, anh cũng tới! Giúp em giải sầu nhé!

- - - -

Khải Phong đuổi theo Hàn Mi ra tận ngã tư cách nhà khoảng nửa cây số. Anh thấy tốc độ của cô giảm nên cũng hiểu rằng Mi đã thấm mệt:

- Cô dừng lại đi! Tôi sẽ không đuổi theo nữa! Dừng lại!

- Dừng theo tôi nữa!!

- Được! Tôi... tôi dừng lại rồi đây. Cô đừng chạy nữa!

Hàn Mi dừng lại, tựa vào một gốc cây mà thở gấp. Cô bắt đầu khóc lớn khiến mọi người xung quanh chăm chú nhìn. Khải Phong lùi lại một bước, anh sợ người ta nói anh đã làm hại gì cô.

Phong đeo khẩu trang rồi chạy đến xốc Hàn Mi lên vai ôm chặt, anh chạy đến một khách sạn gần đó.

Thả Hàn Mi xuống chiếc nệm êm ái, anh chăm chăm nhìn vào đáng vẻ luộm thuộm của cô.

- Anh làm gì vậy?!

- Cô đang bị gì vậy? Sao lại chạy?

- Mặc kệ tôi!
- Tại sao khóc? Tôi đã làm gì mà cô khóc?
- Anh im đi! Đừng giả vờ vô tội nữa! Tội anh nhiều lắm biết không! Hả?

Cô chợt cảm thấy mệt lã đi, vớ lấy chiếc điện thoại bàn quất lớn:

- Phục vụ đâu!! Mang rượu lên cho bà! Nhanh lên!!

Khải Phong giật lấy điện thoại, kinh ngạc nhìn cô:

- Cô làm cái quái gì vậy?!
- Rượu... gọi rượu cho tôi!!
- Để làm gì?
- Uống chứ làm gì? Tôi khó chịu trong người quá~
- Tôi không mang tiền!

Mi đập tay xuống nệm, vứt chiếc gối trắng mềm xuống đất:

- Tôi sẽ trả! Tôi sẽ trả tiền!!
- Được, cô muốn rượu chứ gì?
- Ừ!

Khải Phong ra khỏi phòng. Hàn Mi nghĩ anh ta bỏ mình ở đây nên úp mặt xuống gối khóc ngon lành. Đến khi chiếc gối ướt đẫm nước mắt, cô ngước mặt dậy thì cũng thấy Khải Phong đứng đó, tay cầm một chai rượu chia ra trước mặt cô.

- Anh mua thiệt hả?
- Uống đi rồi nghe tôi giải thích!
- Tôi chỉ muốn uống rượu giải sầu thôi! Không cần giải thích, tôi quen với chuyện này rồi!
- Uống đi!

2 canh giờ trôi qua, có lẽ cả hai đều say rồi. Khải Phong cười to như một người điên, còn Hàn Mi liên tục vỗ tay trong vô thức.

- Á ha ha ha~ Cô biết không? Lúc đó tôi suýt nữa là rớt xuống cống!
- Ha ha ha!! Tại IQ cả thôi, đi đứng mà cũng dễ rớt xuống cống! Há há há~
- Lúc đó may mà có Bảo Anh kéo tôi lại, không thì cũng chết rồi!

Bầu không khí bỗng im lặng. Hàn Mi ôm lấy mình rồi ngã xuống giường:

- Hic~ Đừng nhắc tới Bảo Anh mà~ Tôi đang vui lắm mà~
- Ồ ờ ờ.. xin lỗi!
- Ah~ Tôi buồn quá đi~ Hôm nay sinh nhật anh đúng không hả?
- Ừ đúng!

- Mẹ anh nói tôi qua nhà bà ấy rồi còn nói là anh thích tranh ảnh nên tôi đã vẽ chân dung anh! Nhưng mà.. mới về nhà, tìm tôi... nó đau quá chừng luôn ấy! Sao anh lại hôn Bảo Anh chứ~~

Khải Phong nắc nhen trước lời nói kia. Anh nhìn vào sắc hồng của giọt rượu đọng lại trong ly rồi nói:

- Không phải tôi hôn Bảo Anh! Là cô ta hôn tôi!
- Tôi thấy anh cũng đứng yên cho cô ta hôn mà! Hai người rõ ràng là đã chia tay, sao anh không biết thương tôi thế? Để tôi đau hoài là sao?

- Tôi bất ngờ quá nên chẳng phản kháng được mà!

- Không phản kháng được á? Anh làm gì mà không phản kháng được? Cô ta hôn... bộ thích lắm sao? Thích hơn khi hôn tôi hả?

- Cô đang nói gì vậy?

Hàn Mi bạo dạn bước xuống giường, cô ngã xuống người Khải Phong rồi nhìn thẳng vào mắt anh. Đặt nhẹ nhàng lên môi anh một nụ hôn ẩm trong trạng thái nữ trên nam dưới. Khải Phong như cảm nhận được dòng nước mắt ẩm ướt qua kẽ hở của hai gò má mà chảy xuống. Anh chợt dạ lật người Hàn Mi lại rồi tiếp tục hôn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tỉnh tò ?

Hôm nay thật bình thường. Mọi chuyện vẫn xảy ra một cách bình thường trong ngôi nhà bình thường.

Mi vẫn dậy sớm, cô suy nghĩ vì còn choáng váng sau chút rượu hôm qua. Bây giờ thật khó để có thể đối mặt với Khải Phong sau những gì đã xảy ra, cô lẳng lặng nấu bữa sáng rồi lại lượn vào phòng.

Về phần Khải Phong, anh không lạ lắm gì sau chiếc hôn hôm qua. Mi như vậy cũng đúng, chắc cô đã đau lắm!

Anh đứng trước cửa phòng Hàn Mi, khẽ gõ cửa một cách khó khăn.

- Hàn Mi!

- Há?

- Hôm nay tôi có buổi họp ở công ty! Cô... ở nhà ăn cơm được không?

- À... được thôi~

- Ừm.

Nghe tiếng đóng cửa, Mi hé mắt nhìn xung quanh rồi bước ra. Cô ngã lưng xuống sofa, vớ lấy chiếc điều khiển rồi dán mắt vào ti vi.

Hôm nay thật chán chết được. Ở nhà một mình lúc nào cũng là một điều tẻ tẻ, hơn nữa, lại chẳng có ai để trò chuyện. Mi chán nản gọi điện thoại cho cô bạn thân của mình:

- Alo?

Một giọng nói véo von vang lên ở đầu dây bên kia. Nghe được âm thanh quen thuộc, Mi thư thả trở lại làm chính mình:

- Tiểu Hi à~ Tớ chán quá ~

- Haiz... vui vẻ bên " chồng " lâu quá giờ mới chịu nhớ đến Trần Hi này à?

- Chồng gì chứ? Tớ bị ép mà!

- Ui ui bỏ đi~ Sao chán vậy?

Hàn Mi tắt ti vi, cô vui vẻ hơn một chút:

- Khải Phong phải đến công ty họp, không biết lúc nào về!

- Ồ.. thì ra là nhớ chồng!

- Aish~ cậu thôi nha! Đã nói là không phải chồng!

- Ok ok~ Ừm... trưa nay tớ rảnh này, trưa nay tớ qua đó ăn cơm nhá!

- Được đó~ Đem cho tớ cái áo thun hôm trước luôn nhé!

Tiểu Hi im lặng một hồi rồi hỏi:

- Mà... Khải Phong ăn gì trưa nay thế?

- Cậu lo gì? Tên đó nếu không về thì chắc lượn lờ quanh mấy quán ăn sang trọng ấy mà~

- Tớ nghe nói mấy kẻ nhà giàu, bận bịu công việc thường lười ăn cơm! Cậu có chắc là Phong vác thân đi ăn cơm không?

- Tớ không biết ~

- Haiz... thôi, trưa nay tớ không qua đâu! Cậu coi nấu gì đó đem tới cho hần đi ~ kéo chồng đói đói! Hí hí hí...

Tiểu Hi đột ngột cúp máy. Mi thờ dài thườn thượt rồi nhìn lên đồng hồ. Vẫn còn sớm, ngủ thêm lát nữa cũng chẳng chết ai~ Nhưng..

Cô chợt mở mắt như nhớ ra gì đó. Đột nhiên cảm thấy lời nói của Tiểu Hi có lí lạ thường.

" Anh ta biết tự lo cho mình mà~ Không cần phải mang đồ ăn đến~"

Nhưng vẫn khó có thể an tâm được. Mi nóng lòng gọi điện cho Khải Phong:

- Chuyện gì? Tôi đang họp!

- À... trưa nay anh ăn gì?

- Chắc sẽ lượn lờ đâu đó để ăn! Có vấn đề gì à?

- Ah~ Không!

- Cô tính mang cơm hộp cho tôi à? Cứ làm đi, tôi đợi!

- Gì chứ? Tôi nấu ăn không được ngon!

- Nấu rồi đem đến cho anh~ Nếu không anh đói, tôi về sẽ ăn thịt em ah~

- Eo~ anh nói gì sến súa thế?

- Thôi, tôi phải họp rồi! Bái bai cô!

Lại một kẻ nữa phũ phàng vội cúp máy mà chưa nghe hết ý cô nói.

Rốt cuộc là anh ta có cần mang cơm đến không thế? Hay chỉ đùa mình cho vui? Không ăn sẽ đói lắm, hơn nữa, lỡ hần nói thật, tối nay về thịt mình... A a a~ Chẳng dám nghĩ tới.

Mi thay đồ rồi phóng đến tiệm cơm gần nhà, mua ít thứ rồi về nhà.

" Ha~ Cứ mua đồ ăn ngoài thì hần sẽ khỏi chê thôi!"

Cô đổ số thức ăn đó ra, sắp xếp cẩn thận vào hộp. Nhìn lên đồng hồ, đã gần 10 giờ trưa, từ đây đến công ty Khải Phong không xa lắm nhưng phải đi sớm, nếu không là không được~

" Cốc cốc "

Khải Phong đang ăn bữa trưa của mình thì chợt có tiếng gõ cửa. Anh mở cửa, ngạc nhiên ủa đến trong anh. Cô đã " làm " cơm đem đến thật à?

- Vào đi ~

Hần Mi sững sờ trước hộp cơm gà Khải Phong đang ăn.

- Anh ăn cơm rồi hả?

- Ờ, rõ là tôi chỉ nói đùa thôi! Không ngờ cô mang đến thật!

- Uầy~ Chán thế~ Cái này... phải bỏ rồi!

Cô lững thững đến thùng rác rồi thả hộp cơm xuống.

- Ê~ Khoan đã! Con có gì phải bỏ? Để tôi ăn!

- Anh ăn rồi không phải sao?

- Chưa no!

1 tiếng đồng hồ trôi qua, Khải Phong ăn xong và quay lại làm việc với máy tính. Hàn Mi ngồi xuống chiếc ghế êm ái của anh rồi hướng mắt xa xăm ra đường phố tấp nập bên ngoài tầm kính kia.

Cô chợt bật khóc không rõ lí do. Khải Phong giật mình:

- Cô khóc?

- Không có!

- Sao lại khóc? Tôi làm gì cô à?

Anh tò mò xoay người Hàn Mi về hướng mình. Cô nấc lên vài tiếng rồi lau nước mắt:

- Thời gian trôi nhanh quá cơ~ Tôi... nó nhanh quá! Mới đó mà... chỉ còn 1 tuần nữa tôi và anh sẽ... Không còn quan hệ sao?

Phong như thấu hiểu cảm giác của cô, anh kéo đầu cô vào lòng ngực mình. Ôm nhẹ lấy cô rồi xoa đầu:

- Nói tiếp đi~ Tôi muốn nghe cô nói!

- Hic... chỉ là... tôi nghĩ... tôi lỡ thích anh rồi! Không biết nữa, tôi nghĩ tôi thích anh trong 3 ngày kể từ khi gặp. Nhưng... đó là cảm xúc thật mà! Tôi không nói dối!

- Ừm!

- Anh cũng chia tay với Bảo Anh rồi.. đáng ra tôi phải an ủi anh nhưng nói thật thì... tôi thích điều đó! Tôi thích anh chống lại cô ta! Có phải tôi quá ích kỉ không chứ? Nhưng tôi không muốn Bảo Anh tiếp xúc với anh!

- Ừm!

- Tôi muốn được ở gần anh! Muốn có quan hệ với anh! Tôi... không muốn hủy hôn ước này đâu, nhưng 1 tháng trước tôi đã lỡ hứa rồi... Tôi nghĩ anh ghét những kẻ thất hứa!

- Ừm!

- Nhanh quá luôn đó! Mới đó mà đã gần 2 tháng, tôi đã sống cùng anh 1 tháng rưỡi. Thời gian ngắn nhưng chúng ta lại trải qua nhiều chuyện lắm, những lúc gần anh... tôi sẽ chẳng quên được!

- Ừm!

- Anh cho tôi biết anh đang nghĩ gì được không?

Khải Phong thở dài nhưng cảm giác thanh thản, anh mỉm nhẹ môi rồi nhớ lại quá khứ:

- Tôi đã từng là một kẻ chỉ biết nghĩ cho bản thân, nhưng khi gặp cô... tôi đã biết quan tâm người khác! Có thể nói, cô đã thay đổi con người tôi! Trước kia tôi cũng chẳng sến súa như bây giờ...

- Còn gì nữa không?

- Về việc 1 tuần nữa chia tay... nếu cô thích.. tôi có thể hoãn lại một thời gian! Nói thật, tôi muốn làm gì đó, một người nào đó có thể bảo vệ cho cô, quan tâm chăm sóc cô! Một con nhóc nhỏ bé như cô cần sự bảo vệ.. nếu không sẽ bị bắt nạt dữ lắm!

- Ừm..

Khải Phong kéo Hàn Mi ra, cô thẹn thùng không dám nhìn vào mắt anh. Khải Phong nâng mặt Mi lên:

- Nhìn thẳng vào mắt anh~

-...

- Anh nói gì em nghe không?

Cô ngoan ngoãn nhìn vào mắt anh nhưng cũng không giấu được những vết đỏ trên má.

- Em thích anh không?

- Em... em..

- Anh thích em lắm! Có thể nói anh yêu em... Chuyện này, khó nói lắm em biết mà! Vì vậy, anh cần em thẳng thắn, khó có lần thứ 2 anh mới có dũng khí làm được điều này!

Mi nhắm mắt lại, gắng gượng:

- Em yêu Khải Phong!! Yêu Khải Phong lắm! Em yêu Khải Phong!! Em yêu anh!!

Khải Phong hơi ngắc ra:

- Vậy.. hợp đồng đính hôn sẽ hủy nhé!

- Dạ!

- Chúng ta.. cưới nhau được không?

- Ah~

- Ha ha.. em còn quá nhỏ với việc này nhỉ! Mới 18 tuổi... được! Anh sẽ đợi em lớn! Trong thời gian đó.. em chỉ được thích mình anh thôi! Được chứ?

- Ừm ≡

Khải Phong dùng tay lau nước mắt cho cô. Anh nhẹ cười, thầm nghĩ khuôn mặt nữ nhân kia thật đáng yêu khi ngại ngùng. Không kìm chế nổi bản thân, anh ôm lấy cô, hôn một cách hạnh phúc.

- Hàn Mi! Anh yêu em≡

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ngày hạnh phúc đầu tiên(1)

Hôm nay cô lại dậy sớm. Tâm trạng có vẻ phấn chấn hơn sau những gì đã xảy ra hôm qua, mới tỉnh dậy nhưng khuôn mặt lại đỏ ửng lên. Không thể tin được, Khải Phong đã... đã... Ừ~~

Cô vui người vào chần, lăn lộn trên giường một cách trẻ con. Vui không thể tả nổi!

- Em dậy rồi à?

Cô giật mình ngoác đầu lại, Khải Phong trong chiếc áo ca rô đen trắng, tay cầm một khay chứa đồ ăn.

- Ah~ Vâng..

Mi ngại ngùng ngồi dậy, dùng tay vuốt vuốt mái tóc bù xù. Thực sự không muốn bản thân trông xấu xí trước mặt Khải Phong.

- Em ngủ ngon không?

- Ah... dạ có!

Hôm nay Khải Phong chợt dịu dàng không tả nổi, có cảm giác, anh chu đáo và tử tế hơn lúc trước.

Anh cười nhẹ trước dáng vẻ lộm thuộm của Mi lúc mới tỉnh dậy mà lại đỏ mặt, trông thật đáng yêu!

- Em ăn sáng luôn không?

- Dạ.. dạ vâng! Nếu anh muốn!

- Hờ? Ăn cho em chứ sao lại nói vậy?

- Ah~ Vâng Vâng Vâng! Cho.. cho em!

Thật chẳng hiểu nổi, mọi bữa khi nói chuyện Khải Phong rất bình thường, câu từ thì hoang dã nhưng cảm thấy tự nhiên. Có sao hôm nay lại cảm thấy bối rối, không nghĩ ra một từ nào để nói chuyện cả.

- Hôm nay anh nghỉ làm cả ngày! Em muốn đi đâu chơi không?

- Ah~ Tùy anh!

- Em muốn đi đâu?

Mi bối rối nằm sấp lại, phủ mền kín đầu rồi nói vọng ra:

- Em không biết đâu!

- Ừm... Lần này đừng đi công viên nữa nhé, đi biển được không?

- Dạ được!

Khải Phong lặng người một chút. Anh đến gần ngồi cạnh giường cô nhưng không gây ra một chút tiếng động. Nghĩ Khải Phong đã ra ngoài, Mi lén lút mở mền ra rồi chợt bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của ai kia.

- Ah~

- Em xấu hổ?

- Anh... xê ra một xíu được không?

- Không!

Anh ghé sát mặt cô trong khi cô nhắm tịt mắt lại, tay cô kéo chăn lên che đi một nửa khuôn mặt đỏ bừng.

- Em đỏ mặt khi anh tiếp xúc gần?

- Ah... em.. cái đó thì.. con gái.. ai chả đỏ mặt chứ~ Anh.. gần quá rồi..

- Đây mà gọi là gần sao? Em biết khi anh hôn em, khoảng cách là bao nhiêu cm ko?

- Em không biết nhưng... lúc đó.. em cũng đỏ mặt..

Khải Phong tỏ ra hứng thú, anh vuốt ve cô gái nhỏ đang nằm trên giường xấu hổ kia.

- Anh muốn xem lại lúc đó!

- Hà.. chẳng... chẳng phải bây giờ anh cũng thấy sao?

- Nhưng anh muốn xem em lúc được anh hôn!

- Không được, em..

Anh lấy ly sữa trên khay đồ ăn rồi uống một ngụm. Khải Phong nhanh chóng khóa môi con mèo nhỏ của mình bằng một nụ hôn sữa. Chưa kịp định thần trước nụ hôn kia, Mi đã cảm nhận được Khải Phong đang dùng lưỡi của mình tách môi cô ra, rồi một dòng sữa trào vào miệng. Cô hoảng hốt nuốt ừng ực số sữa đó rồi " Ừm " lên một tiếng ra hiệu Khải Phong dừng lại. Anh khẽ mở mắt, quả thật lúc hôn Hàn Mi trông thật đáng yêu, khuôn mặt đỏ hơn trái cà nữa.

Khải Phong nhẹ buông làn môi kia ra. Mi vội vã ngồi dậy rồi ho lấy ho để.

- Sặc à?

- Ừm~ anh cho em uống gì thế?

- Một chút sữa và...

Anh ghé sát tai cô thì thầm:

- Anh!

Mặt cô như muốn bùng cháy trước câu nói. Lòng cảm thấy lâng lâng vui sướng.

- Hahaha! Lo thay đồ đi cô nương, chần chừ nữa là tôi ăn thịt cô đấy!

- - - -

Bãi biển xanh thăm, đông đúc hiện ra ngay trước mắt. Phong diện một chiếc áo phông đen đơn giản cùng chiếc quần jean dài màu xanh. Tay xách một túi đồ nhỏ, tuy đơn giản nhưng trông anh vẫn nổi bật trước đám đông.

Ngang vai anh là một cô gái. Cô khoác lên mình một chiếc áo trắng không có hoa văn gì và một chiếc quần đùi jean. Vai đeo ba lô đen không kém phần chất ngất.

Phong chọn một chỗ ngồi rồi ngả lưng xuống chiếc võng. Mắt xa xăm nhìn ra biển. Còn cô khó khăn lắm mới lon ton theo kịp Khải Phong. Mi vừa đi vừa để ý mấy con đàn bà xung quanh. Thiết khó chịu khi ai cũng nhìn Khải Phong của tui!

- Khải Phong!

- Hừm?

- Em thấy khó chịu quá đi~

- Hà? Khó chịu ở đâu?

Mi cúi xuống nói khẽ vào tai Khải Phong, tay chỉ chỉ chỗ chỗ vào mấy người phụ nữ xung quanh:

- Mấy người kia... cứ nhìn anh mãi thế..

- Em ghen à?

- Em không biết nhưng... thấy khó chịu lắm!

Khải Phong nhếch môi cười nhẹ rồi đứng dậy kéo tay Hàn Mi đến một chỗ khuất người.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ngày hạnh phúc đầu tiên (2)

Thật ấm áp~ Anh đang nắm chặt tay cô giữa dòng người đông đúc, có lẽ là sợ cô gái của mình đi lạc chẳng?

- Khải Phong à... đau...

Cô nhắm mắt rồi chột hất tay Khải Phong ra. Anh nhìn cô với ánh mắt tội lỗi, Phong khẽ nâng niu đôi tay đó nhưng ánh mắt chột lướt qua đám đông. Mặt anh tái mét rồi cất giọng lạnh lẽo:

- Cần thận đi lạc!

- Ừm..

Đột nhiên Khải Phong thay đổi 360 độ như vậy là sao? Cô nhón chân cho cao hơn và đánh mắt 4 hướng tìm kiếm. Lẽ nào anh ta gặp khách tình của mình?

Đến một nơi khuất xa đám đông. Nơi này vắng người nhưng quang cảnh lại đẹp như trong truyện tranh. Xung quanh có nhiều cây cối, lác đác chút ánh nắng ấm dễ chịu. Không gian yên tĩnh, có thể nghe rõ âm thanh của những con sóng đang kéo co với bờ cát trắng.

Mi vươn vai lên tận hưởng làn gió mát từ biển.

- A a~ Đã quá≡

Cô nhẹ mím cười rồi quay ra nhìn Khải Phong. Anh có vẻ sợ sệt gì đó, trông không thoải mái với cảnh vật nơi đây. Phong nằm dài trên chiếc giường thô sơ. Dưới bóng mát thấp thoáng của hàng cây cao to, gương mặt Khải Phong hiện lại với ánh mắt đắm chiêu, nét mặt sắc xảo từng chi tiết. Anh đặt tay lên vầng trăng cao, vài chiếc răng tình nghịch cắn nhẹ lấy vành môi đỏ hồng.

- Khải Phong! Anh... không khỏe ở đâu à?

Phong lắc nhẹ đầu. Cô neoh này khó hiểu, khẽ đặt ba lô xuống đất, Mi nằm xuống chiếc giường bên cạnh. Không gian chìm dần vào bầu không khí im

lặng đến đáng sợ. Chẳng bao giờ thấy Khải Phong im như tờ tới vậy~ Rốt cuộc anh bị gì thế này?

- Em không sao chứ?

- Dạ?

Nghe giọng nói quen thuộc, Mi bất ngờ nhanh nhẹn đáp lại, môi mím lại như mong chờ gì đó.

- Tay em..

- Ah~ Em không sao...

Khải Phong lại im lặng. Quá sợ với bầu không khí này, Mi vội nói:

- Anh khó chịu ở đâu à?

- Không có~

- Ừm... sao anh... tự nhiên ít nói vậy?

Anh cười nhẹ rồi nghiêng người, mắt âu yếm nhìn chăm chăm vào cô:

- Anh không nói em buồn à?

- Em tưởng anh không khỏe...

Phong thích thú xoa đầu Mi một cái mạnh:

- Aishh~ Nhóc con này hôm nay cũng biết lo lắng cho người khác cơ đấy!

Cô vuốt vuốt lại mái tóc của mình:

- Ah~ Anh làm gì tóc em vậy chứ~

- Ày~ Vuốt lại làm gì? Để vậy trông đáng yêu hơn mà!

Phong tiếp tục phá rối mái tóc đen mượt kia trong khi cô phải khó khăn vừa vuốt lại tóc vừa đẩy tay anh ra.

- Ah~ Dừng lại đi mà.. Dừng...

- Dừng vuốt nữa~ Đi với anh, em không cần phải trông xinh đẹp~ Để tự nhiên nhìn dễ thương hơn, biết chưaaa?

Vừa ngắt câu, anh dùng ngón trỏ đẩy mạnh trán cô khiến Mi suýt ngã ngửa.

- Ah~ biết rồi biết rồi!

- Mi à~

- Hả?

- Bảo Anh...

Hàn Mi bất giác che tai lại, cặp lông mày mảnh mai chau lại khó chịu.

- Aishhh... em không thích!

- Không thích?

- Em không thích Bảo Anh!

- Tại sao?

- Em... ày~ anh không cần biết đâu! Chỉ là... em thấy khó chịu... em không thích tính cách của Bảo Anh!

- Ha ha... chỉ là anh muốn nói.. Bảo Anh đang ở bãi biển này!

Cô giật mình ngồi phắt dậy, ánh mắt to tròn mở ra hết cỡ, kinh ngạc nhìn Khải Phong:

- Thật sao?!
- Ủ! Anh mới thấy cô ta, nhưng cô ta đi với một người đàn ông khác!
- Người đàn ông khác?
- Ủ!

Mi đứng dậy đưa mắt nhìn xung quanh, cô cắn nhẹ môi rồi kéo tay Khải Phong.

- Em không muốn ở biển nữa! Đi đâu khác đi anh!
- Đi đâu là đi đâu? Sao không ở đây!
- Ở đây có Bảo Anh! Em không thích!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Bí mật

Hôm nay là một ngày mưa tầm tã. Chẳng có một chút gì gọi là ảm áp, có lẽ... mùa đông đã đến rồi. Cô cuộn tròn trong chiếc chăn ấm áp và ngủ ngon lành. Anh khẽ mở cửa, ngắm nhìn gương mặt thanh thản, không chút muộn phiền kia mà ngây ngô nở một nụ cười thầm. Rút trong túi ra chiếc điện thoại đen, anh lên chụp ảnh cô. Một tấm, hai tấm rồi ba tấm, anh liên tục nháy máy trong sự thích thú.

- Anh làm gì vậy?

Phong giật mình. Cô đã tỉnh giấc từ lúc nào chẳng hay.

- Ah... anh qua xem em dậy chưa!
- Ừm.. em mới dậy! Hôm nay lạnh quá nhỉ?
- Ủ, đang mưa đấy! Em cần bật máy sưởi không?
- Dạ không cần đâu!

Mi vươn vai ngồi dậy, ánh mắt mộc mạc mới ngủ dậy trông chẳng khác gì họ hàng gấu trúc.

- Hôm nay anh có đi làm không ạ?
- Mưa nên chắc anh sẽ cúp làm một bữa!

Cô vội vớ lấy chiếc dây thun bó mái tóc đen dài lên rồi khoác lên mình chiếc áo khoác mỏng, xò vào chân đôi dép bông, luống cuống chạy vào bếp.

- Em làm gì vậy? Sao không ngủ thêm lát nữa?
- Ah~ Hôm nay đi năm về quê một hôm, anh đợi xú~ em nấu đồ ăn... sáng!

Nghe lục đục trong bếp, anh không an tâm bèn vào bếp.

- Em nấu được không đấy?
- Dạ... em chưa nấu ăn bao giờ.. nên không biết nấu gì nữa...

Anh nhếch cong miệng cười, thực sự bất ngờ trước câu nói này:

- Em chưa nấu ăn bao giờ sao?
- Dạ... em chỉ biết nấu mì với chiên trứng~
- Ha ha ha~ Em có phải con gái không thế?

Cô trẻ môi xuống, tay cầm chặt chiếc chảo chống dính, tay kia cầm đôi đũa chọt chọt vào lòng chảo.

- Em không biết nấu...

Phong xoa nhẹ đầu cô:

- Thôi để anh đi mua gì đó về ăn!

- Trời đang mưa mà, anh đi được không?

- Vậy để anh nhờ trợ lý Thiên mua, hửm?

- Anh ấy giúp mình nhiều lắm luôn đấy~ Anh... tăng lương cho anh ấy đi, để anh ấy còn đi tìm bạn gái!

- Ừ ừ~

Gọi điện xong, Phong tắt máy rồi đi vào bếp. Anh pha hai ly cà phê nóng rồi khuấy lên, hương thơm nhẹ lan tỏa khắp nơi.

- Em uống đi cho ấm bụng.

Phong đưa ly cà phê cho Mi rồi ngồi chễm chệ lên sofa xem TV.

Cô uống một ngụm rồi đưa mắt nhìn ra ngoài qua ô kính. Mưa vẫn rơi, vài giọt đọng nhẹ trên kính trông long lanh như những hạt sương sớm. Cô cụp mắt xuống.

- Sao vậy? Cà phê không ngon?

- Không có.. Chỉ là...

Cô đưa tay dụi mắt, có thể mơ màng nhìn thấy làn mi cong của cô ướt đầm từ lúc nào. Cô vén vài lọn tóc lơ lửng trên mặt qua vành tai.

- Em khóc? Sao thế?

Phong lo lắng đặt ly cà phê xuống bàn, chau mày lại, ánh mắt chăm chăm nhìn vào Mi.

- Em sao vậy?

Cô tựa đầu vào vòm ngực săn chắc của anh rồi vô thức nấp máy miệng thành những lời nói đau đớn:

- Mẹ em mất rồi...

- Hà? Em đang nói gì vậy? Bác Hoa vẫn sống mà?

- Bác Hoa là mẹ nuôi của em... Mẹ em mất khi sinh em rồi!

Nói đến đây cô bật khóc, ly cà phê trên tay run bần bật. Phong dần lấy ly cà phê đặt lên bàn.

- Kể anh nghe được không?

Cô áp sát mặt mình vào ngực anh thút thít.

- Mẹ em mất khi sinh em... Lúc... lúc đó bố em đi nhậu về khuya nên quên mất hôm đó... là đúng ngày sinh em~ Bố em về nhà mới biết mẹ em đã được vào bệnh viện. Ông ấy phóng xe đến bệnh viện nhưng... quá muộn! Mẹ em đau đẻ lâu lắm mà 1 tiếng sau mới đưa vào bệnh viện nên... mẹ và em... chỉ 1 trong 2 người có thể sống...

- Em... làm sao em biết mấy chuyện này?

- Năm em lên 6 tuổi bố em đã kể cho em... rồi ông ấy theo một người phụ nữ khác qua Mỹ trong 2 tháng sau đó! Bà Hoa và chồng nhận nuôi em.. Nhưng họ chỉ lợi dụng em để kiếm tiền.

Cô đưa ánh mắt long lanh lên nhìn Phong:

- Bà ấy ép em đính hôn với anh vì... tiền của nhà anh! Nhưng... nhưng.. em với anh là thật lòng, không phải vì tiền đâu!

- Anh biết...

- Hồi lúc anh nói... sau 2 tháng sẽ chia tay... em hơi sợ đó~ Em cứ nghĩ sau 2 tháng, không biết em còn nơi nào để đi không nữa! Nếu mà về nhà chắc bác Hoa giết em mất...

-...

- Nèn... trong thời gian ở nhà anh, em đã cố gắng...

- Cố gắng thả thính anh hả?

Cô đánh nhẹ vào anh rồi nheo mày:

- Em không có~ chỉ là cố gắng tận hưởng thôi... Chứ 2 tháng sau thế nào cũng sẽ đến địa ngục~

Anh ôm chặt lấy cô, tay vuốt ve gò má ướt át.

- Ừm... nhưng không phải bây giờ em là của anh rồi sao?

- Em không chắc... Bảo Anh...

- Anh không còn quan hệ với Bảo Anh nên em đừng nhắc đến cô ta!

- Vâng..

"Dinh dong"

Trợ lý Thiên đội mưa mưa gà đến cho "cặp vợ chồng" đang hạnh phúc kia. Toàn thân ướt sũng, chỉ dám nhấn chuông rồi đặt hai hộp gà trước cửa, sợ vào nhà làm dơ sàn.

Phong mở cửa rồi mang vào hai hộp gà nóng hổi. Anh mở hộp, khói nghi ngút bốc lên, mùi thơm luôn lách qua từng góc nhà.

Vớ lấy chiếc khăn bông nhỏ mềm mại, anh ném lên đầu cô.

- Đừng khóc nữa! Ăn thôi~

- Anh Thiên đâu?

- Về rồi!

- Tội anh ấy thế... Đội mưa đến mà em chưa nói được lời cảm ơn!

- Có gì đâu! Chuyện này xảy ra bình thường như cơm bữa ấy! Em đừng lo!

Anh xé phần bột giòn trên thịt gà ra, quét vào ít tương cà chua quyện tương ớt rồi đưa ra trước miệng Mi.

- Nói "A" nào mèo con của anh~

Cô lau mắt rồi cũng ngoan ngoãn làm theo:

- A~

- Ngon không?

Cô nhai một cách dễ thương:

- Giòn tan luôn nè... Ngon quá~

- Phần đó ngon nhất của gà rán đấy!

Ánh mắt long lanh tròn xoe ngạc nhiên:

- Thật ạ?

- Ừ! Ăn nữa không?

- Dạ có!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Lần đầu

Cái lạnh dần bao trùm xuống thành phố một cách rõ rệt hơn. Nơi căn phòng nhỏ ấm áp, anh ôm cô gái nhỏ của mình trong lòng rồi ngủ. Cảnh tượng lãng mạn tựa truyện ngôn tình.

Cô tỉnh dậy, cự mình nhưng chợt khựng người bởi có một vòng tay rộng vòng qua eo cô, khó có thể cự mình.

- Em dậy rồi à?

- Vâng!

Anh buông cô ra, nằm đó vờn vai rồi tưởng nhớ lại đêm hôm qua. Cô giật mình bởi cảm nhận được một điều gì đó kì lạ. Mi nhắm tịt mắt lại mong mọi chuyện chẳng như mình nghĩ, cô vén nhẹ chiếc mền ấm lên.

- A a a!!

Cô hoảng hốt la toáng lên. Cơ thể cô chẳng một tấm vải che thân. Không những thế lại đang nằm cùng giường với Khải Phong, điều đó khiến cô suýt nữa rơi nước mắt. Mi kéo mền lên che đi phần xấu hổ. Cô đánh nhẹ vào vai anh rồi nhìn anh bằng đôi mắt rom róm vài giọt nước mắt long lanh.

- Đêm qua... anh làm gì em?

Phong nhếch miệng cười, vuốt nhẹ tóc cô.

- Em thực sự không nhớ gì sao?

- Ừm... anh... làm chuyện đó với em sao?

- Em không thích à? Để nhớ coi, hôm qua... sau khi uống với anh chút bia thì em gục ra bàn...

Cô đỏ mặt rồi đánh anh một cách giỡn gao.

- A a~ Đồ ngốc Khải Phong! Em chưa sẵn sàng cho chuyện đó mà...

Anh nhường mảy ngạc nhiên rồi kéo chiếc áo thun của mình ra, để lộ phần xương quay xanh với một vết cắn đo đỏ.

- Chưa sẵn sàng à? Nhìn xem... là em cắn anh đấy! Hơn nữa đêm qua, em còn rên rất to!

- A a a!! Anh đừng nói nữa, đồ xấu xa!!

- Mà... em thực sự không nhớ gì à?

- Chỉ một chút!

Anh cười nhẹ rồi vén chiếc mền ra, một vết nước gì đó màu đỏ hiện ra, nó đã thấm vào ga giường đã lâu.

- Anh nghĩ đêm qua là lần đầu của em nhỉ? Chảy máu này!

- A a... anh.. đáng ghét!!

- Nói anh nghe, em có thấy đau không?

- Hừ... em ghét anh!

Cô quần chiếc mền lên mình rồi lững thững đi vào phòng tắm. Nhưng chỉ mới bước xuống giường cô lập tức ngã hục xuống. Anh vội đứng dậy ôm cô lên giường.

- Em có sao không?

Vài giọt nước mắt nóng hổi bỗng chảy ra từ kẽ mắt. Cô cắn môi rồi nói với giọng lí nhí :

- Em... đau quá! Tại anh cả đó, đồ đáng ghét! Xấu xa!! Em đau quá... a a~

- Oh~ Vậy hôm nay anh phải xin nghỉ làm một hôm nữa rồi! Phải ở nhà chăm sóc cô vợ nhỏ của mình. Em "vất vả" rồi nhỉ?

- Em không đùa... Đau thật mà!

- Vậy hôm nay em chỉ cần nằm đây thôi! Anh sẽ bồi bổ cho em!

Dứt câu, anh nhanh nhẹn mở tủ đồ của cô, lấy ra một bộ quần áo dài tay đưa cho cô.

- Em mặc vào đi cho ấm!

- Dạ...

- Tự mặc được không? Hay cần anh giúp?

- Ah không! Em tự mặc được! Anh ra ngoài đi!

- Ủ, để anh nấu chút đồ ăn!

Phong thoăn thoắt chạy ra khỏi phòng như một đứa trẻ. Cô ngây ngất mỉm cười trước sự vô tư của "ông chồng trẻ".

- Em ăn đi!

Phong đem vào phòng một tô súp cua nóng hổi. Anh ngồi lên chiếc ghế gỗ nhỏ cạnh giường cô:

- Cần anh đút hay tự ăn?

Cô xua tay từ chối:

- Ah~ không cần đâu! Em tự ăn được!

- Ok! Anh sẽ đút cho em!

- Hà? Em nói là không mà...

- Con gái nói không là có!

- Ừm~

Anh bắt chợt đề cô xuống, đẩy vào sát khung giường.

- Nói "Ah" nào!

Anh đưa chiếc thìa chứa đầy súp nóng hổi ra trước miệng cô. Nhìn chăm chăm vào vẻ mặt ngại ngùng nhưng đáng yêu kia.

- Ah~

- Ngoan lắm nhóc!

Anh vuốt nhẹ tóc cô rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Đêm qua... em thấy thế nào?

- Ừ.. anh nói gì thế?

- Đừng để anh nói lần thứ 2 chứ!

- Ừm... hôm nay lạnh nhỉ!

Phong nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt lạnh tanh trông chẳng dễ thương tẹo nào.

- Em đừng đòi chủ đề!

- Đau!

- Hà?

- Đau lắm!

- Đau sao?

- Anh đừng hỏi nữa mà!

Cô đưa tay lên che mặt, trong tiếng mưa tí tách nhẹ nhàng, ánh đèn chập chồn soi rõ khuôn mặt đỏ bừng của cô.

- Xấu hổ lắm sao?

- Không biết ~

Anh ngây ngất trước vẻ dễ thương của ai kia, theo bản năng của đàn ông, anh chẳng thể cưỡng lại vẻ quyến rũ đó. Phong đặt tô súp xuống, leo lên giường rồi đề cô ngồi ra. Anh giữ chặt lấy tay cô, Mi hoảng hốt cự người nhưng lại bị anh khóa môi.

Anh vói tay đến công tắc rồi tắt điện. Bóng tối bao trùm căn phòng, chỉ còn có thể thấy bóng dáng mơ hồ của một chàng trai đề một cô gái..

- Khải Phong... dừng lại... um... anh... dừng...

- - - -

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Lần hai

- Um... Khải Phong... dừng..

Mặc những lời rên rỉ i oi của cô, anh vẫn tiếp tục làm tới và chẳng có ý định dừng lại. Bàn tay nghịch ngợm lần mò đến hai trái cherry nóng hổi. Anh cắn nhẹ vành tai trần an cô rồi thì thầm:

- Không sao đâu mà!

- Anh... Đáng ghét! Khải Phong ngốc!

Vừa nói với giọng hấp hối cô vừa đánh liên tục vào lưng anh. Anh như được kích thích hơn, nhanh nhẹn cời bỏ lớp vải ngăn cách trên người cô. Thoáng chốc chỉ còn vón vện bộ đồ lót màu đen trên người cô. Thật quyết rũ!

Không kìm được, anh ngay lập tức lần mò ra sau lưng cô, tìm cách cời bỏ chiếc áo ngực kia. Thành công! Chiếc áo ngực được cời bỏ và bị ném xuống sàn. Tay se se lấy nhũ hoa của cô... anh nhẹ hôn lấy vành môi anh đào thơm ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Chia tay

Vậy là một ngày mới lại đến. Hôm nay cô dậy sớm, bếp núc xong, cô lại hì hục lau nhà, cuối cùng là khoác lên mình bộ quần áo jean đơn giản.

- Em tính đi đâu vậy?

Khải Phong nằm i trên sofa, mắt hướng đến nhìn cô với bộ dạng còn mơ màng trong giấc ngủ. Mi buộc xong sợi dây giày thì đến gần xoa nhẹ đầu anh thích thú:

- Em về nhà mẹ một lát! Anh cứ ngủ đi~ Đồ ăn sáng em để trong lòng bàn i!

- Um... Đi nhớ về sớm~

- Dạ oppa!

Nói xong cô nở miệng cười.

- - - -

Chiếc ô tô đen đỗ trước một căn nhà nhỏ, không đẹp lắm nhưng cũng chẳng xấu, nói chung là trông khá cũ.

Cô bước xuống xe nhưng không quên quay đầu ngược lại dặn dò:

- Trợ lý Thiên à! Anh về trước đi, khi nào về em sẽ gọi!

- Vâng!

Mi quay đầu đi, khuôn mặt tươi vui chợt trở nên trầm trọng, căng thẳng. Khẽ mở chiếc cửa gỗ được khép hờ, cô ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc cạnh cánh cửa còi giấy.

- Mi! Con về rồi đấy à?

Giọng nói quen thuộc vang lên khiến cô giật mình. Mi hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy bước vào nhà. Ngay tại phòng khách, bố mẹ nuôi của cô ngồi chễm chệ trong bộ trang phục sang trọng. Đối diện hai người họ là một nam nhân, anh ta khoác một chiếc áo vest đen, điệu bộ có vẻ là con nhà giàu. Thấy cô, bà Châu cười bộ vui vẻ:

- Ô~ Con gái! Vào đây ngồi nào!

Cô ngoan ngoãn làm theo răm rắp lời của bà. Mi ngồi xuống ghế, mắt không ngừng nhìn chăm chăm vào nam nhân kia. Anh ta có vẻ ngoài hoàn mỹ, khuôn mặt sắc sảo và điển trai hơn Khải Phong nhiều. Qua mảnh vải của chiếc áo vest vẫn có thể thoáng thấy cơ bắp của anh. Anh ta có một ít râu trên cằm thể hiện độ nam tính nhưng cũng không kém phần dẽ dặt. Không những thế, điều khiến cô thất vọng nhất... Anh ta có lẽ là người ngoại quốc!

Ông Đạt nhanh nhẹn giới thiệu:

- Mi~ Đây là cậu David, con trai của một người mới quen của bố! Cậu David, đây là con gái tôi, Hàn Mi!

Cậu David gì đó cười nhẹ rồi gật đầu.

- Chào em! Anh là David!

Cô từ nhỏ đã chẳng thích đáng về người ngoại quốc nên cảm thấy ghê tởm với kẻ trước mặt.

- Oh~ Chào!

Cô tỏ ra không quan tâm đến David một mi-li-mét nào! Thấy vậy, bà Châu ngay lập tức xin phép rồi kéo tay con gái vào phòng. Đóng cửa, bà mạnh bạo đẩy Mi ngã xuống giường. Cô đã quen với việc này từ nhỏ nên cũng bình thần ngồi dậy, chỉnh sửa tóc tai.

- Bà gọi tôi về để đánh như vậy à?

Bà Châu tỏ ra không vừa ý, tức giận quát lớn:

- Mày có biết người ta là con nhà đại tỷ phú không? Giàu gấp trăm lần thằng vị hôn thê hiện tại của mày! Sao mày lại nói năng khinh bỉ như vậy?

- Bởi vì tôi cảm thấy khinh bỉ anh ta! Không được à?

- Tất nhiên!! Vì David sau này sẽ là chồng của mày!

Cô nghe mà hoảng hốt trong lòng, đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn bà:

- Bà đang nói gì vậy? Không phải bà lôi kéo tôi đính hôn với Khải Phong hay sao mà giờ lại bắt tôi cưới tên ngoại quốc ấy?

- Khải Phong, Khải Phong làm mẹ gì?! Mày liệu hồn mà chia tay nó đi để còn đính hôn với thằng David!

- Tôi thực sự cạn lời với bà! Làm sao mà chia tay được? Tôi đang rất hạnh phúc bên Khải Phong mà!

Bà Châu thở hắt rồi vung tay tát vào mặt cô:

- Đồ đần!! Tao đã bảo mày không được có tình cảm với nó, chỉ được lợi dụng để moi tiền thôi! Vậy mà 2 tháng qua mày đã đem được về cho mẹ mày đồng xu nào chưa?!

Bà chỉ thẳng tay vào mặt cô, giọng nói nghiêm túc hơn:

- Mày lo mà cắt đứt tình cảm với thằng Phong đi rồi chia tay gấp cho tao! Nhanh nhanh để mà còn đính hôn tiếp với thằng David! Nó giàu hơn Khải Phong gấp trăm lần, mày làm dâu nhà nó thì sướng thân chứ có gì đâu? Lâu lâu chôm về cho tao vài chục triệu là coi như báo hiếu rồi, con ạ!

- Bà có hiểu từ sống hai mặt không? Loại người dơ bẩn đó là bà đấy!! Tôi sẽ không chia tay với Khải Phong và cũng sẽ không moi cho bà đồng nào cả!

- Mất dạy!! Tao nuôi nấng mày nên người rồi tạo phản à?

- Bà nuôi tôi hay là nuôi để lợi dụng?

- Đàng nào tao cũng đã cho mày được ăn học, mày phải báo hiếu biết chưa con kia! Liệu mà cắt đứt quan hệ với thằng Phong đi, chần chừ là tao đốt nhà thằng Phong đấy!!

Mi bặm môi, bàn tay nắm chặt lại khiến nó đỏ tấy lên.

- Bà... Bà mà dám đốt, tôi sẽ báo công an về việc bà đã giết cha mẹ tôi!

Bà Châu tròn tròn mắt:

- Mày dám báo công an? Nếu mày dám, tao sẽ giết mày con khốn nạn!

Bà dứt câu, soi mình trong gương chỉnh sửa lại đầu tóc.

- Bây giờ ra ngoài đó, nói chuyện đàng hoàng với David! Ngày mốt lo mà chia tay với thằng Phong!

- Không!

Mi vừa nói hết câu, bà Châu đưa ra trước mặt cô điện thoại của mình. Trên đó là một tin nhắn với dòng chữ:

" Giết chết nó! "

Kèm theo là tấm ảnh của Khải Phong. Tin nhắn sẽ được gửi đến cho một kẻ có tên là " Kiệt Sợ ".

- Nếu mày không nghe lời tao! Tao sẽ gửi tin nhắn này đi và thằng vị hôn thê của mày sẽ không còn nữa~

Bà Châu khoái chí cười lớn trước sự băng khuâng của ai kia.

- Mày biết thằng Kiệt Sợ chứ? Ha ha, phải, nó là thằng trùm giang hồ cuối cái xóm này đấy! Chính nó đã nghe lời tao giết cha mẹ mày! Ủi nê, lúc mày 10 tuổi... nó cũng đã đánh mày đúng không? Giờ nếu mày muốn, Khải Phong cũng sẽ tàn đời! Ha ha~

Bà Châu nhếch miệng cười rồi ra khỏi phòng. Mi ngồi phịch xuống giường, cắn môi tức giận, cô vung tay đánh xuống giường rồi vuốt vuốt lại mái tóc đen mượt. Cô bước ra phòng khách với vẻ mặt khá hơn, tươi vui hơn một chút.

- Ah~ Hàn Mi!

- Chào anh, David!

- Em thực sự... rất xinh đó!

Cô cười nhẹ một cách miễn cưỡng:

- Anh David~ Làm sao mẹ em biết được anh vậy?

- À... Anh quen mẹ em qua mạng xã hội!

- Ah vâng~ Em nghe mẹ em nói... anh muốn đính hôn em?

- Ủi!

- Tại sao thế?

David chần chừ một chút rồi cất tiếng:

- Vì em rất xinh đẹp, hơn nữa mẹ em nói em rất ngoan hiền! Anh muốn có một người vợ như vậy?

- Oh... vâng~ Ha ha~

Kết thúc buổi gặp mặt. Mi ịu xia bước ra khỏi nhà bà Châu. Vừa cùng lúc, ô tô của trợ lý Thiên cũng vừa đỗ trước cửa nhà. Cô khoan thai mở cửa xe.

- Tiểu Mi!

Bà Châu vội vàng gọi tên cô. Mi dừng lại, vì có Thiên ở đó nên cô chỉ dám nói chuyện như thể hai người là mẹ con ruột, rất thương yêu nhau.

- Sao ạ?

- Con mau lo liệu đi nhé! Tuần sau là tiến hành lễ rồi, còn ba ngày cho con thôi! Nghe chưa?

- Vâng...

- - - -

Cô bước vào nhà. Mọi thứ vẫn như cũ. Chẳng có gì khác giống như tâm trạng của cô. Khải Phong cuộn tròn trên sofa yên giấc, TV vẫn mở mặc dù chả có ai xem. Thật bình yên, chẳng ai ngờ... biến cố sắp diễn ra! Cô mỉm cười nhẹ.

Cô xuống bếp. Chiếc lồng bàn vẫn chưa mở. Thức ăn bên trong vẫn còn nguyên tuy đã nguội.

Mi lay Khải Phong dậy.

- Anh Phong! Phong, dậy đi nào!

- Ừm...

Anh lim dim mở mắt như một con mèo lười biếng. Thấy cô, Phong cười phì rồi dang tay ôm lấy cô.

- Cuối cùng em cũng về rồi... Anh đã đợi rất lâu đó biết không? Phải phạt em thôi~

Cô nheo mày:

- Sao anh chưa ăn sáng?

- À... anh buồn ngủ quá nên ngủ một lát! Mở mắt ra là thấy em đó!

Cô thở dài đẩy tay anh rồi đứng dậy.

- Này.. em sao vậy? Hư quá, phải dạy dỗ lại em mới được!

- Chúng ta chia tay đi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Sợ

- Chúng ta chia tay đi!

Cô xoay lưng về phía anh, giọng nói đầy ung dung, dứt khoát nhưng ẩn sau đó lại chứa chút gì đó luyến tiếc.

- Em nói gì vậy?

Cô nghĩ về những gì đã xảy ra ở nhà bà Châu mà nức nện. Nước mắt từ đâu chảy xuống làm ướt đầm gò má hồng.

- Em muốn chia tay anh!

Phong đơ người ta vài giây rồi cũng hiểu cô muốn nói gì. Anh không phục bám lấy vai cô kéo xoay người lại. Đối diện, cô chỉ dám cúi gầm mặt xuống mà khóc nức nở. Tiếng khóc thút thít trong bầu không gian yên tĩnh nghe muốn xé lòng. Anh tức giận, quát lớn:

- Tại sao em lại khóc?! Rốt cuộc đã có chuyện gì? Tại sao?!

Cô đưa tay lên lau đi chút nước mắt đồng thời che đi khuôn mặt mình trong tiếng nói nghẹn ngào.

- Em xin lỗi Khải Phong... em không muốn xa anh nhưng... chia tay đi..

Anh bức tức gạt tay cô ra, bàn tay rắn chắc nắm chặt lấy cổ tay nhỏ bé của ai kia. Nước mắt đột ngột rơi xuống sàn khi chẳng có gì chặn lại.

- Ngược mặt lên nhìn anh!!

Phong gắt giọng. Tay càng xiết chặt tay cô.

- A a... Đau... Tay em.

- Anh nói ngược mặt lên nhìn anh!!

Anh lại xiết chặt hơn khiến cô không còn cách nào khác mà phải ngoan ngoãn ngược mặt lên. Đôi mắt ướt đầm nhưng long lanh nhìn anh với một cách đau thương. Phong thả tay cô ra, ngón tay thon dài lướt nhẹ lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại nơi khóe mi. Anh trở nên dịu dàng hơn:

- Nói... đã xảy ra chuyện gì? Ai làm gì em à? Hay anh làm gì sai? Chuyện gì đã xảy ra? Há?

- Em... không nói được.. không..

Phong cười nhẹ an ủi, vuốt lấy mái tóc đen mượt của cô, anh nói:

- Không sao đâu! Cứ nói đi... anh sẽ bảo vệ em! Có anh đây rồi... không sao đâu!

Cô lắc đầu, mắt nhắm tịt lại nhưng tiếng khóc vẫn còn.

- Em... người bị hại không phải em... Khải Phong... Khải Phong... là anh...

- Có chuyện gì đã xảy ra? Kể anh nghe được chứ?

Mi đưa ánh mắt long lanh nhìn anh:

- Anh giữ bí mật được không? Em...em sợ...

- Được mà!

Cô kể lại tất cả trong sự sợ hãi. Sợ Khải Phong sẽ không còn ở bên mình, sợ bản thân sẽ mất mát nhiều thứ.

- David sao?

- Vâng... Nhìn anh ta chẳng khác nào giang hồ! Anh đừng động tới hấn nhé...

- Ừm... thôi em vào phòng nghỉ ngơi chút đi!

Cô gạt đầu rồi lững thững lê bước vào phòng.

- - - -

- Alo!

- Trợ lý Thiên! Anh mau tìm tin tức về kẻ mang tên David, kẻ mà anh đã đưa Hàn Mi đến gặp!

- Ý anh là nhà mẹ cô ấy?

- Đúng! Cho tôi biết lí lịch của anh ta, nếu được, xử luôn hấn cũng được! Tôi sẽ tăng lương!

- Vâng giám đốc!

Phong tắt máy. Ánh mắt khá giận dữ. David là người như thế nào chứ? Làm sao mà giàu, mà đẹp trai hơn mình chứ? Dám cướp "vợ" người ta à? Tên khốn nạn David!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chấp nhận chia tay

Cô đã ngủ rồi, cũng đã 11 giờ đêm còn gì, hôm nay quả thực là một ngày dài..

Anh ôm trọn cô trong lòng cố nhắm mắt ngủ nhưng dường như trong đầu chỉ nghĩ đến những chuyện xảy ra hôm nay. David là kẻ như thế nào chứ? Một tên biến thái đội lốt con nhà giàu chăng? Anh vuốt nhẹ tóc cô...

" Reng reng reng!"

Chuông điện thoại vang lên thúc giục con người kia phải nhấc máy.

- Alo!

- Giám đốc ạ! Không ổn rồi!!

- - - -

Nơi căn nhà hoang ẩm mốc, anh hăm hăm đi vào trong. Bên trong, giáp được mặt tên râu ria, bặm trợn, anh quát:

- Mày là David??!

- Phải!

Có lẽ như mọi chuyện đã đi quá xa. Anh chỉ sai trợ lý Thiên điều tra chút ít về tên kia nhưng không may lại bị phát hiện. Hắn đe dọa sẽ báo công an nếu Khải Phong không ra mặt.

David cười lớn rồi bước đến, đặt tay lên vai Khải Phong:

- Khải Phong! Tao muốn cưới vị hôn thê của mày!

- Mày đang nói điều dơ bẩn gì vậy?

- Ha ha ha~ Đừng giả ngu! Tao biết bé My của tao đã kể cho mày nghe tất cả!

Phong tức giận giáng xuống mặt hắn một cái đấm mạnh, anh quát:

- Cái gì mà "bé My"? Mày nghĩ mày là ai mà có thể tùy tiện gọi người khác như vậy?!

David cười nhẹ, nghiêng đầu, hắn dùng tay quệt chút máu lấm tẩm ở miệng:

- Khải Phong... Tao biết mày ghét cay ghét đắng tao! Nhưng nghe rõ đây, Hàn Mi đính hôn với mày vì tài sản nhà mày chứ nó chẳng yêu mày đâu! Cô ấy yêu tao và còn "quan hệ" với tao cả mấy tháng nay rồi!! Suốt thời gian qua mày bị lợi dụng mà không hay à?!

- Cảm ơn!!

- Ha ha ha!! Tao nghĩ mày sẽ không lo đủ cho con nhỏ ăn chơi, cờ bạc đó được đâu!! Hãy nhường cho tao, tao sẽ lo đủ cho cô ấy! Hơn nữa, Hàn Mi có một cơ thể hoàn mỹ, ưm... khi ngồi gần cô ấy, tao ngửi rõ mùi thơm và hương vị mát lạnh! Tuyệt nhất có lẽ là con sò...

Không cho David dứt câu, anh đấm cho hắn một cái nữa khiến hắn chao đảo mà ngã xuống sàn. Anh ngồi lên người hắn, giáng liên tiếp xuống khuôn mặt "yêu râu xanh" kia những cái đấm tức giận.

" Huýt... huýt... huýt..."

Tiếng còi từ đâu vang lên. Một đoàn công an ủa vào bao vây Khải Phong. Anh bị tóm gọn, tay bị còng chặt trong chiếc còng sắt. David phui quần áo đứng dậy cười lớn:

- Há há há!! Đường đường là giám đốc của công ty lớn nhất Đông Nam Á mà lại mắc bẫy một cách dễ dàng! Ha ha ha!!

Phong giãy dụa, miệng không ngừng phát ra những lời tục tũn chửi rủa David.

- - - -

Cô vẫn ngủ ngon lành trong chăn ấm nệm êm mà không biết Khải Phong đang gặp chuyện tệ hại.

"Cốc cốc cốc!"

- Cô My!! Mở cửa! Cô My!! Giám đốc gặp chuyện rồi!! Cô My!!

Cô bị đánh thức bởi tiếng gọi ồn ào. Nhưng cũng đành phải lê xác ra mở cửa.

"Cạch"

Cô dụi mắt mơ màng:

- Trợ lý Thiên... Có chuyện gì vậy??

- Giám đốc! Giám đốc bị tạm giam rồi!! Cần bảo lãnh... cô... mai giám đốc sẽ bị vô tù luôn đấy!!

Cô nghe mà phát hoảng, mắt tròn tròn:

- Hà?! Có chuyện gì?!

- Đi... đi... tôi đưa cô đi!

Mi vội vã khoác lên mình chiếc áo lông nhẹ rồi theo trợ lý Phong đến đồn cảnh sát.

- - - -

Cô hấp hối chạy vào trong. Bất gặp Khải Phong ngồi vò đầu trong phòng tạm giam, cô chẳng kìm nổi được nước mắt, chạy ngay tới.

- Anh Phong!

Nghe giọng cô, Phong gượng cười đứng dậy. Qua song sắt của phòng giam, cô nắm chặt song sắt nức nở:

- Anh Phong... Tại sao vậy.. em đã nói anh đừng động đến David!

Phong liếc mắt nhìn trợ lý Thiên:

- Tại ai kia làm việc sơ sài!

Trợ lý Thiên cười trừ nhẹ nhàng. Cô thò tay vào trong nắm lấy bàn tay ấm của anh, nước mắt vẫn rơi:

- Phong à.. Em phải làm sao đây! Làm sao để anh ra khỏi đây giờ...

Một viên cảnh sát bước đến đây cô lùi ra xa.

- Không được đến gần phạm nhân!

Cô quát:

- Cái gì mà phạm nhân?! Anh ấy đã làm gì nên tội mà mấy người gọi là phạm nhân!! Cảnh sát gì mà tệ hại thế?? Không biết công bằng à? Nói thật, mấy người không xứng đáng để dân tin tưởng!! Vì mấy đồng tiền bắt người này người nọ! Tệ hại!!

Viên cảnh sát nhếch môi cười, rút cây dùi cui ra trở thẳng vào mặt cô.

- Cô gái! Cô nên biết phép tắc! Tôi làm ăn hoàn toàn trung thực! Nể cô là con gái nên tôi không đánh, biết điều thì ra khỏi đây ngay! Đừng để tôi động tay động chân!

- Tôi đến để bảo lãnh! Con có gì đuổi tôi về!!

Viên cảnh sát lấy trong túi áo ra một tờ giấy ném vào mặt cô.

- Đây!! Trả đủ rồi tôi sẽ thả!

Cô đọc sơ qua tờ giấy rồi bất bình:

- Cái gì? xxxxxxxx đồng? Anh nghĩ sao vậy? Tiền đâu ra chứ?

- Không có gì phải thắc mắc! Tôi đầu tiên: đánh người vô cớ, xxxxxx đồng! Thứ hai: theo dõi người khác, xxxxxxxx đồng! Thứ 3: phát ngôn tục tĩu, xxxxxxxx đồng! Thứ 4: Gây thương tích cho người khác, xxxxxxxx đồng!

Trợ lý Thiên nóng ruột quát:

- Ê ê ê!! Làm gì mà đất dừ vậy? Ăn hiếp người ta vừa thôi chứ!!

Phong cắt giọng:

- Thôi thôi thôi! Khỏi cần bảo lãnh! Ngồi tù 2 năm thôi mà!

- Gì chứ? Làm sao mà được! Anh ở trong này oan ức như vậy mà chịu được sao? Em không đồng ý!

Trợ lý Thiên dăm chiêu:

- Mặc dù giám đốc giàu có là vậy nhưng nếu bỏ ra số tiền lớn như vậy thì chỉ có chủ tịch làm được...

- Nhưng nếu nói với chủ tịch, bà ấy sẽ "giết" Khải Phong luôn đó!

Cô suy ngẫm một lát rồi nói nhỏ nhưng đủ nghe:

- Hay để em mượn tiền Tiểu Hi... cậu ấy là bạn thân của em nên chắc sẽ ổn!

- Số tiền lớn như vậy...

Cô vò đầu:

- A a a~ Vậy phải làm sao!

Cánh cửa mở ra. Một người đàn ông với khuôn mặt nham hiểm bước vào.

- David...

- Hum.. có lẽ mọi người đang khổ sở lắm nhỉ?

Hắn vuốt nhẹ tóc cô:

- Chào em... Hàn Mi!

Phong trừng mắt nhìn hắn ta:

- Tên khốn!!

David cười lớn:

- Há há há!! Tôi có thể bảo lãnh cho anh với giá là 0 đồng! Thích không?!

Mi ngạc nhiên:

- Thật à?

- Đúng... với 1 điều kiện!

- Điều kiện gì cũng được! Làm ơn bảo lãnh cho Khải Phong.

- Làm vợ tôi nhé, Hàn Mi?

Cô sững người, cô nhìn Khải Phong, nước mắt lại lăn dài trên má. Anh nhìn cô lắc đầu:

- Mi... đừng!

Cô gạt đầu, nói với giọng đau đớn:

- Được... Tôi đồng ý...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Về nước

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trước khi đọc ấn đơ cái hih ở trên ngắmm vài giây nhế^-^□□

- - - -

2 năm sau...

Nơi Paris nhộn nhịp. Tại một khách sạn sang trọng, một thiếu nữ tầm 20 tuổi ngồi đắm chiều bên cốc ca cao nóng. Ánh mắt xa xăm hướng đến mặt trời mờ ảo của hoàng hôn.

- Baby~

Cánh cửa phòng tắm mở ra, một nam nhân với cơ bắp cuộn cuộn bước ra trong bộ áo choàng trắng. Cô uống một ngụm ca cao rồi lạnh lùng:

- Đừng tùy tiện gọi tôi là "Baby"! Thật kinh tởm!

- Thôi nào vợ yêu~

- Im đi~ Tôi chẳng phải vợ anh!

Cô bước ra khỏi ghế rồi tiến vào bếp.

- David... Suốt 2 năm qua anh chẳng hề thay đổi~ Vẫn khiến tôi cảm thấy kinh tởm!

- Ha ha... còn em thì đã thay đổi nhiều nhỉ? Em đã đẹp hơn khi ở bên tôi!

Phải! Suốt hai năm xa vị hôn thê một cách bất đắc dĩ, cô dường như đã xinh đẹp hơn. Mái tóc đen thẳng tắp giờ đây đã trở nên bồng bềnh, hơn thế còn có một lọn tóc vàng xòa xen kẽ với mái tóc đen. Đôi môi anh đào mỏng hơn, lại còn chúm chím quyến rũ. Làn da càng trắng ngần, đôi mắt càng long lanh hơn. Thân hình cô cân đối hoàn toàn và hoàn mỹ hơn. Giờ cô chẳng khác nào một nữ minh tinh! Chắc có lẽ thứ không thay đổi... chính là cái tên của cô. Hàn Mi.

- - - -

Căn biệt thự năm xưa cũng chẳng thay đổi gì. Vẫn lộng lẫy, sang trọng nhưng có đôi chút cũ kỹ.

- Giám đốc! Chủ tịch muốn anh đi xem mắt!

Nam nhân trên sofa hướng mắt nhìn theo nơi âm thanh vang lên. Tay cầm chai rượu, khuôn mặt bơ phờ nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp trai.

- Hủy!!

- Giám đốc... lần này là một cô gái đẹp!

Anh ta tức giận ném chai rượu xuống sàn khiến nó vỡ tan từng mảnh vụn vãi khắp sàn.

- Gái đẹp, gái đẹp! Đẹp bằng vị hôn thê của tôi không?? Tôi còn đính hôn nhé, chưa hủy hôn ước mà!! Xem mắt cái gì mà xem mắt! Biến khỏi đây!!

- Giám đốc!!

- Biến!!

Người kia sợ hãi mở cửa chạy ra khỏi căn hộ. Anh cười phờ phạc, lững thững vào bếp lấy rượu.

"Hủy!"

Anh vấp ngã. Bàn chân chảy đầy máu. Một chút mảnh vỡ của chai rượu cắm vào chân anh khiến anh nằm dài xuống đất. Miệng vẫn cười nhưng nước mắt lại lăn dài:

- Hàn Mi...

Mẹ anh đang ráo riết tìm cho anh một người vợ, bởi, anh cũng đã 22 tuổi rồi. Nhưng tất cả đều là công cóc, anh không chấp nhận xem mắt bất kì ai. Mẹ anh bắt đầu lo lắng và căm phẫn Hàn Mi. Cô ta thật vô học, bỏ đi theo thằng đàn ông khác mà để lại con trai bà khổ sở thế này. Nếu có gặp lại, bà nhất định giết chết người con gái đó!!

- - - -

Nơi căn phòng ấm áp. Tiểu Hi ôm chặt chiếc gối ôm mềm mại ngủ say sưa.

" Reng reng reng"

Chuông điện thoại vang lên.

- Alo.

Cô cất cái giọng buồn ngủ mà nhắc máy.

- Tiểu Hi!

Cô chợt ngồi xồm dậy, thật khó tin! Giọng nói này...

- Hàn Mi... Hàn Mi... là cậu hả??

- Ủm! Tiểu Hi, cậu vẫn khỏe chứ?

- Ah~ Đồ ngốc, 2 năm qua cậu đã ở đâu thế? Chẳng liên lạc được gì cả!! Cậu...

- Suyt... đừng hỏi nhiều như vậy chứ bạn yêu~

Tiểu Hi cười gượng:

- Aish... sến súa!

- Hi hi... ngày mai tớ về nước, cho tớ ở nhờ nhà được không? Mai tớ sẽ kể tất cả, được không?

- Chắc chắn... biết ngay! Chỉ khi có việc nhờ tui nên mới gọi thôi!

- He he!

- Ok ok... mai mấy giờ?

- Tầm sáng 6 giờ ấy~

- Ok!

"Tút"

Tắt máy. Tiểu Hi chỉ biết cười trừ. Một dòng nước ấm nóng lăn xuống từ kẽ mắt. Phải thôi! Bạn thân 2 năm mới gặp lại! Xúc động chết được!

Ây... có nên gọi báo tin cho Khải Phong không đây? À mà không... dù gì chuyện hai người họ cũng ra nước này rồi! Không nên! Nhưng... tánh nhiều chuyện là không thể kìm được!

- - - -

- Alo!

- Alo!

- Anh Phong! Em là Lập Hi, bạn thân của Hàn Mi đây!

- Ủ!

- Anh à! Mai Hàn Mi về nước, cậu ấy sẽ qua nhà em!

- Há? Tha.. thật sao?

- Dạ! Anh có rảnh thì qua nhé! Tầm 5 giờ sáng ấy!

- Ủ'ừ!

- - - -

6 giờ sáng hôm sau...

Một chiếc ô tô trắng đỗ trước cửa một căn nhà nhỏ. Mi trong bộ cánh đơn giản, áo thun trắng, quần jean xanh bước ra.

- Em không về nhà với anh mà ở nơi khi ho còn gáy này sao?

Cô kéo vali xuống, lạnh nhạt bước đi:

- Không cần lo cho tôi! Anh về đi, khi nào bay lại sang Paris thì báo trước cho tôi!

- Ok em!

Cô lặng lẽ mím môi cố gắng cười, gõ cửa:

- Tiểu Hi! Tớ đây, mở cửa!

Chẳng cần gọi nhiều, cô bạn thân đáng yêu ngay lập tức mở cửa một cách niềm nở:

- Mời vào! Mời vào!

Mi vui vẻ bước đến sofa ngồi xuống thư giãn thoải mái.

- Ahh~

- Cậu làm gì mà 2 năm qua không ai liên lạc được vậy?

- Tớ qua Paris với tên khốn David~

- Ừm..

Tiểu Hi nhìn chăm chăm vào Hàn Mi ngạc nhiên:

- Tiểu Mi! Trông cậu xinh hơn đấy?

- Thật à? Ha ha.. cảm ơn cậu!

Nơi căn phòng tối cạnh phòng khách. Anh hé cửa nhìn chăm chăm vào cô và cũng công nhận, Mi đã thay đổi về ngoại. Rồi anh ngồi sụp xuống, lắng nghe kĩ càng từng thang giọng của cô.

Mi cười vui vẻ nhưng cũng chợt hạ giọng khiến bầu không khí trầm xuống:

- Anh ấy... Vẫn khỏe chứ?

Phong suýt bật khóc khi nghe câu nói đó. Ngỡ cô sống sung sướng ở Paris với David mà đã quên anh rồi chứ? Thật, không ai đoán được chữ ngờ.

- Ý cậu là Khải Phong?

Mi gượng cười, đánh nhẹ vào vai Tiểu Hi:

- Cậu biết mà còn hỏi!

- Ha ha!! Khỏe, vị hôn thê của cậu vẫn khỏe!!

- Vậy tốt rồi!

Cô ngây ngô mỉm cười chẳng vì lí do gì nhưng đó có lẽ là nụ cười vui vẻ đầu tiên cô có trong 2 năm qua.

- À... Tớ thay đổi nhiều thế này, Khải Phong có thay đổi không? Có đẹp trai hơn không?

- Không... Anh ấy không thay đổi!

Mi hơi thất vọng:

- Ah.. Thật à? Vậy mà tớ đã cố gắng đẹp hơn để xứng với anh ấy...

- Ừa? Tớ tưởng cậu cưới David?

- Thôi nào! Nói gì thế? Tớ đã hủy hôn ước với anh ấy đâu?

Mi gượng cười, lùi thủi bước vào bếp rót ra một cốc nước.

- Ừm... đêm nay tớ ngủ ở đâu?

- Phòng tớ!

- Huh... thế cậu ngủ ở đâu?

- Hôm nay, ngày mai, ngày mốt và cả ngày kia! Tớ sẽ đến nhà bạn trai ngủ!

- Hà? Sao không ngủ ở nhà?

Tiểu Hi chỉ biết cười vì cô bạn của mình quá ngây thơ:

- Tớ lớn rồi và tớ cũng có nhu cầu về "việc đó"! Phiên cậu ở nhà 1 mình rồi!

- Aishhh~ Con nhỏ này, cần nhu cầu cơ đấy!!

- Tại cậu không hiểu cảm giác đó thôi! 2 năm trước, lúc ở với Khải Phong, chắc hai người "ấy" nhiều rồi nhỉ?

- Ấy.. nói bậy bạ gì vậy?

- Ha ha ha!!

- - - -

** Đây là tập 30 và jii đã viết gần xog tập 31 luôn rồi! Truyện Vườn Đến Mây Xanh thì đã xog luôn tập 2, Girl and Rosé thì đã viết xog tập 4. Điều Tuyệt Vời Nhất Của Thanh Xuân thì chắc sẽ ngưng 1 thời gian đó~ Mưa bão nè, Jii bỏ trog cặp xog đi học về cặp bị ướt -> truyện ướt nhẹp nên ko chụp đc~ đợi khô đã... Các bạn có thể lên Google đọc cx đc í~*

** Truyện Chỉ là... Tôi yêu em Jii tính là sẽ đổi ảnh bìa~*

M.n thấy ảnh nào dc thì comment ☐ ngay ảnh đó~ ảnh nào dc nhiều☐ nhất, Jii sẽ chọn ảnh đó là ảnh bìa mới! Cảm ơn m.n.

Dưới đây là khoe ảnh của V (BTS) ~ Idol của Jii~

ảnh này chỉ phù hợp cho người trong sáng□

Còn 1 cái ảnh của Jungkook nữa!! Nhưng mà đến giới hạn 20 hih, nên m.n lên trên phần đầu của tập này ẩn dỏ chỗ media xem nhé!

Từ giờ m.n hãy chọn bất kì idol nào mà m.n thích để cmt vào đây! Mỗi tập Jii sẽ show hih từng người! Đặc biệt: hih đẹp nhất nhất nhấttt!! Tại hôm qua con bạn của Jii mới gửi 1 loại hih idol luôn~ đây messenger mà toàn ảnh đẹp ^-^

Cảm ơn m.n≡

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Anh nhớ em , đồ Ngốc ! (1)

Hôm sau, bắt đầu ngày mới ở nhà một mình. Chán chết được! Chẳng có gì làm cả! Ăn sáng xong xuôi, cô nằm phịch xuống sofa, bật TV. Được một lát ánh mắt lim dim sụp xuống, cô ngủ thiếp đi chẳng hay.

Phong sau khi ngủ cả đêm qua trong phòng sách, cuối cùng cũng tỉnh giấc. Cảm nhận bầu không khí yên tĩnh lạ thường, anh chậm rãi mở cửa bước ra.

Bất gặp ai kia ngủ, anh nhìn chăm chăm vào cô. Đôi môi không tự chủ được mà mỉm cười ngây ngốc. Phong vội vã chạy lên cầu thang mang xuống một chiếc chăn mỏng phủ lên người cô.

"Ha ha... em vẫn như xưa! Vẫn cái thói quen mở TV mà ngủ!"

Anh thích thú xoa đầu cô mặc kệ cô có tỉnh giấc hay không. Rồi điều "không phải tình cờ" cũng đến. Vì mái tóc bông bênh, mượt mà của mình bị làm phiền mà cô bất giác tỉnh dậy. Làn mi con vút tựa cánh bướm mở ra.

- A a a!!

Cô la toáng lên hoảng hốt. Nhưng cũng từ từ bình tĩnh lại. Xúc động:

- Kh... Khải Phong... Anh...

Cô ngập ngừng kéo chăn che kín đầu. Qua lớp chăn mỏng, có thể thoáng nghe thấy tiếng khóc nhỏ của ai đó. Đúng như mong đợi, biết trước rằng người con gái kia sẽ biểu hiện như vậy, anh khôn tỏ ra bất ngờ nhưng cũng cúi xuống ôm lấy cô.

- Umm... Cuối cùng em cũng về rồi, Hàn Mi!

- Buông em ra... đi...

Giọng nói ngắt quãng đủ biết cô không muốn anh buông ra. Phong gạt nhẹ đầu buông cô ra, miệng nở một nụ cười tinh quái. Anh gỡ mền ra nhưng bị cô níu lại:

- Đừng mà... Anh đừng...

- Buông ra đi~ Em không thấy nóng sao?

- Nhưng em... xấu nhất lúc khóc anh à...

- Từ lúc nào em trở nên quan trọng về bề ngoài thế?

- Ah... em xin lỗi!

Cảm nhận giọng nói của cô có phần lúng túng, anh vào bếp lấy cho cô một cốc nước. Chẳng giấu nổi sự hạnh phúc khi được gặp lại người iu đầu sau 2 năm dài dang dở. Anh vui mừng cười thầm chẳng dám cười lớn.

" Xoảng "

Vui mừng tột độ, anh sơ xuất làm rơi chiếc ly trên tay. Nghe tiếng vỡ, cô ngạc nhiên mở nhẹ chăn ra.

- Anh Phong! Có chuyện gì vậy ạ?

- À... chỉ là bể cái ly thôi! Em nằm yên đó!

- Vâng...

Quét ra sân hết những mảnh vỡ thủy tinh, anh lặng lẽ vào bếp. Thấy anh đi cà nhắc, cô tò mò:

- Chân anh.. có ổn không vậy?

- Ah... không sao...

- Cái gì mà không sao? Chảy máu rồi kia!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Anh nhớ em , đồ Ngốc ! (2)

- Xong rồi đó!

Cô cắt mảnh băng còn thừa. Tay xoa xoa vết thương do mảnh vỡ của Phong. Anh không ngừng nhìn chăm chăm vào cô, miệng khẽ nở nụ cười:

- Em vẫn sống tốt chứ?

Cô gạt đầu, làn môi mỏng quyến rũ hé mở:

- Vâng... Vẫn tốt!

- Anh nhớ em lắm!

Cô hơi bất ngờ trước câu nói đó, đặt hộp cứu thương xuống. Mỉm cười lên ghế sofa. Nhẹ đặt lên má anh một nụ hôn nhẹ, cô cười mỉm.

- Em cũng nhớ anh!
- Em muốn quay lại với anh chứ?
- Em chưa từng bỏ anh thì làm sao mà quay lại? Em vẫn chưa hủy hôn ước với anh mà!

Anh vuốt nhẹ tóc cô rồi nâng niu:

- Em sống với tên David đó cũng 2 năm rồi! Làm sao anh biết em còn "trong sạch"?
- Ha ha... anh an tâm! Em chưa từng động chạm với hắn! Chưa hôn, chưa nắm tay, chưa động vào nhau và chưa từng ngủ với nhau!

Cô vui vẻ cười.

- Em đẹp hơn nhiều rồi, Hàn Mi!
- Thật à? Em tưởng em không thay đổi chứ!

Cô đứng dậy mang theo hộp cứu thương vào trong bếp.

- Em về đây luôn à?
- Ah... Chắc khoảng năm ngày nữa em sẽ quay lại Paris!
- Paris? Nơi chúng ta đi chơi lúc mới đính hôn?
- Ha ha... Vâng! Lúc đó vui nhỉ!

Anh chợt im lặng. Lúc đó anh chỉ làm cô tổn thương thôi mà, sao lại nói vui? Bị như vậy mà vẫn thấy vui sao? Trong lòng anh chợt nhói lên chút tội lỗi.

- Chỉ ở được năm ngày thôi sao? Ít thế... Hay mai anh đưa em đi chơi nhé?
- Ah~ Không cần đâu ạ! Đạo này em lười ra ngoài lắm!
- Thế chẳng lẽ ở nhà suốt sao?
- Ừm để coi... lần này đi xa xa một chút nhé? Đi xuống nông thôn chơi không anh? Sáng đi chiều về!

Anh ngạc nhiên:

- Hà? Rồi... nghỉ ngơi ở đâu?
- Long nhong ngoài đường thôi chứ biết ở đâu! Ở đây làm gì có khách sạn!
- Rồi bữa trưa ăn gì?
- Em sẽ nấu gì đó đem theo!
- Cũng được.

Cô cất giọng vui vẻ.

- Vậy đi nhé?
- Ok~
- He he~

Nghe được giọng cô cười chẳng khác nào nghe được hạnh phúc. Giọng cười lạnh lớt, trong trẻo, giọng cười hạnh phúc đầu tiên mà anh được nghe suốt hai năm qua. Nhắc cái cơ thể lười biếng lên, anh đi một cách khó khăn đến nhà bếp.

Thấy bóng dáng nhỏ bé của cô lom khom làm gì đó, anh tò mò đến ôm chầm cô từ phía sau.

- Em làm gì đấy?

Cô giật mình bởi cái ôm, vội vàng hỏi:

- Ah! Trời ơi! Chân anh bị vậy mà còn lếch xuống đây làm gì?

- Anh muốn xem em làm gì!

- Em chỉ nấu đồ ăn để ăn trưa thôi mà! Anh lên đi, coi chừng nóng!

Cô đẩy nắp cái chảo chống dính đang chiên cá lại vì sợ hơi nóng bốc lên làm anh nóng. Mặc dù biết cô lo cho mình là vậy, anh vẫn ngoan cố ôm chặt cô không buông.

Ngất ngây bởi mùi hương và hơi ấm từ anh. Cô dừng tay, nghiêng đầu tựa vào vai anh, bàn tay nhỏ nhắn chạm vào bàn tay to lớn ôm nơi eo mình.

- Giám đốc Khải Phong! Anh còn yêu em không?

Anh lặng người trước câu hỏi đó. Đương nhiên là vẫn còn yêu nhưng không thể nào dễ dàng nói "có" được. Đây quả thực là một câu hỏi khó nhằn. Anh hít một hơi thật sâu rồi vuốt tóc cô:

- Anh còn yêu!

- Sau những chuyện đã xảy ra? Vẫn còn sao?

- Vẫn còn!

Cô như chết lặng, anh còn yêu! Còn yêu sao? Vậy mà lúc còn ở Paris, trong một giây phút nào đó mà cô đã suýt không còn xem anh là người quan trọng nữa!

Anh xoay người cô lại, kéo cô tránh xa bếp lửa rồi ép vào tường. Anh nhìn cô với ánh mắt nhưng nhớ, cô nay chẳng còn ngại ngùng gì với cái hoàn cảnh này. Chắc anh lại tự động hôn cô mà không xin phép chứ gì? Chẳng nói nhiều, chịu không nổi nữa rồi! Hai năm dài như một trăm năm khiến cô không chịu nổi mà chủ động nhón chân lên, đặt lên môi anh một nụ hôn.

Môi cô vẫn mềm. Vẫn đầy vị ngọt như mật ong. Anh luồn tay ra phía sau ôm chặt cô. Nay cô to gan thật, chủ động hôn anh cơ đấy! Hừm... anh nhớ em lắm, đồ ngốc!

- - - -

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Buổi sáng

Sáng hôm nay trời đẹp, không khí trong lành hơn bao giờ hết. Ánh nắng nhẹ nhàng reo rất từng tia sáng xuống mặt đất. Cô tỉnh dậy sau một giấc mộng mơ hồ. Cô vừa mơ gì thế này? Cùng Khải Phong đám cưới rồi sống tới già sao?

Cô tự cười bản thân rồi đánh nhẹ vào đầu mình.

- Em cười gì thế?

Anh nhìn chăm chăm vào cô rồi tò mò. Cô chẳng còn bất ngờ gì khi Khải Phong ngắm cô trong khi ngủ nên chỉ nhẹ nhàng đánh vào vai anh:

- Không có gì! Vu vơ ấy mà!

Anh nhếch miệng cười thích thú, anh vuốt nhẹ má cô rồi chọc ghẹo:

- Vu vơ là vu vơ gì? Có phải vừa mơ được anh đeo nhẫn cưới cho đúng không?

Cô khựng người một chút rồi lúng túng:

- Ah~ Không có! Chỉ là... chỉ là... em mơ thấy được đi Ai Cập thôi mà!!

- Aishh~ Cái gì mà Ai Cập? Rõ ràng là muốn tui đeo nhẫn cưới cho đây mà! Cô nương mơ đi nhé!

Cô đỏ mặt xấu hổ đánh vào ngực anh:

- Em không có! Không có mà!

Anh vẫn cứ cười càng ngày càng lớn, bởi, những cái đánh của cô chỉ nhẹ như tán lá rơi vào ngực nên anh chẳng cảm thấy đau đớn gì. Cô cảm thấy bất lực nên rũ tay xuống, nhắm mắt:

- Anh lúc nào cũng chọc em! Ba cái đồ đáng ghét!

Không can tâm lời cô nói, anh vẫn tiếp tục nhướn mày chọc ghẹo:

- Bộ anh chọc không đúng à?

Cô nhắm mắt hơn nữa, môi trễ xuống, tay liên tục đánh vào anh.

- Aishh.. Dĩ nhiên là không đúng! Là sai, sai hoàn toàn!

- Ha ha!

Anh cười lớn. Mím chặt môi, anh kéo cô ra khỏi chiếc giường chật chội.

- Thôi dậy! Đi nông thôn thôi!

Cô giật mình nhúm mày lại, tay vò nhẹ đầu.

- A a a~ Em chưa nấu gì để đem đi hết!

Tệ chưa kia. Đã 8:30 sáng rồi, khoảng 3 tiếng nữa là đến bữa trưa mà chưa nấu gì. Cô lúng túng đến muốn khóc, rõ ràng đã đặt báo thức nhưng bị sao thế này? Cô vớ lấy điện thoại ngay đầu giường.

- Ah!! Gì thế này?!

Cô tròn tròn mắt trước sự vụng về của mình, hôm nay là thứ 5 nhưng lại đặt báo thức cho chủ nhật. Cô đã nghĩ gì khi đặt báo thức thế này? Sao có thể sai lầm kì cục như vậy chứ? Anh như hiểu chuyện, vươn tay xoa nhẹ đầu cô:

- Aishh~ Chứng nào tật nấy! Hai năm thay đổi về ngoài thế này mà tính tình vẫn không thay đổi là sao? Hậu đậu quá đi nhóc!

Cô đẩy tay anh ra, mở to mắt:

- Em đâu còn nhỏ đâu mà anh kêu em là nhóc? Cho anh biết, em 20 tuổi rồi!

Anh tròn tròn mắt tỏ ra bất ngờ nhưng thực chất trong lòng chỉ muốn chọc ghẹo cô.

- Oh thế à? Hàn Mi của chúng ta lớn vậy rồi à?

- Dĩ nhiên!

Cô hất mặt cao ngạo. Anh chỉ cười rồi mạnh bạo ấn đầu cô xuống.

- Con nhóc này nay ngạo mạn quá đi~

- A a a!! Anh làm gì vậy?!

Buổi sáng vui vẻ cũng đến thế là kết thúc. Hoàn thành xong "thủ tục cá nhân" của buổi sáng, cô chải chuốt lại mái tóc kiêu sa rồi chọt hoảng hốt chạy quanh nhà tìm Khải Phong.

- Khải Phong!! Khải Phong à!!

Anh đang thay đồ thì giật mình mở cửa phòng. Vì vội quá nên chưa kịp mặc áo, cơ bắp cùng sáu múi lộ ra rõ ràng. Cô thấy anh thì che mắt:

- Ah~ Anh mặc áo vào đi rồi nói!

Tròng vào người chiếc áo sơ mi trắng tinh, anh bước ra xoa nhẹ đầu cô:

- Sao? Có chuyện gì?

Cô né đầu để không bị tay anh chạm trúng.

- Aishh~ Bây giờ anh có sở thích mới là xoa đầu em hả?

- Ha ha! Ủ, anh thích đấy!

Cô nhìn anh bằng ánh mắt "cạn lời" rồi đưa tay phải lên xua xua.

- Aishh... Thôi bỏ đi! Mà.. anh... cho em mượn quần áo đi!

- Hà??

- Ấy~ Thì khi từ Paris về.. em đã nghĩ là chỉ sẽ ở nhà Tiểu Hi thôi nên không mang đồ ra ngoài. Chỉ mang mấy bộ đồ ở nhà thôi!

- Ha ha ha!! Thế sao không mặc cái bộ đồ ngủ này mà ra đường?

Cô nhìn lại bộ quần áo mình đang mặc. Có phải là quá trẻ con so với tuổi hiện tại của cô không? Đơn giản thôi! Đó là một bộ đồ ngủ dài tay với hoa văn nền màu đen khói. Có một vài chữ cái A, B, C trên đó. Mặc ra ngoài ư? Không không không!!

Cô lắc mạnh đầu rồi nài nỉ:

- A a à! Kiếm gì cho em mặc đii ~

- Gọi anh là "anh yêu" đi!

- Aishh~ Ba cái đồ keo kiệt, bủn xỉn, không cho mượn thì thôi! Không thèm!

Cô quay lưng lên cầu thang về phòng trong bộ dạng hờn dỗi chả giống ai. Anh chỉ biết cười trừ, chỉ chọc một chút thôi là đã giận rồi! Người đâu dễ giận quá đi mất! Anh quay vào phòng, lấy trong ba lô ra một chiếc áo sơ mi trắng và quần jean.

- Tiểu Mi!! Xuống lấy đồ này!

Cô biết trước thế nào anh cũng nói câu đó nên đã đứng chờ sẵn nơi cầu thang. Cô hớn hờ chạy xuống giật lấy bộ đồ thì bị anh rút tay lại không cho lấy.

- Sao lúc này em nói không thèm mà?

- Aishh... Ít nhất em cũng thèm đi chơi được chứ? Chứ áo anh hôi rình, mặc cũng chẳng đẹp!

Cô vòng tay lại, hất mặt, liếc mắt qua hướng khác. Anh vò mạnh đầu cô:

- Aishhh... Cầm lấy!

Nói xong anh dúi vào tay cô hai thứ đồ. Cô vênh mặt lên cầu thang và chẳng ngó ngang gì đến anh.

- - - -

- Xong rồi!

Cô trong chiếc áo rộng thùng thình kéo tay anh ra khỏi nhà.

- Đây.. em mặc đồ anh nhìn cũng dễ thương đấy chứ!

- Em mà!

Cô hất nhẹ tóc để lộ một lọn tóc vàng lẫn trong mớ tóc đen bồng bênh. Anh trông thấy thì trong lòng vô cùng khó chịu. Giờ còn dám nhuộm tóc nữa chứ? Ở bên David thay đổi nhanh như điều đồ nhĩ? Nhìn là không ưa rồi!

- Hàn Mi!

- Hừm?

Anh kéo lọn tóc màu vàng xìa ra trước mặt cô.

- Aaaa! Anh làm gì vậy? Đau quá!!

- Cái này... em cắt nó đi được không?

Cô ngạc nhiên đưa mắt nhìn anh:

- Sao vậy? Đẹp mà!

- Anh thấy không ưa!

- Gì chứ...

- David bảo em nhuộm à?

- Không có! Em thấy đẹp thì làm thôi! David không động chạm gì tới em cả!

Anh nheo mắt giật mạnh lọn tóc vàng của cô.

- Ấy! Anh làm gì vậy?

- Nhìn nó anh thấy không ưa~ Kiểu như nó là kỉ niệm mà em sống với David ấy!

- Không có liên quan đến David! Em...

Chưa kịp ngắt lời, một chiếc xe ô tô BMW sang trọng đỗ ngay trước nơi cô và anh đứng. Rồi một bàn chân đặt xuống đất từ chiếc xe, con người kia có dáng vẻ toát lên sự giàu có nhưng lại tỏ ra vẻ chảnh chọe khi trên tay, trên cổ đeo đủ thứ trang sức.

- Hàn Mi.

- - - -

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: David

- Anh làm gì ở đây?

Cô tròn tròn mắt quan sát người đàn ông từ xe bước xuống. Kẻ đó không ai khác chính là David. Anh nhếch miệng cười khinh bỉ rồi tiến đến vỗ vai Khải Phong.

- Anh Phong~ Tôi nghĩ anh là người tốt, ấy thế mà tôi đã nghĩ sai rồi!

Phong chỉ im lặng, bởi, anh nghĩ không nên phí sức nói chuyện với những hạng người dơ bẩn như David.

- Anh Phong~ Sao anh có thể làm một việc đáng khinh bỉ như vậy? Sao lại đi cướp vợ sắp cưới của tôi?

Anh nghe đến đây mà tức giận trong lòng. Lòng bàn tay nắm chặt kìm dừ sự nóng giận của bản thân để không phải đâm cho kẻ kia một đấm ngay giữa thanh thiên bạch nhật.

- David~ Anh dựa vào đâu mà nói tôi cướp vợ anh? Mi là vợ tôi không phải vợ anh!

Hắn vỗ tay lớn, miệng cười to tỏ ra chẳng nhường ai. Điều bộ khinh khinh:

- Ấy da... Tôi quên, nhưng hãy từ từ thương lượng nào! Mẹ của cô Hàn Mi đây là bà Châu đã chấp thuận gả con gái bà cho tôi và không phải... anh và cô Mi.. đã chia tay từ 2 năm trước rồi sao?

Phong đưa ngón trỏ của mình đặt vào ngực hắn.

- Đó là do một kẻ dơ bẩn dựng nên một màn kịch bẩn thỉu để cướp vợ tôi! Là bắt đắc dĩ phải li thân chứ chẳng có ý định chia tay! Nghe kĩ nhé, là do một kẻ cặn bã phá hoại chúng tôi!

- Ấy da... kẻ nào mà đáng khinh thế không biết? Phải chăng lúc đó anh chịu khó ngồi tù 2 năm thì giờ cũng vừa lúc ra tù và đâu có mất vị hôn thê? Là do tình yêu giữa hai người chưa đủ vững chắc để vượt qua sóng gió!

Phong không kìm nổi cơn giận bản thân mà đâm vào khuôn mặt bặm trợn của hắn khiến miệng hắn vô tình xuất hiện một vết máu đỏ cùng gò má in hình cú đấm. Hắn đưa tay lau sơ qua vết máu rồi cười:

- Ha ha ha~ Có lẽ tôi đã chọc giận giám đốc Khải Phong thành công rồi!

Hắn linh kinh cái thân đến gần Khải Phong rồi bắt ngờ vung tay đâm vào mặt anh. Liên tiếp giáng vào mặt anh những cái đấm thô bạo, hắn không ngừng la quát vang khắp khu phố:

- Mày có tư cách gì mà đánh tao? Bộ tao nói sai à?! Thằng khốn, mày dám đánh tao! Chết đề!!

Cô thấy đánh nhau mà chỉ đứng im. Sợ khi can thiệp thì sẽ bị vạ lây và không những vậy chắc hẳn cô cũng sẽ chọc tức David nếu David mà tức thì chắc hẳn sẽ gây rắc rối cho Khải Phong. David cứ thế mà đánh Khải Phong, hắn đánh quá nhanh khiến Phong bất khả kháng, không tìm ra sơ hở để đánh lại. Không cầm cự nổi cơn choáng váng, anh ngã xuống đất, gắng gượng ngồi dậy nhưng bị David vung chân đạp một phát vào bụng.

Khuôn mặt nam thần vài phút trước chợt thành "đồng đỏ nát". Có một vết bầm ngay gò má thô của anh, một vết máu ngay miệng và vài vết xước khiến anh trông như một kẻ thất bại. Thấy Khải Phong có vẻ đau đớn, tay lại ôm chặt bụng. Có lẽ anh bị thương gì rồi! Cô chạy đến anh thì bị David cản lại bằng một cái tát vào mặt, nó khiến cô bất ngờ mà ngã xuống mặt đất. Hắn trông cô mà quát:

- Con đ* dơ bẩn!! Hai năm qua tao chiều cô cho mày ăn ở bên Paris, vậy mà mới về đây có 2 ngày mà đã bám đuôi thằng khác! Mày có phải người không? Chẳng khác nào một con chó bệnh hoạn, khác vọng tình dục mà đu theo trai!! Dơ bẩn!! Cặn bã!!

Cô lồm cồm đứng dậy. Không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, cô đi đến bên cạnh anh, đỡ gượng nhẹ nhàng:

- Anh có ổn không? Đau lắm không? Không đi đâu nữa, em đưa anh vào nhà nghỉ!

Cô nhẹ kéo tay anh, đỡ anh đứng dậy. David cười hắc một cái rồi bước đến tách tay cô ra khỏi tên đàn ông kia. Hắn đẩy ngã Phong xuống đất, anh bị ảnh hưởng khi bị đánh ở bụng nên chỉ biết nằm gục ra đó. Hắn kéo tay Mi lên ô tô. Cô vùng vẫy rồi hất tay anh ra:

- Buông ra! Anh kéo tôi đi đâu vậy? Không thấy anh ấy đang bị thương à?

Cô nheo nhẹ mày rồi lại quay vào với Khải Phong. Hắn kéo tay cô xoay người lại, cô trừng mắt nhìn chửi cho hắn một trận nhưng những lời nói đó bị chặn lại bởi một cái tát thứ hai.

- Cô vẫn còn ngoan cố à? Ở với tôi 2 năm mà vẫn chưa bỏ được cái tính dơ bẩn của mình à? Tôi giàu hơn, đẹp hơn, cơ thể tôi có thể đáp ứng nhu cầu của cô! Còn hắn? Chỉ lợi dụng cô, hắn ta có Bảo Anh, cô chỉ là một trò đùa đối với hắn!

- Anh đang nói gì vậy thứ yêu râu xanh kia! Tôi không cần tiền, cơ thể hay bất cứ thứ gì của anh cả! Buông tha cho tôi đi, 2 năm qua... quá đủ rồi, David à!

- Đủ cái gì?! Cô "ngũ" với tôi lần nào chưa mà đủ? Tôi muốn cô làm vợ tôi!

- Không thể được!!

Cô vùng tay khỏi tay hắn nhưng hắn giữ chặt nên vô dụng. Khải Phong gượng ngồi dậy một cách khó khăn, đứng lên lại suýt ngã mấy lần. Anh chậm rãi đi đến gần David trong khi hắn cười khinh bỉ:

- Ha ha, trông mày chẳng khác gì thằng dị tật cả Khải Phong à? Dị tật thì không xứng đáng với Hàn Mi! Mày... không bằng nổi tao đâu! Há há há!!

"Bốp"

Anh lao đến đâm vào khuôn mặt đáng ghét của hắn. Mi nhanh chóng vùng ra khỏi tay hắn, dìu Khải Phong nhanh chóng vào trong nhà.

Khóa cửa, cô quay vào sofa, đôi mắt thể hiện sự lo lắng tột độ:

- Anh có sao không? Đau ở đâu không? Nói em nghe đi~

Anh cười nhẹ ôm đầu cô vào ngực mình. Cô tuy bất ngờ nhưng cũng không phản ứng gì. Khoảng cách này thật ấm áp, nghe rõ từng tiếng tim đập của Khải Phong.

- Nghe chưa?

Anh đột ngột hỏi làm cô không hiểu mà tò mò:

- Nghe gì chứ?

- Tìm anh đập!

- Ah~ Nghe rồi!

- Nghe rồi thì tốt! Anh không sao! Không đau ở đâu cả! Một khi tìm anh còn đập, anh nhất định, nhất định sẽ bảo vệ em nên... đừng sợ gì cả, được chứ?

Cô bấu môi rồi úp mặt vào ngực anh òa khóc.

- Aaa~ David.. hồi ở Paris hắn hiền lắm mà.. giờ tự nhiên lại đánh anh~ Em không biết~~ Hic hic..

- Ủm~ Vậy là em chưa hiểu gì về hấn! Làm tốt lắm! Chỉ được hiểu về anh thôi!

"Choang!!"

Một viên gạch từ bên ngoài phóng thẳng vào nhà qua ô cửa kính khiến miếng kính mỏng manh vỡ tan ra sàn. Cô sợ hãi giật mình nhìn anh trong khi đôi mắt vẫn thấm ướt những giọt lệ long lanh.

- David... Là David...

Anh ôm nhẹ cô.

- Không sợ...

Anh nhìn cô cười dịu dàng. Anh hé mắt ra ô cửa vỡ.

"Hù!" - Đôi mắt đỏ rực những mạch máu của David từ một bên cửa sổ thò ra. Có lẽ hấn đang rất tức giận!

Phong giật mình rút mặt lại, dơ ra vài giây. David trèo qua cửa sổ vì ô cửa khá lớn nên hấn trèo vào nhanh chóng. Không cho hấn tiến thêm bước nào, anh lao đến ép hấn vào tường rồi liên tục giáng vào mặt hấn những cú đấm trả. Nhưng có lẽ David đô con hơn anh nên nhanh chóng áp đảo.

- - - - Hãy tưởng tượng ra cuộc chiến quyết liệt chứ ko tả nổi nữa rồi! - - -

Anh ngã ra ghế, cô lo lắng chạy đến ôm khuôn mặt bầm tím vết đánh của anh.

- Khải Phong... Ah~ Đừng đánh nữa! Anh... không ổn đâu!

David có lẽ đã tức giận đến đỉnh điểm, không kìm chế được bản thân hấn lao vào bóp vớ đại ra một con dao gọt trái cây. Tuy mỏng, nhỏ nhưng có độ sắc thương cao. Cô thoáng thấy tay hấn cầm một con dao hăm hăm tiến đến thì sợ hãi, tính kêu cứu nhưng căn nhà này nằm riêng biệt với những ngôi nhà khác trong xóm vì Tiểu Hi là người thích yên tĩnh.

Cô buông bỏ Khải Phong, chạy đến ngăn David lại.

- David.. dừng lại đi~ David.. không được đâu! Anh.. cất con dao đi! Đừng mà... Đừng đánh nữa..

Cô như muốn khóc, dang rộng tay ngăn David nhưng hấn vẫn chẳng ngó ngang gì, vẫn tiếp tục đến gần Khải Phong. Khoảng cách gần như là con số 2m, hấn bỗng chốc cười lớn:

- Ha ha ha!! Xem bộ dạng thảm hại của mày kia Khải Phong! Ha ha ha~ Con dao này sẽ khiến Hàn Mi thuộc về tao!!

Hấn nghiêng răng lao tới. Cô mất đảm lệ chạy đến ngăn David. Con dao vung lên cao rồi phóng nhanh xuống với tốc độ không ngờ.

Phập!!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Qua đời ?

Căn phòng trắng toát tràn ngập nỗi sợ hãi, vô vọng và tuyệt vọng. Vài tiếng dao kéo va chạm vào nhau cứ canh cách nghe đáng sợ. Một vài bác sĩ cứ luôn tay luôn chân tại trung tâm căn phòng, có lẽ họ rất vội vàng để muốn cứu con người nằm bất động trên giường kia. Người kia chắc là bị dao đâm, nơi bị thương nằm ngay quả thận, máu chảy rất nhiều, phải lâu lắm mới cứu nạn nhân khỏi bờ vực của cái chết.

Bên ngoài, một người nữa cứ đi qua đi lại, tay chà sát vào nhau lộ rõ sự lo lắng. Thi thoảng lại ngồi xuống ghế, tay đan vào nhau, mắt không ngừng dán vào căn phòng mang dòng chữ " PHẪU THUẬT " đỏ rực kia.

- Con trai tôi! Con trai tôi!

Một người đàn bà từ khúc quanh của hành lang hốt hải chạy vào. Khuôn mặt bà ta đã già nhưng khá đẹp lão, ăn mặc sang trọng hết quý tộc. Đi bên cạnh bà là trợ lý của anh - Thiên.

- Con ơi con!

Bà chạy thẳng đến cửa phòng phẫu thuật rồi đưa tay đập vào cửa phòng. Vài nếp nhăn sít lại gần nhau bởi vầng trán kia nhăn lại lo âu. Người trợ lý chạy đến ngăn bà lại và không quên thì thầm vào tai bà một câu lịch sự:

- Chủ tịch đừng quên đây là bệnh viện!

Bà chủ tịch ngồi xuống ghế. Lướt mắt qua hàng ghế đối diện, bà trợn tròn mắt đứng dậy, phi một cái tát vào mặt cô gái đang nức nở kia. Cô ngã xuống, tay ôm bên má đỏ rát, miệng mấp máy:

- Tại sao lại đánh tôi?

- Mày còn hỏi được câu đó à? Mày bỏ con trai tao suốt hai năm, giờ trở về hại nó à? Mày có còn là con người không chứ? Tao thật sai lầm khi cho mày làm vị hôn thê của thằng Phong!

Bà nắm tóc cô kéo mạnh. Cô nắm chặt tay bà, răng siết chặt cổ gắng chịu đựng. Bởi, chẳng còn sức để chống đối lại bà ta.

Cánh cửa căn phòng kia chợt mở. Mọi vị bác sĩ lớn tuổi bước ra ngoài. Mẹ Khải Phong vội vã chạy đến liên tục hỏi những câu về con trai mình.

- Bác sĩ! Con trai tôi sao rồi? Nó chết chưa? Cần truyền máu hay gì không?

Vị bác sĩ gỡ chiếc khẩu trang trắng ra, đút hai tay vào túi áo rồi trầm giọng:

- Con trai bà hiện tại đã ổn! Vết thương cũng đã được khâu lại nhưng cậu nhà còn bất tỉnh và không biết chừng nào sẽ tỉnh lại!

Bà chủ tịch gật đầu trong vô thức. Bà nhìn chăm chăm vào một khoảng hư vô, chẳng biết bà vui hay buồn trước tình cảnh này. Chỉ biết bản thân bà là một người mẹ, con trai bị như thế này... chắc chắn phải tách nó ra khỏi kẻ đã hại nó!

Vài giờ sau đó, bà chủ tịch cũng phải rời bệnh viện để về công ty giải quyết một số công việc quan trọng. Cô vẫn đứng nhìn đứng ngoài cửa nhìn anh chứ chẳng dám vào, sợ khi vào mẹ anh sẽ bị kích động. Thấy bà đã đi xa ra khỏi bệnh viện, người trợ lý tốt bụng đã ra ngoài kéo cô vào trong với Khải Phong.

- Tiểu thư... cô vào đi! Bà chủ đi rồi!

Cô chần chừ nhìn anh một chút rồi cũng khẽ đặt chân vào trong.

- Tôi nghe bác sĩ nói Khải Phong bị thương ở thận, tổn thương nặng vì vết thương rất sâu nên phải cắt bỏ! Hiện giờ, giám đốc chỉ còn một quả thận...

Trợ lý Thiên lặng lẽ cất giọng khi cô đã nắm lấy tay Khải Phong. Cô chẳng quan tâm đến mà chỉ nhẹ nhàng nhìn ngắm khuôn mặt của anh.

Hai năm trước ở Paris cô cũng đã nằm ở bệnh viện vì tông xe. Lúc đó Khải Phong thực sự đã rất lạnh nhạt và bởi vì anh nên cô mới bị tông xe. Giờ đây anh phải trả giá đây, đồ ngốc! Nhưng em đã không chết, vì vậy... anh cũng không được bỏ em đâu! Cầm anh! Cô cười nhạt.

- Tiểu thư, tôi xin phép về trước!

Cô gật đầu.

- - - -

Cô chợt tỉnh giấc bởi một âm thanh "tít tít tít" chói tai. Mơ màng ngồi dậy. Ấy da~ đau lưng chết được! Hôm qua chỉ sơ xuất ngủ gật bên giường bệnh của anh thôi mà đã sáng vậy rồi! Còn cái âm thanh đó là gì vậy? Cô có đặt đồng hồ báo thức đâu?

Cô ngẩng đầu lên. Hà?! Là máy đo nhịp tim của Khải Phong! Gì thế này? Sao.. sao nó lại chạy loạn lên thế này? Máy bị hỏng rồi sao? Cô hốt hoảng đứng dậy đập đập vào máy rồi bỗng nhiên một đường dài hiện hữu trên đó. Không phải chứ? Tìm Khải Phong...

Cô chạy lại giường anh lay lay nhưng anh cũng bất động. Áp sát tai vào ngực anh lại chẳng nghe ngóng được gì.

- A a... BÁC SĨ!! BÁC SĨ!!

Cô chạy ra cửa phòng la toáng lên, vài bác sĩ chạy vòng. Người mang ống nghe áp vào tim anh, người lại hốt hoảng kiểm tra máy đo nhịp tim. Mọi thứ trở nên sơ bỏ trong căn phòng nhỏ bé này.

- Bệnh nhân đã qua đời! Chúng tôi rất tiếc...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ảo ảnh

Cô tỉnh dậy sau một giấc mơ dài. Đưa tay dụi nhẹ mắt rồi hồi tưởng lại giấc mơ vừa rồi. Thật đáng sợ! Chẳng dám nghĩ Khải Phong đã chết! Cô nhìn lên máy đo nhịp tim. Eh?? Thực... thực sự Khải Phong đã chết sao? Một đường dài dằng dặc trên máy. Nhìn lên giường lại chẳng thấy bất cứ ai. Cô ngẩng ngơ một chút nhưng tim cô như vỡ vụn. Gì vậy chứ? Không tin những gì đã xảy ra, Mi gục xuống giường mà khóc.

- Sao em khóc vậy?

Một bàn tay chạm nhẹ lên vai cô. Không tin đâu! Cô gặp chuyện này nhiều lần rồi, là ảo giác, ảo giác! Chẳng có thật! Nhưng ảo giác lần này quá đáng lắm, đau thật mà!

- Anh hỏi sao em khóc? Anh làm gì em à?

Giọng nó đẩy lại vang lên khiến nước mắt càng dàn giụa hơn. Cô khó chịu với cái ảo giác đó, vung tay đánh đánh vào đầu của mình cho thứ đó biến mất.

- Em..

Câu nói đó chưa dứt cô đã tức giận mà quát:

- Biến đi!! Nói nhiều thế?! Ảo giác mà dai như đĩa vậy?!

Thực sự là hơi bất ngờ nhaa~ Trông cô như vậy mà dám mắng anh sao? Nhưng.. điều tệ nhất là.. ai làm cô khóc vậy? Kẻ nào tồi tệ đã khiến cô phải khóc thế? Nếu biết là ai nhất định phải xé xác!

- Kh... Khải Phong..

Cô nhìn anh. Anh khá bất ngờ, chưa từng thấy cô khóc nhiều như thế trước đây! Anh sà xuống vuốt nhẹ tóc cô:

- Sao em khóc vậy?

Cô ôm chầm lấy anh, nức nở hơn:

- Hu hu hu~ Ảo ảnh cũng được! Cho ôm xiu đi ~~

Anh bị cô siết cổ đến nghẹt thở. Cố gắng chịu đựng:

- Anh... anh... anh nào phải ảo ảnh~

- Ảo ảnh mà còn dám nó dối được! Quá đáng!!

Cô vung tay đánh mạnh vào lưng anh. Đứng dậy, cô đưa tay lau nước mắt rồi ra ngoài.

- Em đi đâu vậy?

- Ba thứ ảo ảnh! Không cần quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Mẹ anh ghét em !

Vừa bước xuống bậc đầu tiên của cầu thang, cô đã sững sờ chẳng dám tiến thêm bước nào nữa. Một người phụ nữ bước lên và chột giáp mặt với cô. Bà nhìn cô với ánh mắt dần tức giận. Không ổn rồi! Cơ thể cô chẳng thể di chuyển khi người đàn bà kia đang dần tiến đến.

Huych

Vừa chuẩn bị quay vào giường thì anh thấy cô ngã xuống từ phía xa. Có chuyện gì à? Anh lo cô ngã đau nên hối hả chạy đến mà ném phăng xoong cháo không có tung tích trước cửa phòng. Nhanh chóng đỡ cô dậy, anh hốt hoảng nhìn người đàn bà kia - mẹ anh.

- Mẹ.. mẹ làm gì vậy?

- Con còn bu bám cái con quỷ sứ này làm gì nữa?! Ba thứ gái hư đáng được loại bỏ khỏi xã hội, cặn bã dám bỏ rơi con trai mẹ! Nó coi gia đình mình ra

cái thẻ thông gì chứ?! Thật đáng hổ thẹn vậy mà con lại đi bệnh viện nó! Bị nó ám sát xong đầu óc bị gì à? Mẹ chưa cho nó đi tù là may rồi đấy! Tại sao dám đâm con của mẹ chứ?

- Mẹ hiểu lầm tất cả rồi!

- Hiểu lầm là hiểu lầm gì? Con còn bệnh nó! Con nhỏ này, mày bỏ thuốc gì con tao thế? Tao sai lầm khi từng coi mày là con dâu sắp cưới đấy!!

Bà Lan tức giận lao đến nắm tóc Mi. Cô ôm đầu mà khóc, bởi, chẳng thể chống cự cũng chẳng thể giải thích gì. Phong tích cực đẩy mẹ mình ra, tay ôm chặt cô trong lòng.

- Các vị các vị! Dừng lại! Đây là bệnh viện! Các vị a!

Phụt

Bà Lan được nhóm bác sĩ lôi đi đóng viện phí. Cô cố tranh thủ thời gian nhìn ngắm Khải Phong.

- Anh Phong à...

- Em không sao chứ?

Cô lắc đầu. Khóe mắt đọng chút giọt sương thanh ngọt, long lanh như hoa tuyết lạnh lẽo.

- Phong à... mẹ anh ghét em lắm cơ!

- Bà ấy chỉ hiểu lầm thôi! Em đâu có tội gì đâu mà khóc?

- Do mẹ em đã mai mối David cả... hic... Khải Phong... em đối với anh là thật lòng, em... thực sự yêu anh mà!

- Anh biết! Anh cũng yêu em lắm! Em... mạnh mẽ lên đi chứ~ Đừng để anh mạnh mẽ một mình!

Cô cúi đầu xuống cạnh anh khóc nức nở.

- Em... em không làm được... Em không mạnh mẽ được! Đừng bắt em phải mạnh mẽ sau hai năm dài như vậy... em không giỏi giang như vậy đâu!

Anh khẽ vuốt nhẹ tóc cô. Oh~ Lọn tóc vàng của cô... Nó đứt rồi! Chắc vì vừa nãy mẹ anh đã làm. Thật... đã khiến em chịu khổ nhiều rồi! Một lọn như vậy, chắc em đau lắm!

- À..

Cô bất ngờ ngẩng đầu dậy ráo hoảnh:

- Phong à... ng... ngày mai em phải theo David quay lại Paris... hic.. em không muốn đâu nhưng sau chuyện hôm nay... em..

Cô lắc đầu trong vô thức rồi đưa tay lên che mặt òa khóc. Anh vô cùng bất ngờ.

- Gì chứ? Em không đi được không? Hai năm như vậy... anh chưa làm được gì hết mà! Mới ba ngày thôi mà, sao đi sớm vậy? Há?

- Hu hu hu... em phải làm sao chứ?? Em không đi chắc chắn sẽ sống không yên đâu~

Tình cảnh gì đây chứ? Mẹ anh ghét cô và không cho cả hai gặp nhau. Trong khi đó David lại buộc Hàn Mi phải quay lại Paris. Cả hai... lại phải xa nhau ư? Chỉ vừa mới gặp lại thôi mà... Ông trời không có mắt sao? Không giúp được gì sao còn xuôi khiến cả hai phải đau khổ? Thực sự là yêu thật lòng... chẳng lẽ... chẳng lẽ lại không có duyên sao?

Bóp

Không biết hôm nay cô đã ăn trọn bao nhiêu cái tát vào làn má mịn màng?

- Mày... còn dám lên phén với con trai tao à? Lì lợm vậy?! Cút! Cút khỏi đây! Tránh xa nhà tao ra! Cút!!

Bà Lan quát la ôm xồm. Tay đẩy mạnh cô ra khỏi phòng. Khải Phong gượng đứng dậy ngăn mẹ nhưng vô ích. Đường đường là con cái sao dám ngỗ nghịch với cha mẹ? Hôn nữa trợ lý Thiên cũng nhanh chóng ngăn cản anh ngay từ khu vực bước xuống giường. Anh chỉ dám buông lời van xin, vết thương lại chọt đau lên chẳng còn chút sức lực.

Khóc. Cô khóc rồi. Anh cũng chẳng thể kìm hơn. Mai cô đi rồi. Sao chẳng thể bên nhau thêm chút nữa? Đừng... đừng rời xa tôi mà! Người tôi yêu... đừng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Giữ

Sáng hôm sau...

Ngay từ sáng sớm, trước cổng bệnh viện đã hiện hữu một chiếc taxi vàng. Một nam nhân trong trang phục đen, tay vừa ôm lấy phần bụng bên trái vừa hồi hả chạy ra khỏi bệnh viện. Đi theo sau là một người đàn ông khác, anh ta liên tục chạy theo người phía trước và nín kéo vai áo.

- Chạy đến sân bay!

Khải Phong ráo hoảnh bước vào xe rồi gõ nhẹ vai tài xế ra hiệu. Người trợ lý theo sau nín lấy cửa xe rồi leo lên.

- Giám đốc! Anh trốn viện như vậy không khéo sẽ gây họa cho tôi! Chủ tịch giết tôi mất!

- Không sao đâu! Tôi sẽ nói giúp anh!

- - - -

Ở một nơi khác. Cô ôm chặt chiếc gối bông trong lòng. Một chiếc áo thun, một chiếc quần đùi thun trắng tôn lên vẻ đẹp đường cong của cô. Nhưng nào hay, khuôn mặt yếu kiều lại buồn rĩ rượi.

" Reng reng reng!! "

- Alo!

- Tiểu Mi à!! Nhà tớ bị vỡ mắt ô cửa kính rồi! Đồ đặc lại lộn xộn, mà cậu đang ở đâu thế?

- Ah.. tớ đang ở khách sạn.

Giọng nói trong trẻo vang vọng qua điện thoại nhưng ánh chút giọt buồn.

- Sao lại là khách sạn?! Có chuyện gì à?

- Không có gì... Chỉ là... mấy đứa nhóc nghịch ngợm ném đá nên vỡ kính thôi!

- Ehh!! Thật hả? Ai mà to gan vậy?

- Ha ha... à... Tiểu Hi... lát nữa.. tớ phải sang lại Paris rồi..

Giọng nói nơi đầu dây bên kia có vẻ bất ngờ nên quá lớn:

- Không phải chứ?! Tên David đó bị gì vậy?! Quá đáng! Sao có thể đi sớm như vậy?!

- Ừm..

- Còn Khải Phong? À... Cậu.. gặp Khải Phong chưa?

- Tớ gặp rồi! Anh ấy đang ở bệnh viện... chăm sóc anh ấy hộ tớ!

- Eh... khoan..

" Tut... tut.. "

- Ah... Anh làm gì vậy?! Điện thoại tôi mà!

Là David. Một tay xách chiếc vali đen, một tay giữ chặt điện thoại của cô. Hắn lướt lướt trên màn hình rồi cũng thờ phào.

- Ha... là bạn em à? Cứ tưởng tên khốn Khải Phong!

Nói xong hắn ném điện thoại cô xuống giường.

- Anh... Tên quá đáng!

Cô vớ lấy điện thoại rồi hấp hổi vào danh bạ.

- Không cần tìm! Tôi đã chặn số của Khải Phong rồi! Từ giờ trong điện thoại của em... chỉ được phép có mình số của tôi!

Cô tức giận đứng phắt dậy liều mạng vung tát vào mặt hắn.

- Tên khốn! Anh quá đáng vừa thôi chứ? Anh có quyền gì mà làm vậy, quá đáng!!

Hắn ăn trọn cái tát của cô mà miệng vẫn mỉm cười. Không mấy may quan tâm, hắn đưa ngón trỏ lướt dọc trên không khí theo chiều cơ thể của cô.

- Em nên biết em đang rất khiêu gọi trong bộ đồ này!

- Tên biến thái!!

Cô ngã xuống giường kéo chăn lên che đi cơ thể. Anh đẩy chiếc vali trắng của cô đến cạnh chân giường.

- Mau chóng thu dọn rồi ra sân bay!

- - - -

Anh lao vào sân bay. Chẳng hiểu hôm nay là ngày gì mà lại đông người đến vậy. Anh cứ chen chúc, chen mãi cho đến khi có hơn 2 chuyến bay cất cánh. Chuyến cuối cùng trong sáng nay cũng chuẩn bị cất cánh theo lời nhân viên ở đài phát thanh. Bước chân càng nhanh hơn, nhanh hơn.

- Khải Phong!

Giọng nói này. Anh nhắm hờ mắt thất vọng rồi cũng nhanh chóng mờ ra.

- Mẹ...

Mẹ anh sững sờ nhìn con trai rồi tức giận tát vào mặt anh một cái thật mạnh. Hốc mắt bà thoáng đỏ vì đau khi thấy đứa con bà tin tưởng sa đoạ.

- Mẹ nói bao nhiêu lần là đừng bám víu con nhỏ đó nữa! Quên cô ta đi con!

Bà bám lấy bà vai anh nhìn nhẹ ra sân bay rồi ra hiệu cho hai vệ sĩ đi bên cạnh của mình.

- Đưa thiếu gia về!

- Mẹ à... nếu mẹ thương con... xin hãy cho con gặp cô ấy lần cuối!

Bà nhìn ánh mắt hi vọng của anh mà suýt mềm lòng nhưng đã từng thì không đụng chạm đến kẻ đó và không bao giờ cho nó cơ hội quay lại cái dòng họ này!

- Không!

Lời nói của một người mẹ. Lời nói đầu tiên của mẹ khiến anh đau đến thế? Là do mẹ vô tâm hay vì thương anh mà bắt đắc dĩ? Chồng lại mẹ ư? Đây là điều anh chưa từng nghĩ trước đây nhưng.. lần này.. đành phá lệ!

Anh vờ gạt đầu cam chịu rồi bước vài bước nhưng sau đó liền vùng tay tay ra khỏi hai vệ sĩ. Biết rõ sức mình lại đang bị thương, không thể chạy nhanh bằng vệ sĩ được tuyển chọn kĩ càng kia, anh nhanh chóng lẩn vào đám đông rồi khuất đi trước ánh nhìn của bà.

- Khải Phong! Con chống lại mẹ à?!

Bà đứng đó thét lên mong tiếng vang sẽ xen vào đám đông mà lọt vào tai anh.

- Hai cậu, bắt nó lại!

Kia rồi! Cái bóng dáng con gái mà anh... anh yêu thương nhất đã lọt vào tầm mắt rồi. Thật xinh đẹp và yếu điệu, huu hát dưới ánh nắng gần trưa cũng khiến cô thêm xinh đẹp. Có vẻ trông cô hơi buồn, anh sẽ làm em vui ngay mà! Đợi anh... Nhưng... trong tình yêu... trở ngại là không thể thiếu! Máy bay sắp cất cánh, cô lại đang bước lên cầu thang nối với máy bay. Anh còn ở cách cô một khoảng khó đếm lại nhiều người bao quanh. Không chân chừ anh vội vã chạy thật nhanh đến. Thật nhanh, thật nhanh.

- Cậu Phong!

Bị cản rồi. Hai tên vệ sĩ phiền phức. Anh tức giận vùng tay ra đưa ánh mắt đỏ hoe tức giận lên nhìn khiến hai tên đô con kia cũng phát sợ mà nói lòng tay.

/ Quý khách vui lòng tránh xa đường bay! Máy bay chuẩn bị cất cánh /

- Không! Không được!!!

Anh quát lớn tay vô thức vươn đến chiếc máy bay đáng ghét tung tóe trên bầu trời kia. Mọi người xung quanh ái ngại nhìn anh, hai tên vệ sĩ cố gắng níu lấy tay anh kéo vào ô tô.

- - - -

Căn phòng tối với tông màu sẫm khiến anh thêm âm đạm khi ngồi thừ trong góc phòng. Chai rượu rỗng lăn lóc trên sàn nhà, không phải chứ? Cô chỉ mới rời đây hai ngày thôi mà? Hai năm... à thôi bỏ đi.. nhắc đến chỉ thêm đau lòng.

- Anh Phong..

Phía cửa phòng chợt mở. Một cô gái trong trang phục đen cao quý bước vào. Cô trông rất xinh đẹp, mái tóc được duỗi thẳng tấp rồi bó lên đánh dấu sự trưởng thành vượt bậc. Cô gái đấy không ai khác là... cái tên của cô nói ra có lẽ hơi bất ngờ vì... là vai phản diện... Bảo Anh. Phải. Bảo Anh là tên cô. Nay đã trưởng thành từ tinh thần lẫn thể xác.

Cô bước đến gần anh. Cái mùi hương quyến rũ ấy... có thể dễ dàng quyến rũ những loại đàn ông rề rề ngoài kia nhưng đối với người đàn ông trong tình trạng của Khải Phong thì có lẽ hơi khó..

- Em nghe anh Thiên nói cả rồi! Cũng tại anh ngoan cố theo cô ta, nếu hai năm trước anh đáp lại tình cảm của em thì giờ không phải đau như vậy! Em hiểu cảm giác của anh... anh cũng đã từng... khiến em đau... Là quả báo đấy!

Trông anh cứ thừ thờ không quan tâm mà khóe mắt cô cay cay muốn khóc. Vô tâm! Sau hai năm chỉ ít vẫn phải có tình cảm chứ? Cố quan tâm rồi bản thân cũng như người dung... Cô hít một hơi thật sâu rồi cũng nghĩ ra gì đó.

- Khải Phong... em còn yêu anh! Em... em sẽ giúp anh bớt đau để không giống em hai năm trước.. em... em sẽ giữ Hàn Mi về nước! Về bên anh!

- Cô nói gì?

Quả đúng như dự đoán, anh lập tức phản ứng khi nhắc đến hai chữ " Hàn Mi "

- Em sẽ đưa Hàn Mi về nước, về với anh!

- Thật chứ?

- Em thề!

May thật! May mà Bảo Anh đã chứng chặc rồi...

- Nhưng... với một điều kiện...

- Là gì?

-.....

- Cô... không thể được!! Không!!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Nhạc Butterfly (BTS)

- - - - -

- Khải Phong! Em... em về rồi! Khải Phong!

Cô hốt hải đập cửa nhà anh ngay giữa đêm hôm khuya khoắt. Đập mãi... Nhưng không có động tĩnh gì... Ha~ Khuya rồi... chắc anh đã ngủ! Không nên làm phiền... Khải Phong, em về rồi mà.. Mở cửa..

Lạ thật, hai ngày... hai ngày mà đã quên em rồi sao? Cô bừa bãi rồi cũng đành bỏ cuộc, lưng chừng kéo theo chiếc vali lịch kịch rồi đi nhưng không quên ngoái đầu lại nhìn.. Mai gặp sau.

Cô không gặp anh nhưng điều này không có nghĩa là anh không thấy cô. Thấy chứ! Ô cửa kính phía trên kia, bóng dáng cao lêu nghêu của anh chìm đắm trong vẻ đẹp của cô. Đêm hôm đi ngoài đường thực sự nguy hiểm, cũng muốn ra bảo vệ cô gái ấy nhưng... nơi này... cô gái này...

- - - -

Hôm sau, mới chớm sáng đã nghe tiếng bấm chuông cửa. Inh ỏi, ồn ào chết đi được!

Không phải chứ? Vẫn không chịu mở cửa! Là em đây mà!

Cạch

Ha.. cửa mở!

- Ồ...

- Chào cô!

Mỉm người ra trước người phụ nữ đối diện. Sao lại từ nhà Khải Phong bước ra chứ?

- Bảo Anh.. sao cô..

- À... đây là nhà của tôi và Khải Phong!

- Ha... hà...

Chợt Khải Phong từ đây bước ra hết ánh mặt trời chói lọi. Anh kéo nhẹ cửa nhìn cô lạnh nhạt:

- Em về rồi à?

- Khải Phong... sao.. không hiểu gì cả..

Nghe cô nói anh lạnh nhạt nở một nụ cười mỉm mặc dù có vẻ không vui lắm. Anh cúi người thì thầm gì đó vào tai Bảo Anh khiến cô ta khá bối rối rồi cô quay vào nhà. Anh xoa nhẹ đầu cô với khuôn mặt không cảm xúc, tay ga lẳng kéo chiếc vali nặng trĩu của cô vào trong.

Cảm giác gì thế này? Rõ ràng là đã được gặp cô, trông cô gái nhỏ bé đó nhìn anh với ánh mắt long lanh mà ngỡ ngàng chỉ muốn ôm thật chặt vào lòng không cho cô lồi thoát. Vậy mà... quyết định vừa rồi... có phải sai?

Anh đi trước, cô đi sau vào nhà. Khoảng cách là khá lớn, cô nhỏ bé không hiểu chuyện gì cứ lẳng lặng đi sau anh, lòng bứt rứt khó chịu khi thấy anh có chút khác lạ.

- Khải Phong... Anh giận em à? Em đã làm gì sai sao?

Cô cụp mắt xuống, khuôn mặt vài giây trước tươi cười bỗng trở nên hết một bông hoa héo úa tàn. Nghe câu nói đầy khốc hại anh chợt ánh lên chút nước nhưng lại bị quệt đi bởi bàn tay rắn chắc. Đau lắm chứ! Cô không làm gì sai mà người sai là anh thế mà phải để cô bận tâm rồi..

- Không! Em không làm gì sai cả! Chỉ là anh không được vui..

Cô vẫn ngây thơ chẳng biết gì, đã thế còn lon ton chạy đến ôm chầm lấy tay lực lưỡng của anh. Chà chà đôi má mềm của mình vào cái cơ bắp khó tan chảy đó, cô cất giọng lạnh lùng:

- Em không làm gì sai thì xin anh đừng đối xử lạnh nhạt với em được không? Em sợ đấy...

- Ừ!

- Sao lại không vui chứ? Em về mà anh không vui sao? Từ giờ em sẽ ở mãi bên anh, David đã đột ngột từ bỏ em rồi!

Khốc hại lại cay nồng, không phải vì rượu hay ớt mà giản đơn là vì câu nói của một cô gái nhỏ bé bản thân đã tổn thương. Chuyện này có phải đã quá nhanh không? Anh gượng cười mặc dù trái tim tuy không vỡ vụn nhưng lại rất đau.

- Sao lại không vui? Chỉ là anh đang nghĩ... sẽ đưa em đi đâu chơi trong mấy ngày tới thôi!

- Thế à? Cảm ơn anh nhé!

- - - -

- Ừm... ngon quá!

Cô nhắm tịt mắt cảm nhận, miệng nhai chớp chớp trông rất đáng yêu khiến anh tình cờ ngẩng nhìn mà vô thức nở một nụ cười không tự chủ được.

- Anh Phong!

Bảo Anh từ trong phòng bước ra, trên tay cầm một ly cà phê nóng, hơi nước bốc lên nghi ngút. Cô gái đấy thật quyến rũ, vắn mái tóc đuôi thẳng được buộc lên đó nhưng trang phục có chút thay đổi. Chỉ vờn vện một chiếc áo sơ mi rộng mà dài chỉ hơn đầu gối một khoảng nhỏ. Dù không muốn nhưng cũng phải công nhận nhân vật phản diện đó thực sự xinh đẹp.

Cô không xem sự tồn tại của Hàn Mi ra gì mà hàng nhiên đặt ly cà phê lên bàn rồi ôm lấy Khải Phong từ phía sau. Chưa dừng lại ở đó cô nhẹ nhàng thì thầm vào tai anh:

- Anh yêu đang nấu gì vậy?

Cô nhìn cặp đôi đó tình tứ mà trong lòng dấy lên chút cảm giác ghen tuông. Cô khó chịu đánh mắt đi hướng khác để tránh không nhìn thấy cảnh tượng khiến bản thân chịu đau. Anh thoáng thấy nét mặt buồn bã của cô mà vội vã gỡ tay Bảo Anh ra:

- Em vào phòng đi! Anh đang nói chuyện...

Đến đây anh chợt hạ giọng, chỉ nói nhỏ vào tai Bảo Anh mà không cho Hàn Mi nghe.

-.... Với khách mà!

Bảo Anh nghe xong thì gật gù đầu rồi ngoan ngoãn vào phòng.

Cô không nói gì mặc dù trong lòng không thoải mái lắm.

Anh liền cúi bô tạp dề mà đến vuốt nhẹ tóc cô.

- Đừng nghĩ gì khác... Anh không khiến em phải đau đâu!

Cô cười ngây thơ nhìn anh. Nghiêng nhẹ đầu, cô tỏ ra đáng yêu.

- Em tin anh mà!

Ấy thế mà cái gì đến cũng đến. Đêm đó cô thoải mái nằm dài trên sofa xem TV. Miệng nhai nhem nhem mấy miếng snack giòn tan mà Khải Phong đã mua cho cô.

Cô đâu còn nhỏ để mà ăn mấy thứ đó? Nhưng sở thích là vậy, không phải tỏ ra trẻ con để đáng yêu mà là.. mỗi khi tâm trạng tốt cô mới ăn snack chứ nếu ăn nhiều sẽ có mỡ bụng mất!

- Hàn Mi à...

Anh từ phòng bước ra, khuôn mặt vừa lạnh lùng vừa đáng sợ hệt lần đầu cô gặp anh. Tay anh kéo chiếc vali đi đến chỗ cô. Cô hơi ngạc nhiên. Tại sao anh lại kéo vali của cô đi đâu thế?

- Em ra khỏi đây đi!

Cô không hiểu liền đứng dậy khỏi sofa, khó khăn bước đến vì câu nói vừa rồi.

- Chuyện gì vậy ạ? Anh... tìm nơi ở mới cho em rồi sao? Nhưng em không thích đâu, chỉ muốn ở đây với anh!

Nói xong cô liền ôm lấy anh.

- Chúng ta ngừng lại ở đây thôi! Đừng đi thêm nữa...

- Em không hiểu gì cả.. Ý anh là sao?

- Chúng ta... chia tay thôi..

Khóe mắt lại cay nữa rồi nhưng lần này nước mắt không có gì cản mà được nước nên làm tới, dòng nước mắt ầm ập tràn xuống. Đôi lông mi cong mượt của cô chợt trở nên ướt đầm.

- Khải Phong... anh đang nói gì vậy? Đừng đùa chứ...

Cô chăm chú nhìn vào mắt anh mong anh sẽ cười và nói đây chỉ là một trò đùa để thử lòng cô. Nhưng... lạ quá! Ánh mắt của Khải Phong rất khác mọi ngày, nó lạnh lắm, lạnh hệt một tảng băng cứng mà không gì có thể sưởi ấm hay làm tan chảy.

- Khải Phong... có chuyện gì sao? Em làm gì sai ạ? Anh không vừa lòng gì em hả?... Anh nói đi, em hứa sẽ sửa! Không chia tay đâu mà... Khải Phong... em xin lỗi mà!! Em xin lỗi...

Cô òa khóc, bản thân không biết mình đã làm gì sai nhưng lại luôn miệng nói xin lỗi khiến anh không khỏi đau lòng. Anh nhìn khuôn mặt nhỏ bé của cô đang nức nở vì anh mà khóe mắt cũng muốn khóc theo. Tự nhủ lòng không khóc, anh hít thật sâu lấy dũng khí rồi đưa tay lau nước mắt cho cô.

- Em không làm gì sai cả! Anh rất yêu em... Ngoan, không khóc nữa!

- Anh à.. có chuyện gì vậy chứ? Em có thể biết không?

Anh lại giữ nguyên nét mặt lạnh lùng khiến cô phải đưa tay phải lên nín bảm lấy lồng ngực trái để bớt đau.

- Không! Đây là cách tốt nhất cho hai ta! Anh thực sự mệt mỏi rồi...

"Không!!" Cô gào lên thẫn thức. Tay bảm lấy bả vai anh mà khóc - "Anh nói mệt mỏi là dừng được sao? Anh có quyền gì?! Em... em còn chưa mệt mà..."

Anh lạnh nhạt gỡ tay cô ra. Trong đầu xẹt qua một tia điện liên biết cách để cuộc chia tay này thành công.

- Tôi đã nói chia tay là chia tay! Sao cô dai dẳng thế? Cô nghĩ tôi yêu cô à?! Dừng ảo tưởng nữa, mau chóng biến khỏi đây! Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!

Cách xưng hô liền biến đổi. Anh cắn chặt môi, hốc mắt đã đỏ hoe rồi nhòe đi. Cô ôm mặt òa khóc. Rốt cuộc là có chuyện gì chứ? Là chuyện gì?!!

Anh hít thật sâu lấy dũng khí vung tay về hướng cửa ra vào.

- Mau!! Biến khỏi nhà tôi!!

- Không!!

Cô ôm chầm lấy anh, trái tim đau đớn cố nín lấy sự ảm áp cuối cùng từ cơ thể ấy.

- Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Anh nói đi, có thể giải quyết cùng nhau mà! Khải Phong... Anh đã nói không khiến em đau mà... Tại sao?

Cô đưa tay đánh vào lồng ngực mình đau khổ.

- Bây giờ... bây giờ... em đau lắm, em đau lắm anh biết không? Dừng lại đi.. đừng đùa nữa, em đau quá~

- Đau ư? Tôi chỉ mau cô đau rồi chết luôn đi! Tôi không có cảm giác khi ở bên cô nên... đừng bên tôi nữa...

- Khải Phong...

- Cút đi!!!

Cô vì sợ hãi mà nắm lấy quai của vali. Chân như mất hết sức lực mà khụy xuống.

- Đây... chắc chắn là điều tốt nhất!

Anh nói xong liền thô bạo kéo cô đứng dậy. Cô rũ rượi lê theo bước chân của anh. Đến cửa, anh đẩy cô ra ngoài, lướt mắt nhìn lấy cô một lần rồi quay gót.

Cô nhìn mãi theo bóng anh rồi khụy xuống bật khóc.

- Khải Phong... Khải Phong... đừng bỏ em mà... em xin lỗi... Khải Phong...

Lời nói hòa quyện với tiếng khóc nức nở. Anh đứng từ trên tầng cao nhất của căn nhà nhìn xuống qua ô cửa kính.

/ Vẫn chưa đi sao? Đồ ngốc... sao không đi chứ? /

Đổi, thấy cô đứng dậy kéo theo chiếc vali mà bỏ đi. Tay vẫn đưa lên lau đi lau lại nước mắt. Trông bóng dáng của cô mà lòng anh đau nhói, anh cũng đau lắm chứ... Hàng nước mắt ầm cũng theo nỗi đau mà chảy xuống. Anh vội lau đi rồi xoay người để không chứng kiến ai kia ra đi.

- Anh không đuổi theo thật à?

Bảo Anh thấy cảnh tượng liền nhếch miệng cười.

- Đó không phải điều em muốn sao?

- Ha ha ha... Thì ra là vì em!

À ta liền tiến đến ôm chặt anh từ phía sau. Giọng nói ủy mị lại khinh bỉ phát lên:

- Cảm ơn anh...

Anh cắn rứt lương tâm để mà không khóc. Không làm mất cái hình tượng giám đốc tối cao trong mắt người nhìn. đành vậy, thà là anh chịu khổ để chia tay mà theo thời gian nỗi đau sẽ vơi bớt còn hơn để cô phải đau lòng chứng kiến cảnh anh và Bảo Anh trên lễ đường...

- - - -

Mới hôm qua thôi... Anh còn mắt hờn khô xác khi chỉ biết uống rượu li bì vì đau đớn khi cô rời xa. Nhưng rồi vì đề nghị của Bảo Anh mà giờ khiến cả hai đều đau cả. Quyết định của anh... có phải là sai?

- Em sẽ đưa Hàn Mi về nước với điều kiện...

- Điều kiện gì?

- Anh... hãy cưới em!

- Không! Không thể!!

- Thôi mà... anh cưới em và... vẫn có thể chăm chuốt cho cô ta mà!

- Không...

- Thế thì thôi! Em không đưa cô ta về nữa!

- Th... thôi được...

Thà là đưa cô về nước, thoát khỏi tên dơ bẩn David rồi anh vẫn được gặp gỡ nhưng không... Anh đã quyết định chia tay cô, bởi, điều kiện của Bảo Anh... Anh sẽ phải bắt đầu dĩ cưới Bảo Anh nhưng vẫn muốn Hàn Mi là của mình. Một lúc không thể muốn cả hai và cũng không thể để cô phải đau khổ chứng kiến lễ cưới của anh và ai kia... Vì thế...

/ Hàn Mi... anh xin lỗi! Hãy hiểu cho anh! /

- - - -

Xin em đừng suy nghĩ gì thêm nữa...

Cũng đừng nói với anh thêm lời nào nữa~

Hãy chỉ cười với một mình anh thôi..

Đến bây giờ anh vẫn chẳng thể nào tin

Tất cả như giấc mộng vậy

Xin đừng tan biến vào hư vô

Là thật sao?

Là hiện thực đó chẳng?

Em, chính em đó...

Quá đẹp xinh khiến anh lo sợ..

Giả dối, chỉ là giả dối..

Em, em, chính em!

Liệu có thể ở lại bên cạnh anh chứ?

Em sẽ hứa với anh chứ?

Anh sợ rằng khi buông tay em ra, em sẽ tan biến đi..

Anh sợ, thực sự rất sợ

Liệu thời gian có thể ngừng trôi?

Bởi... nếu như khoảnh khắc này trôi đi mất

Mọi thứ sẽ rơi vào quên lãng và anh cũng sẽ quên đi em

Anh sợ, sợ lắm!

Cánh bướm, tựa như một cánh bướm...

Cánh bướm trên bầu trời ấy...

Như một cánh bướm

Như một cánh bướm trên bầu trời ấy...

- Butterfly -

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ghét

Chạy mãi chạy mãi. Chỉ muốn chạy khỏi cái nơi này để không phải thấy anh nữa. Tại sao? Tại sao chứ? Anh chán cô rồi sao? Hay là có chuyện gì? Có chuyện thì cũng phải từ từ chứ, có cần phải đối xử quá tàn độc với cô như vậy không?

Chạy. Đến khi một cửa hàng tiện lợi hiện ngay trước mắt. Sức tàn lực kiệt cô thả lỏng bản thân xuống bàn của cửa hàng. Ánh mắt lơ đãng nhìn vào một khoảng không vô định. Khuya rồi. Bụng chợt cảm thấy đói cồn cào. Cô mò mẫm trong túi áo. Đây là chiếc thẻ ATM mà David đã trực tiếp cho cô phòng trường hợp bất trắc. Giờ... bắt đầu dĩ phải dùng thứ mà cô đã từng thề là mãi mãi không động đến.

Nhâm nhi ly mì nóng hổi mà cô không ngừng tưởng tượng những làn hơi nước bốc lên là hình ảnh của anh. Rõ ràng cô đã khó khăn để về đây vậy mà... anh lại nhẫn tâm như vậy! Giữa đêm hôm như vậy mà lại... anh thực sự không có tình cảm với cô à? Là do cô ảo tưởng sao?

Chút nước mì cuối cùng cũng tràn vào dạ dày cô. Ấm bụng rồi. Cô xoa nhẹ bụng rồi đứng dậy. Khoan.. đứng dậy? Đứng dậy rồi biết đi đâu?

Cô đành xấu hổ xin chủ tiệm cho bản thân nằm tạm ở bàn ăn ngủ... Đừng cười! Lòng tự trọng không ăn được đâu!

Áp gò má ấm xuống mặt bàn lạnh. Cô chỉ biết nhớ nhung ai đó, tìm bắt chợt đau ở vài khoảnh khắc vì ai đó. Cứ thế, giấc ngủ dần ập đến khiến đôi mắt lười biếng cũng sụp xuống.

Phải nói... lần này Khải Phong đã quá ác rồi! Trời mập mù khuya như vậy mà để cô một mình ngủ ngoài đường như vậy! Liệu anh có nghĩ đến những loại đàn ông xấu xa ngoài kia? Không nghĩ đến những chuyện bất trắc có thể xảy ra với cô sao? Thực sự không sao?

- - - -

Hôm sau, sương vẫn còn đọng lại nơi kẽ lá. Vài người tập thể dục đi qua đi lại ái ngại nhìn người con gái đáng thương ngủ ngon giấc nơi bàn của cửa hàng tiện lợi.

Từ đâu một chiếc xe bắt ngờ đậu từ phía xa hay nói đúng hơn là đậu ở quán cà phê lớn cách cửa hàng vài bước chân.

Một phụ nữ quynh rũ bước xuống. Cô ta nhìn xung quanh một lượt rồi hất tóc chải chọe hết sức. Trái ngược với cô, một người đàn ông với khuôn mặt lạnh như tiền nhưng trang phục đơn giản cũng bước xuống sau.

Anh bước xuống. Ánh mắt không cẩn thận mà... mà lại lướt qua bàn ăn của cửa hàng tiện lợi. Tò mò, anh nghiêng đầu nhìn cho rõ. Bảo Anh bắt gặp liền khó chịu đánh nhẹ vào vai anh như bản thân đã chiếm hữu anh:

- Anh nhìn gì thế? Chẳng lẽ có ai đẹp hơn em quanh đây à?

- À... không!

Anh bước tiếp vào quán nhưng vẫn ánh mắt vẫn luyến tiếc nhìn lại nơi đó. Không phải là Hàn Mi chứ? Nếu đúng là vậy sao lại nằm đó? Chắc bản thân quá mù quáng mà nhầm lẫn rồi!

Cả hai bước đến một bàn sát trong góc. Trước đó đã có một người đàn ông với dáng vẻ thư sinh đã ngồi trước ở đây. Thấy hai người họ, ông ta đứng lên lịch sự chào hỏi.

- Chào cậu Khải Phong!

- Chào ông!

Bảo Anh trước giờ chẳng biết lịch sự liền đi thẳng vấn đề mà vẫn keo kiệt không buông nổi một lời chào hỏi.

- Ông Tần.. tôi cần ông trong vụ này, giám đốc Phong và vị hôn thê cũ muốn hủy hôn ước! Mong ông giúp đỡ!

- Vâng! Tôi đã nghe sơ qua về chuyện này! Chẳng hay có chuyện gì sao lại chia tay?

- À... trong việc này Khải Phong không có lỗi mà kẻ có lỗi là cô Hàn Mi. Ừm.. ả ta đã lừa dối anh Phong cho đến khi... vừa hôm qua anh ấy quên tài liệu mà quay về nhà lấy thì bắt gặp cô Hàn Mi đang tình tứ một người đàn ông lạ mặt!

-Ồ.. nếu sự thật là vậy thì sẽ rất dễ dàng!

Khải Phong im lặng nhưng tim như nứt một đường khi phải thông đồng với Bảo Anh để nghĩ ra cách buộc tội Hàn Mi để dễ dàng hủy hôn ước. Anh hướng mắt ra cửa kính. Gì thế? Có nhiều người nhìn anh quá. Hơn nữa lại xâm xỉ gì đó trông mà khó chịu! Nhìn khẩu hình họ mà chẳng hiểu gì. Anh vô thức rời khỏi chỗ ngồi rồi ra khỏi quán.

- Là vị hôn thê của giám đốc Khải Phong!

- Sao lại nằm đó?

- Chắc là có biến!

Nhiều câu nói chọt đồ dòn vào tai anh. Anh cup mắt xuống thở dài. Cái gì mà vị hôn thê? Chẳng lẽ cô ở gần đây à? Muốn tìm ta khỏi nguồn của những lời nói này, anh lững thững bước đi, bước đi..

Hự! Lòng ngực chọt đau lên một nhịp. Đau đến nỗi khiến anh vô thức mà đưa tay lên ôm ngực.

Là do mắt anh có vấn đề hay đó là sự thật? Tại sao cô lại nằm ở đó chứ?

- Giám... giám đốc Khải Phong..

Một phụ nữ trung niên e thẹn chọt chọt vào vai anh. Phong quay đầu lại nhướn mày ngạc nhiên.

- Kìa.. có phải phu nhân của giám đốc không?

Anh không chần chừ mà đáp:

- Không! Tôi không quen cô ta!

Dù lời nói là vậy anh vẫn không ngừng đưa mắt chú ý đến cô.

Kít!!

Một chiếc ô tô đen trắng vội ngay trước chiếc bàn mà cô ngồi. Một người đàn ông cao ráo, trợn tròn mắt ráo hoảnh. Hắn ta nghiêng chặt răng rồi ôm Hàn Mi vào xe.

Khải Phong bắt gặp liền nghĩ ngay đến việc kẻ xấu giờ trò. Anh nhanh chóng lái chiếc xe ô tô của mình rượt theo. Đầu óc như trống rỗng, muốn không nghĩ, không quan tâm đến cô lắm nhưng... thực sự quá khó khăn!

Rượt mãi cho đến khi chiếc xe dừng lại ngay trước một khách sạn.

Mi bước xuống xe trước. Theo sau là David. Phong cũng dừng lại, miệng mấp máy:

- Hàn Mi...

Cô thấy anh liền lạnh nhạt mà lánh mắt. David cũng nhìn anh rồi cười khinh bỉ. Phong không hiểu chuyện nhưng bản thân cảm thấy tức giận, vốn nóng giận anh không tự chủ được bản thân mà lao đến đánh David.

David bị đánh bất ngờ mà ngã nhào xuống đất. Cô vội đỡ David dậy, tức giận quát vào mặt Khải Phong.

- Anh làm gì thế?! Tin tôi gọi cảnh sát không?

Phong khá bất ngờ nhưng lời nói của cô như ngàn nhát dao đâm xuyên tim anh. Phong cười nhạt:

- Ha ha... cảnh sát? Em gọi đi, gọi đi!! Tôi không ngờ.. chỉ mới chia tay em đêm qua mà em đã đi theo người đàn ông khác em..

- Đừng trách tôi! Kẻ có lỗi trước là anh! Là anh đã đuổi tôi đi! Là anh đã theo Bảo Anh mà bỏ tôi! Tại sao lại trách tôi chứ?! Nhưng xin lỗi... anh không khiến tôi cảm thấy đau đâu!

- Em..

Cô cắn chặt môi, ánh mắt sắc lạnh chột đỏ hoe cô kìm nước mắt. Không khóc! Không được khóc trong hoàn cảnh này! Hay nói đúng hơn là không được khóc trước mặt kẻ thù.

- Khóc? Em nói em không cảm thấy đau tại sao lại khóc?

- Tôi khóc vì quá vui mừng khi buông bỏ được tên khốn như anh!

Cô lờ mờ nhìn anh rồi hàng nhiên vào khách sạn. David chần chừ ở lại, đợi bóng dáng cô khuất xa. Hắn lao đến đầm trả Khải Phong rồi cười thích thú.

Anh nằm dài trên đất. Gò má vừa bị đánh nhói lên chút cảm giác đau nhưng làm sao đau bằng thứ nằm trong lồng ngực trái của anh cơ chứ? Là do anh đã sai khi đối xử tệ với cô... giờ lại thấy đau, thấy hối hận, quá trễ!

Dòng nước mắt tuông ra nhưng khóe môi vẫn cong lên, cong lên một nụ cười của kẻ thất bại.

Cô ngã xuống giường. Vùi khuôn mặt nhỏ bé xuống gối mà òa khóc. Cô cũng đau mà! Không phải mình anh đâu! Nhưng.. cô ghét anh lắm! Ghét vì anh không mạnh mẽ nói chuyện đã xảy ra cho cô biết để cũng giải quyết. Ghét vì anh đã vội vàng đuổi cô đi. Ghét anh lắm! Lòng ghen ghét đó chột trở thành thù hận khi những lời nói không phải " đường mật " của David lọt vào tai cô.

- Em quên hẳn đi! Hắn không đối xử tốt đẹp gì với em cả... Ngoan, anh sẽ đưa em về Paris.. đợi ngày trả thù tên khốn đó!

- Vâng..

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

3 tháng sau...

Chuyến bay đầu tiên trong ngày cuối cùng cũng hạ cánh nơi sân bay đông đúc. Nhiều người chen chúc ra ngoài ngay tại cái cửa nhỏ bé của máy bay. Đến khi gần cuối đoàn người từ Paris sang xuống hết mới xuất hiện một đôi nam nữ. Họ không có gì nổi trội nhưng lại được kẻ này kẻ nọ chú ý. Lạnh. Phải, đó là từ đúng nhất để tả về họ một cách nhanh nhất.

Chẳng phải là người nổi tiếng gì, chỉ là họ được chú ý vì người đi sau họ.

" Là Lưu giám đốc của tập đoàn XX nổi tiếng ở Paris " - Một vài nhân viên xì xào với nhau.

Lạ thật! Chỉ mới ba tháng. Không phải tay trắng nhưng cũng không phải dễ dàng để tạo lập cơ nghiệp hay thân thiết được với Tổng Giám Đốc Lưu Bạch Nguyên.

Chưa hết, Nguyên còn nắm chặt tay cô mỉm cười bước xuống máy bay. Cô cũng tươi cười. Cười. Phải, cười.

Chợt cô ghé sát vào tai Nguyên thì thầm:

- Em hơi mệt! Đến khách sạn nghỉ trước rồi hẵng đến tập đoàn X!

- Không được! Buổi gặp mặt này thực sự quan trọng!

Không phải cô mệt mà chỉ là... muốn tránh mặt một người. Một người đáng ghét lắm!

- - - -

8 giờ đúng...

Một chiếc xe ô tô đen dừng gấp rút trước công ty X. Chưa có ai xuất hiện nhưng chiếc xe nhận được sự quan tâm từ mọi người ở đây.

Đến khi cả ba người từ trên xe bước xuống. Một nam nhân lịch lãm bước đến niềm nở:

- Chào Lưu Giám Đốc!

- Chào cậu!

Là trợ lý Thiên. Tuyệt, trông anh ta khác quá, hơn nữa lại còn đẹp trai hẳn. Cô gặp người quen liền muốn chào hỏi nhưng đành cắn môi mà kìm lòng.

- Giám đốc Phong hôm nay hơi bận nên tôi sẽ tiếp anh!

- Vâng!

May quá! Anh ấy bận rồi! Không phải gặp mặt.. Tốt quá! Chỉ sợ khi gặp sẽ đau.. như vậy sẽ uống 3 tháng qua cô "cai nghiện" anh.

/ Biết ngay sẽ có mặt em mà /

- Chào!

Trợ lý Thiên vừa đưa mọi người đến tầng ba thì một nam nhân lãng tử bước ra từ phòng phó chủ tịch. Vừa nhìn thấy anh cô khá hoảng hốt và nhanh chóng nép sau người David.

Anh thấy. Thấy chứ.

/ Tại sao lại tránh anh? /

Phong nhìn sơ qua cô. Cũng không thay đổi gì nhiều. Chỉ xinh hơn thôi! Trông vẫn đáng yêu đấy chứ, dám trốn anh ư? Sau này sẽ trị tội!

- Lưu giám đốc! Đây là thư kí của tôi, Trần Thiên!

Anh chợt nghĩ ra cách gì đó để ai kia đối mặt với anh. Nguyên không hiểu ngầm ý liền kéo cô từ sau David ra trước mặt Phong.

- À... còn đây là thư kí của tôi, tên là Hàn Mi!

Vì quá vội cô đột ngột đỏ mặt. Ôi không! Đối diện với anh rồi! Làm sao đây!! Cô cúi gầm mặt. Tình cảnh khó xử khiến cô bất giác cắn môi khó khăn.

- Ô!

Khải Phong tỏ ra thích thú với cô liền đưa tay nâng cằm cô lên nhìn ngắm thật kĩ từng đường nét.

- Thư kí của anh quả là xinh đẹp!

Anh nhìn cô. Đưa tay nâng niu, mân mê khuôn mặt đang dần ửng hồng.

/ Xem em sẽ làm gì nào! /

Cô cảm nhận mặt mình càng nóng hơn liền hất tay cô ra.

- Giám đốc Phong! Chúng ta chỉ mới gặp! Mong anh đừng đụng chạm vào tôi!

Khá bất ngờ trước ứng xử của cô. Anh cười thầm trong lòng, vuốt nhẹ mái tóc cô.

- Vâng thưa cô thư kí!

Khỏe môi cong lên thích thú. Anh hướng tay ra hiệu cho trợ lý Thiên. Cậu ta liền hiểu ý đưa Lưu giám đốc và David đi nơi khác. Cô lo sợ lú lú đi theo nhưng cô tay nhỏ bé bị anh kìm lại.

- Phiền Lưu giám đốc cho tôi mượn cô thư kí này!

Lưu giám đốc hơi lúng túng vì dù gì trước đó cả ba cũng bàn với nhau sẽ bảo vệ cô khi vào công ty này. Làm mất lòng đối tác thì nhất định ảnh hưởng đến hợp đồng nên anh đồng ý.

Một nam một nữ. Cô lúng túng đến đỏ mặt trong khi anh rất có hứng thú. Híp nhẹ mắt, anh nói:

- Cô Hàn Mi có bạn trai chưa?

Một câu hỏi đâm ngay tim! Chắc chắn là anh đang làm khó cô. Cô không ngần ngại mà nói với anh hết tâm sự với người lạ.

- Tôi đính hôn rồi nhưng lại bị anh ấy ghét! Anh ấy nói không yêu tôi rồi chia tay tôi!

Tìm anh đau lên. Sự hứng thú tụt xuống hết mức. Anh muốn ôm chăm lấy cô ngay từ khi cô dứt câu đấy! Nhưng... dù gì chuyện này cũng là do bản thân anh không mạnh mẽ.

- Thế cô còn yêu tên ngốc đó không?

- Không! Tôi ghét hần lắm! Ghét vì hần không mạnh mẽ nói với tôi chuyện gì đã xảy ra! Tôi phải rời xa hần nhưng không biết là có chuyện gì cả!

Nói xong trong lòng cô chợt dấy lên chút tức giận khi hồi tưởng chuyện cũ. Khuôn mặt điển trai của anh bỗng chốc trầm xuống lạ thường.

/ Em ghét anh? /

Khóe mắt chẳng hiểu sao lại cảm thấy cay cay. Cô vội cúi người chào anh rồi bỏ đi. Bàn tay rần rỗi kia vô thức vươn ra như muốn giữ cô lại nhưng dường như không còn chút sức lực.

Cô chạy ngay đến WC. Rủi cả người dựa vào đôi tay, cô nhìn chăm chăm bản thân trong mảng gương to lớn. Nheo mắt.

Sao thế này? Ba tháng qua đã rèn bản thân ra sao mà giờ lại có thể dễ dàng khóc như vậy? Đầu óc ngây dại nghĩ một chút về chuyện vừa xảy ra, gập lại hần như thế... phải chăng là quá nhanh? Đôi môi anh đảo mím chặt lại trong phút chốc, cô đưa mu bàn tay lên tự đánh vào đầu mình vài cái, cố đánh thức bản thân khỏi sự ngu nghe.

- - - -

- Tên đó nói gì với em?

Một căn phòng nơi khách sạn cao sang sát bờ sông. Hai nam nhân nheo mắt như tra khảo người con gái đang áp ứng đối diện.

- Chỉ nói vài thứ vu vơ thôi! Không có gì cả!

Tình huống khó xử khiến cô ngây người mà nói dối. Đường đường là một tổng giám đốc nên anh chắc chắn biết đó chỉ là nói dối. Biết rõ cô sợ tiết lộ chuyện, Bạch Nguyên nhẹ vén lọn tóc vàng nhạt của cô ra sau vành tai trần an:

- Ủm! Em không muốn nói cũng được!

Anh nói xong liền hất ánh mắt như quả bom cho David. David thấy thế liền không cam lòng nhưng cũng phải lặng lẽ ra ngoài trả lại không gian cho hai người.

Cô nhẹ đưa mắt nhìn anh. Bạch Nguyên chính xác là vô cùng đẹp trai. Vẻ đẹp đó chẳng khác nào là nam thần, từng khiến cô suýt lung lay ngay lần đầu gặp. Tính anh âm ỉ, chủ đáo và rất tử tế khi biết hoàn cảnh của cô chứ không lạnh lùng như Khải Phong. Dáng anh cao, tuy không lêu nghêu nhưng.. nói chung là cao và cân đối. Anh đẹp và tốt hơn Khải Phong rất nhiều! Hơn nữa lại là Tổng giám đốc của công ty lớn, anh mà không mê?

- Nhìn gì mà nhìn dữ vậy ngốc?

Anh nhếch miệng cười rồi đưa tay ra áp vào trán cô. Ấm lắm! Cô giật mình né người và biện minh:

- Không có gì!

Nguyên nhìn cô, khóe miệng vẫn cười:

- Là em không muốn cho anh biết hay anh không đủ tin cậy để em nói?

- Không có! Bạch Nguyên rất tốt với em, em lúc nào cũng tin anh!

- Thế sao lại nói dối anh?

- Chuyện này nói ra sẽ không hay... Lần này em muốn giữ bí mật!

Anh cụp mắt xuống. Trong lòng không mấy vui nhưng vẫn mỉm cười.

- Ủ! Giữ bí mật thì giữ cho kín vào!

- Vâng!

Anh đứng dậy về phòng không quên đưa tay đẩy trán cô cười hết một hoàng tử.

- Nhớ, dù có chuyện gì anh vẫn sẽ bảo vệ em vì vậy... em phải tin anh, anh không lừa dối em đâu!

- Vâng!

Cô biết anh thích cô. Anh thích cô lâu rồi, chính xác hơn là tiếng sét ái tình giáng xuống ngay lần đầu gặp mặt.

Tình yêu đơn phương không hồi đáp lúc nào cũng khổ. Cô hiểu cảm giác đó lại không muốn Bạch Nguyên giống mình nhưng... biết làm sao?

Đêm hôm đó. Cô thư giãn trên sofa xem TV liền nhận được một tin nhắn từ Bạch Nguyên ở phòng bên cạnh.

/ Mai lại đến công ty X kí hợp đồng! Em chuẩn bị tinh thần đi /

Cô thở dài thườn thượt. Lại trở lại đó, rốt cuộc là chuyện gì vậy chứ? Liên tục phải gặp anh khiến cô cảm thấy không thoải mái khi cảm giác thương nhớ không ngừng ủa về.

- - - -

Ba tháng qua cô theo David sang Paris rồi được một luật sư quen giới thiệu công ty XX của Bạch Nguyên. Cả ba kết thân. Cô được cả hai "soái ca" dạy đủ điều về kinh tế đời ngày về nước trị tội Khải Phong. Ngày này sang tuần nọ cô không ngừng chăm chỉ học tập về kinh tế chỉ để quên đi hình bóng của một người. Hơn thế còn cố rèn luyện bản thân không mềm yếu trước anh.

Anh lại kém cô ở mảng chăm chỉ. Suốt ngày chỉ rượu chè, đôi lúc lại lui tới sòng bạc, quán bar dần khiến anh sa đọa. Bảo Anh không lời khuyên răn, cô gần như chiếm được một ít tài sản vật chất của anh.

Đến khi mẹ anh thuê bác sĩ về điều chỉnh tâm lý thì anh mới dần hồi phục nỗi đau và cố gắng lao đầu vào công việc. Ngày đêm bên máy tính khiến anh bị cận trong không đầy một tháng sau nhưng vì vẻ điển trai của mình anh quyết đeo kính áp tròng.

Ba tháng anh vẫn nuôi giữ ý chí nếu có duyên ắt sẽ gặp lại cô. Lúc ấy chắc chắn phải xin lỗi... Đến khi nhận được chút tin tức của cô từ trợ lý Thiên anh mới điều chỉnh bản thân rồi cuối cùng cũng gặp lại cô. Lời xin lỗi đầu chẳng thấy, tâm trí anh chỉ còn muốn chọc ghẹo cô cho thỏa mãn sự nhung nhớ.

Ba tháng qua có hai kẻ ngốc vẫn cố lao đầu vào việc khác để quên nhau nhưng vô dụng. Ông trời phải chăng có mắt để họ quay lại với nhau?

- - - -

- Tôi muốn đi chơi với thư kí của anh một ngày rồi mới kí hợp đồng khi cảm thấy hài lòng!

Khải Phong ra điều kiện với Nguyên khi anh đề nghị kí hợp đồng giữa hai công ty. Chỉ vì cô nên Nguyên mới hạ mình đi xin chữ kí của tên phó giám đốc quý quai này chứ không thì cũng làm sập cái công ty nhỏ bé của hắn rồi!

Anh kìm con giận rồi cắn môi:

- Giám đốc Phong... Nếu anh muốn... thì được!

Cô tròn xoe mắt nhìn Nguyên. Sao anh liên tục hại cô cơ chứ? Có thật là thích cô không đấy? Nếu thích thì phải giữ cho riêng mình chứ! Tại sao có thể dễ dàng đưa "crush" cho địch?

Trưa hôm đó, có một nữ nhân cầm một xấp tài liệu lú lú đi theo một nam nhân.

- Rốt cuộc là anh có ý gì? Làm ơn kí giúp tôi đi!

- Cô mà còn nói nữa là tôi đi về đây! Chúng ta đang đi chơi mà, thoải mái chút đi!

- Tôi không rảnh! Anh kí đi rồi tôi sẽ đi chơi với anh!

Không cưỡng lại sự đáng yêu kia khi cô không ngừng bĩu môi mà xin xỏ anh. Động lòng, anh đành kí vào hợp đồng.

Không ngờ lấy được chữ kí của ai kia quá dễ dàng như vậy! Cô cười thâm trong lòng rồi vội chạy ngược lại với hướng của anh và biến mất nơi đám đông.

Biết bản thân bị lừa anh vô cùng tức giận. Một phần mặt đen đi...

/ Em chính xác vẫn không hiểu tình cảm của anh /

- - - -

Hôm sau khi đã "triệu tập" được đối tác cùng cô. Khải Phong ngồi chém chệch trên ghế phó chủ tịch đập bàn:

- Thư kí của anh không làm tôi vừa lòng lại lừa tôi lấy chữ kí! Thật quá đáng!

- Ah~ Là do lỗi của tôi không đào tạo tốt nhân viên! Mong anh bỏ qua!

Khải Phong tỏ ra tức giận quát lớn:

- Nếu anh muốn hợp đồng có hiệu lực thì lập tức đuổi việc Hàn Mi cho tôi!!

Một câu nói mà khiến tận ba người tròn xoe mắt vì độ sốc của nó. Ánh mắt cô bỗng đỏ hoe, tai ù đi, không tin những gì bản thân vừa nghe. Cô rảo hoảnh:

- Giám đốc Khải Phong! Là do anh ngốc nên mới bị tôi lừa! Tại sao lại đuổi việc tôi?

- Là do cô không hoàn thành điều kiện tôi đưa ra! Nếu các người vẫn không chịu sa thải cô Hàn Mi thì xin lỗi... tôi không đồng ý hợp tác với công ty các người!

Bạch Nguyên nghiêng chặt răng cổ không thốt nên lời chửi rủa.

- Hàn Mi... em bị sa thải!

- - - -

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ngốc !

Căn phòng phó chủ tịch chợt yên tĩnh. Chỉ có hai nam nhân và một nữ nhân trầm mặc nhìn nhau. Tệ nhất chính là biểu cảm của người con gái ở trung tâm căn phòng. Có lẽ là nhầm nhưng không phải... Cô ta sắp khóc!

- Hàn Mi, em bị đuổi việc!

Khải Phong nhếch miệng cười thích thú dù đôi mắt long lanh của cô đã trở nên đỏ hoe nếu cô không kìm hãm cảm xúc thì suýt chút nữa đã rơi xuống giọt nước mắt tức giận. Cô nuốt nước bọt, khuôn mặt trở nên kiên định:

- Vâng...

Rồi cô ra khỏi phòng. Trong lòng, một cảm xúc khác đã chiếm giữ. Cô suýt nữa thì động lòng với Khải Phong nhưng... giờ không gì khác ngoài chữ HẬN. Tất cả là do anh thôi mà!

Bạch Nguyên nhìn cách cửa đóng dần mà lòng cũng dấy lên chút căm ghét Khải Phong. Cố gắng mỉm cười:

- Vâng... Giờ... hợp đồng có hiệu lực rồi chứ?

- Không! Tôi không muốn hợp tác với công ty XX các người!

/ Tên khốn!!/ - Bạch Nguyên tròn mắt nhìn hấn. Sao có thể tráo trộn và lừa dối đến như vậy? Thảo nào Hàn Mi lại ghét hấn.

- Giám đốc Bạch Nguyên! Công ty XX của anh đã sa thải cô Hàn Mi! Tôi muốn tuyển cô ấy làm thư kí riêng, phiền anh nói giúp!

- Vâng!

Một nụ cười khó chịu hiện diện trên mặt Nguyên. Anh cứ thế cầm tập hợp đồng mà ta ngoài.

Cạch

Anh nóng giận đóng cánh cửa xe ô tô, khuôn mặt đen lại.

- Em nín đi! Đừng khóc nữa!

Nữ nhân phía sau từ từ lau nước mắt.

- Anh... đúng là đồ ngốc! Sao lại sa thải em? Tên đó chắc chắn là chỉ đùa! Bạch Nguyên, anh là đồ ngốc!

Rồi cứ thế nước mắt lại trào ra. Đây có lẽ là lần đầu tiên cô khóc vì một người đàn ông khác ngoài Khải Phong.

- Ủ, anh là tên ngốc! Em cứ trách anh đi! Anh xin lỗi...

Anh nhướn người ra ghé bên cạnh ôm nhẹ cô vào lòng. Mái tóc thơm dịu của cô ngã vào lòng anh nghe mà ấm áp. Là lần đầu được ôm một người con gái, anh thoáng chốc lại đỏ mặt.

Khải Phong ung dung ra khỏi công ty và gần như cảm nhận được hương vị chiến thắng. Chợt bước chân như khựng lại. Ánh mắt thất thần trông đáng sợ. Cảnh tượng gì thế kia? Một chiếc ô tô đen và bên trong là... Anh nhếch miệng cười chế trách bản thân rồi bước đi hướng khác.

- - - -

Hôm sau, nghe lời Bạch Nguyên, cô cầm trên tay tập hồ sơ rồi nhanh chóng đến phòng làm việc của Khải Phong. Bằng mọi giá phải xâm nhập thành công vào công ty X.

Cốc cốc

- Vào đi!

Cô vừa bước vào đã thu hút ánh nhìn lạ lẫm của Khải Phong. Ánh mắt anh vừa lạnh lùng vừa ấm áp lại pha chút tức giận khiến cô cảm thấy không thoải mái.

- Có chuyện gì?

Chưa bao giờ anh nói chuyện với cô mà trông không đến thế. Chắc anh cũng thay đổi rồi, như vậy cũng khá tốt, lạnh nhạt với nhau có lẽ sẽ tốt hơn.

- Bạch Nguyên bảo anh tuyển tôi làm thư kí!

- Ồ... Được!

Quá dễ dàng! Chính cô cũng không tin Khải Phong đã đồng ý mà nhếch mắt kinh ngạc.

- Tôi quá đẹp khiến cô không thể rời mắt à?

- Anh thôi ảo tưởng đi! À.. còn trợ lý Thiên...

- Tôi cho cậu ta nghỉ thư giãn vài tháng!

Cô ngập ngừng chẳng biết làm gì trong khi Khải Phong luôn tay đánh "lách cách" trên bàn máy tính. Dù lạnh với cô là vậy nhưng trong lòng anh cảm thấy chút thú vị.

- Pha cho tôi một ly cà phê!

Cô giật mình, ngạc nhiên đưa mắt từ phía rồi đưa ngón trỏ tự chỉ vào bản thân.

- Anh bảo tôi?

- Chứ còn ai?

- Sao... sao anh dám sai vặt tôi?

- Nên nhớ, cô là thư kí tôi!

Dứt câu anh liền tròn mắt nhìn cô đáng sợ. Không hiểu sao lại khiến cô sợ hãi. Bất lực, Mi lon ton chạy từ lầu sáu xuống lầu hai pha cà phê rồi lại chạy lên đưa cà phê cho Khải Phong. Vừa đặt ly cà phê xuống đã khiến anh phải chau mày.

- Cô có bị xoắn não không đấy? Tôi không uống cà phê sữa! Cà phê đen!

- Anh uống đỡ đi chứ chẳng lẽ lại hành tôi chạy xuống tầng hai?

- Nếu cô không muốn bị đuổi việc thì đi đi!

Cô trong lòng càng ghét anh hơn nhưng đành lững thững vâng lời.

- Khoan!

Anh gọi cô rồi ném xuống đất một đồng giấy tờ.

- Photo cho tôi! Mỗi tờ 3 bản!

Cô nhăn mặt nhìn số giấy nằm rải rác dưới đất.

- Anh không thể đưa hàng hoàng cho tôi sao?

- Ủ! Nhặt lên mà đi mau đi!

Cô dần thối một khi cứ cúi gằm lưng để nhặt từng tờ giấy. Cô cần mỗi cực khổ. Anh tuy vậy nhưng vẫn dõi theo từng hành động của cô để tránh cô một quá mà xui bởi anh biết rõ thể lực của cô rất yếu.

Bịch

Một ly cà phê sữa và một chồng giấy được để gọn lên bàn anh. Cô thở hồng hộc đưa tay lau chút mồ hôi vрон vắn trên trán.

Anh đưa mắt kiểm tra cô. Trông có vẻ chưa mệt lắm! Phải trừng phạt em thôi, ngốc ạ! Hôm trước tránh mặt còn nói ghét anh, phải trị em mới được. Anh mỉm môi sẫm soi.

- Nè cô! Cà phê tan hết đá rồi! Pha ly khác hàng hoàng hơn đi!

Cô hít thật sâu rồi như quỳ xuống xin xỏ anh.

- Ha... tôi mệt quá! Cho tôi nghỉ một lát thôi!

- Cô là gì mà tôi phải cho nghỉ?

- Thôi mà.. dù gì... chúng ta cũng từng... yêu nhau!

Cảm xúc chợt ủa về trong lòng hai con người nhỏ bé. Anh bỗng động lòng nhưng lại chuyển sang khuôn mặt lạnh như tiền.

- Xin lỗi cô! Tôi chưa từng yêu ai ngoài tiểu thư Bảo Anh! Cô nhầm rồi!

Mi cắn chặt môi không cho bản thân nấc nghẹn những tiếng khóc thầm. Khóc trong lòng đủ rồi! Giọt nước mắt tinh khiết như suối của cô... Bạch Nguyên đã bảo phải giữ dòng nước mắt đó chờ đến khi khóc vì vui mừng khi công ty của Khải Phong sụp đổ.

Cô vén lọn tóc lơ lơ trước mắt ra sau tai. Nâng bước chân ra khỏi phòng.

Anh chăm chú nhìn cô một cách trầm lặng.

/ Là vì em đã thân thiết với tên khốn Bạch Nguyên! Là em đã khiến anh phải ghen! Là lỗi của em, ngốc à /

Cả ngày hôm đó cô lần xăn chạy tới chạy lui khắp cả công ty chỉ vì lời sai bảo của Khải Phong. Làm thư kí khó chết được, chắc trợ lý Thiên đã mệt muốn đứt hơi nên không có thời gian tìm nửa kia của mình.

Cô ôm trong lòng chiếc ba lô trắng mà đầu óc cứ suy nghĩ vu vơ. Bản thân hiện tại thực sự rất mệt, bước chân đi không nổi nhưng vẫn cố ra khỏi công ty vì Bạch Nguyên đã nói sẽ đón cô.

Bỗng. Một vòng tay từ đâu ôm chặt cô từ phía sau. Lực rất mạnh khiến cô nhanh chóng ngã nhào vào lồng ngực của người đó. Cô đã mệt lắm vì ngày hôm nay rồi, sả vào lòng một người ấm áp như vậy... chẳng còn gì tuyệt hơn nữa! Cô không mấy may biết người đó là ai, chỉ biết rúc cái đầu bé xinh của mình vào lồng ngực ấm mà nghe từng nhịp tim thành thục.

- Dù anh là ai... Hãy cho tôi mượn hơi ấm này... Một chút thôi!

Anh tựa đầu xuống đầu cô tham lam hít lấy hương thơm từ tóc cô. Đây là cảm giác của tên Bạch Nguyên hôm qua đã ôm cô hay sao? Thật là đã quá đi mất!

"Em có mệt lắm không? Tôi xin lỗi..." - Anh chợt cảm thấy bản thân có lỗi vì đã quá ác với cô trong hôm nay, đáng ra phải biết công việc nó nặng nhọc như thế nào chứ - "Nếu mệt quá, tôi sẽ giảm công việc cho em! Nếu em thích, tôi sẽ cho em ngồi chơi và hưởng thụ, không làm gì cả chỉ cần em... Hãy tha thứ cho tôi!"

Cô chợt hất tay anh ra, đẩy anh một cái thật mạnh. Cơ thể nhũn nhão, mềm lòng đã khiến anh không trụ được mà ngã huych xuống sàn.

- Tên khốn! Sao anh dám..

Cô phui một thứ hư vô gì đó trên cơ thể, đôi mắt căm phẫn trừng trừng nhìn anh. Rồi cô quát:

- Tên biến thái!! Tôi đã nói tôi rất ghét anh mà!! Làm ơn tránh xa tôi ra đi! Phiền phức lắm biết không?!!

Cô lườm nhẹ anh một cái rồi rời đi.

Liệu, cô có biết anh đau? Không phải vì đau khi ngã. Không phải vì đau khi cô bỏ đi. Mà đau đây là đau do vết sẹo nơi trái tim. Rõ ràng đã cố gắng khâu dệt lại nhưng giờ... sợi chỉ đã đứt khi cô nói ghét anh. Máu chảy từ tim.

Hôm nay có một kẻ khờ vẩn cổ gây sự chú ý cho người con gái mình thương để cô có chút gì đó tha thứ hoặc động lòng với anh để rồi cô buông lời ghét bỏ. Cuối cùng, anh vẫn chỉ là một tên ngốc trong tình yêu. Không thể mang lại hạnh phúc cho bất kì ai.

- - - -

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hạnh phúc một ngày

Cô đeo xong chiếc khuyên tai cuối cùng liền rời khỏi bàn trang điểm mà sang phòng Bạch Nguyên.

- Anh Nguyên à! Anh ơi!

- Hà?

- Em đi bộ đến công ty nhé, anh không cần chờ đâu!

- Tùy em!

Rồi anh đóng cửa. Cô như cơn mây khó hiểu, anh chưa bao giờ làm lơ cô phũ phàng như thế. Chắc là còn buồn ngủ.

Vẫn còn là sáng sớm, sương vẫn đọng trên lá long lanh như kim cương. Đường phố cũng chỉ thưa thớt một vài người đi bộ. Trong số đó Mi có vẻ nổi bật nhất, bởi chỉ mình cô mặc trang phục công sở.

Bước đến công ty cô đã thấy ngay tên phó chủ tịch đáng ghét trong bộ đồ đơn giản, có lẽ hắn đang chờ gì đó vì cứ liên tục dán mắt vào đồng hồ. Rồi bỗng dưng anh cũng thấy cô liền thích thú đưa tay thật cao vẫy chào.

- Có chuyện gì sao anh ăn mặc như vậy?

- Hôm nay tôi cho phép chúng ta nghỉ việc!

- Aishh... tôi dần cảm thấy phiền phức rồi đây! Là chuyện gì?

- Tôi đưa em đi chơi!

Cô nghe mây nghi ngờ, từ khi gặp lại đến giờ Khải Phong rất ít đối xử tốt với cô, vậy mà bây giờ lại tốt đột xuất, không khỏi đáng nghi a~

- Không đi!

- Hà? Không phải hồi xưa em rất thích đi chơi sao?

- Tôi không nhớ có quen anh hồi xưa!

- Em vẫn đề tâm chuyện hai năm ba tháng trước à?

- Không nhớ gì cả!

Anh thờ dài thườn thượt rồi liền ôm xóc cô lên vai. Hành động nhanh chóng khiến cô giật mình, đến khi định thần liền đưa tay ra sau kéo váy của mình xuống vùng vẫy:

- Ê~~ Thả tôi xuống đi!! Anh ôm không khéo thì lộ underwear của tôi mất! Thả ra!!

Anh đưa tay che váy cô lại thong thả:

- Không ai thấy đâu!

- A a a!! Anh có biết tay mình đang chạm vào đầu không đấy!! Thả ra!! A a a!!

- Không phải anh đã từng chạm vào em rồi sao? Lẽ nào còn ngại?

- A a~ Tên biến thái!! Dâm tặc!!

- Ha ha ha! Tin tôi phạt em vì tội nói bậy không hả?

Nói xong anh thả cô vào trong xe rồi cũng vào ngay sau đó.

Cô ngồi tựa lưng vào ghế, miệng không ngừng bắt bẻ:

- Tên đáng ghét! Ghét anh quả là ý định không sai~ Tôi ghét anh, yêu nghiệt!

Anh nhéo nhẹ bên má mềm của cô mắng yêu:

- Nói gì đấy! Tôi là yêu nghiệt thì em cũng chỉ là tiểu yêu tinh của yêu nghiệt này thôi!

- Tôi không bao giờ là của anh đâu đồ ảo tưởng!

Cuối cùng, sau một quãng đường rất dài, chiếc xe dừng lại trước một trung tâm thương mại nằm ở tận vùng ngoại ô. Mặt trời cũng lên đến đỉnh mặt dù thời tiết vẫn lạnh vì dù gì cũng giữa tháng mười hai, gần đến Giáng Sinh rồi.

- Anh đưa tôi đến đây là có ý gì?

- Cứ đi đi rồi biết!

- Haiz...

Cô liếc anh một cái rồi rút điện thoại ra gọi cho Bạch Nguyên. Phong thấy liền khó chịu mà giật lấy điện thoại cô không vui.

- Em làm gì vậy?

- Đi về!

- Tại sao? Không thích đến đây à?

- Ừ!

"Thôi mà!" - Anh cười trừ, dứt điện thoại cô vào túi rồi kéo tay cô vào trong trung tâm thương mại.

Ở đây chỉ toàn người với người nhưng không khí không náo nhiệt hay ồn ào cho lắm. Hơn nữa lại có máy sưởi trên trần nên khá ấm. Ở đây có đủ cả mọi thứ từ những thứ to lớn đến vài vật dụng lặt vặt cũng có. Anh nắm lấy tay cô cười.

- Đi, tôi mua đồ tặng em!

Cô liếc nhìn tay anh đang nắm chặt, trong lòng không khỏi thích thú nhưng miệng mồm lạnh nhạt.

- Đồ gì tôi cũng có cả, không cần anh mua!

Anh vẫn đầy sức sống, khuôn mặt tươi tắn ngược lên trời ngẫm nghĩ.

- Trời dần lạnh hơn rồi đó, anh muốn mua cho em một cái gì đó, ví dụ như áo ấm, tất, găng tay hay khăn choàng! Em thích gì?

- Không cần!

- Không! Anh đã quyết định rồi!

Anh đưa cô đến một nơi với rất nhiều loại quần áo. Từ giày dép đến cả áo lông thú cũng có, có cả nữ trang, tất cả đều dành cho con gái.

- Em chọn đi!

Bản thân Mi vốn là một con sâu nghiện thời trang, thứ gì cô cũng có và chỉ toàn dùng đồ hiệu. Giờ lại lọt vào mắt xanh vô số thứ chưa từng thấy, ba lô, tai nghe, ốp lưng... quá đẹp đi!

- Thôi được! Nếu anh đã có lòng thì tôi không khách sáo, chỉ mong anh đủ tiền!

- Ha ha!

Và thế là cô cứ lượn hết shop này đến shop khác, gần như là đi cả một vòng trung tâm thương mại. Cô đi trước, ánh mắt sáng bừng lên với từng món đồ dù đã biết hay chưa biết. Anh đi đằng sau say sưa nhìn cô cười rạng rỡ, tay xách rất nhiều túi đồ to phồng và cả những túi nhỏ li ti.

Đến trưa, cô thu về cho bản thân cả một đồng quần áo, túi xách, giày dép, nữ trang và vài phụ kiện xì tin. Cô đặt hết vào cốp xe ô tô. Bất chợt bụng run lên một tiếng, cô nhìn anh như một đứa trẻ đói bụng. Phong nhìn cô xoa đầu thoải mái rồi dặn cô ngồi yên trong xe để anh đi mua ít đồ ăn vì đang ở ngoài ô nên rất ít nhà hàng, nếu có cũng phải lái xe thêm vài cây số nữa mới có một nhà hàng đủ ngon để Phong hài lòng.

Cô ngồi trong xe tùm tùm cười một mình. Ít nhất cũng không cảm thấy chán ghét anh nữa. Anh vẫn như vậy, vẫn đối xử rất dịu dàng và tốt đẹp với cô. Vậy mà không hiểu sao ba tháng trước lại trở nên đáng ghét, thật không hiểu. Cô quay qua nhìn đồng hồ Khải Phong mua cho mình mà lòng chợt rung động, nhiều như vậy chắc phải tốn rất nhiều tiền. Vậy mà bữa trưa cũng để anh ấy khao, thật cảm thấy hơi có lỗi.

/ Ha~ Thật chẳng muốn trả thù anh nữa đâu Khải Phong!/- Cô tựa đầu vào tấm kính của cửa xe nhìn ra ngoài mơ mộng.

Cộc cộc

Có tiếng động. Cô ngước đầu lên. Ha... Là Khải Phong. Anh đứng bên ngoài tay cầm túi đồ ăn vui vẻ nhìn cô cười. Cảm động quá a~

- Ta đa!

Anh cười vui vẻ lấy đồ từ trong túi ra đặt xuống ghế ô tô.

- Mì ly, kim chi, bánh gạo cay, bánh bạch tuột và nước sô cô la! Toàn món em thích đó!

Cô nhìn số đồ ăn, có hơi bất ngờ.

- Anh... Tại sao biết những món tôi thích?

- Hai năm trước không phải đi chơi lúc nào em cũng đòi anh mua cho ăn sao?

- Ah~ Tôi không nhớ lắm vì có nhiều chuyện xảy ra quá!

Anh xé phần giấy bọc trên ly mì ra rồi xoa đầu cô.

- Em không nhớ cũng không sao! Ăn đi, ngon lắm đấy!

- Vâng!

Ăn xong. Cô xoa nhẹ bụng mình rồi nói:

- Cảm ơn anh! Ngon lắm!

- Ha~ Giờ em muốn đi đâu?

- Tôi không biết!

- Nói đi, anh sẽ đưa em đến bất cứ đâu!

- Thật à? Nếu anh nói vậy thì... tôi thực sự rất muốn đi chụp ảnh thẻ!

Anh ngạc nhiên:

- Ảnh thẻ?

- Ừm, không phải loại ảnh 3×4 đâu! Cái đó... chúng ra sẽ vào trong một nơi như tủ điện thoại công cộng, trong đó sẽ có một cái máy, nó sẽ tự điều chỉnh phụ kiện chụp hình. Nói chung là cute lắm!

- Làm sao em biết cái đó?

- Ở Paris, em có đi chụp nó với Bạch Nguyên một lần! Chụp xong nó in ảnh ra, dễ thương lắm!

Anh cười khỏ:

- Thì ra là Bạch Nguyên...

Không lời đáp lại. Anh nói nhưng cố giữ hòa khí không để cô cảm thấy khó chịu:

- Em và hân ta, có tình cảm không?

- Nếu có thì sao?

- Không sao!

Liệu... có ai biết anh buồn?

Cạch

- Cheese~~

Cô cười thật tươi. Tay để hình chữ V ngang mắt trông xinh hết biết. Anh là lần đầu chụp ba thứ nhí nhố này nên cảm thấy lạ lẫm, lúng túng chẳng biết thế nào. Chỉ biết cười cười cho qua.

Xong xuôi, cả hai đội lấy ảnh. Trông cô hí hửng mà anh chỉ biết cười hạnh phúc. Từ từ chụp hình, một dãy ảnh dài dần dần rơi ra. Cô rút thật mạnh nhìn thật kĩ rồi nhăn mặt:

- Ah~ Mặt anh bị sao thế? Rõ ràng là rất đẹp trai mà, tại sao lên hình lại xấu thế?

Anh tỏ ra ngây thơ, nghiêng người gần cô nhìn hình.

- Sao thế?

- Mặt anh làm hư hết tám hình đẹp của tôi!

- Ha ha, anh xấu thế à?

- Ồ!!

Cô hậm hực đi lịch bịch về xe ô tô cứ như con chim cánh cụt nhí nhố trong bộ đồ rộng thùng thình. Anh chạy đến khoác vai cô cùng đi.

- Em muốn đi đâu nữa không?

- Sao nay anh thân thiện thế? Kinh dị quá đi~

- Không phải hôm qua trông em rất mệt sao? Hôm nay thư giãn đi cho anh đỡ lo!

Cô đánh nhẹ vào ngực anh lắc đầu.

- Đừng nghĩ bậy! Tôi không mệt!

Anh đẩy trán cô chỉ bằng một ngón trỏ mà cười đùa.

- Thôi đi cô nương! Tôi biết cô mệt mà, không nói cũng được, chơi thoải mái đi cho tôi nhờ!

- Tại anh cho nhiều việc quá mà!

- Ủ ừ! Là lỗi của anh, anh xin lỗi~~

- Ha ha~ Anh đúng là trẻ con!

Cô cười đến tí mắt vì trò đùa giản đơn của anh. Anh cũng vô thức cười theo hạnh phúc.

Đến tận chiều tối, sao khi ăn xong bữa xế và bữa tối. Anh đưa cô đến một rạp phim rộng lớn, cô ngẩn ngơ ngó xung quanh tò mò:

- Tính cho tôi xem phim gì đây?

Anh chưa kịp trả lời đã bị cô ngắt lời:

- Này nhá! Tôi không phải mấy tiểu thư yếu đuối để anh cho xem phim mà rồi sợ hãi bám víu anh nhá, đừng ảo tưởng mà đi chọn phim kinh dị!

- Em sợ?

Cô lúng túng đánh vào vai anh:

- Không có! Đừng nói xàm!

- Ok~ Tôi sẽ không chọn phim kinh dị~

Anh nhướn mày xem biểu hiện của cô rồi xoa đầu.

- Giờ ngoan ngoãn đứng đây chờ tôi!

- Tôi không phải con nít nên đừng bảo tôi ngoan ngoãn~ Trông anh chẳng giống mấy soái ca ngôn tình đâu nên đừng thả thính tôi!

- Ha ha!

Cô khoanh tay lại ngẫm nghĩ. Không chọn phim mà thì tốt rồi. Không chừng hẳn sẽ chơi lầy mà chọn phim trinh thám, giết người thì sao? Không, không thể, hẳn chỉ ít cũng phải biết nghe lời chứ. Chẳng lẽ là phim hài? Chẳng vui. Phim hành động sao? Tò mò quá ah~ Cô nheo mắt lại mà mơ đến những chuyện có khả năng xảy ra.

- Đây!

Anh cầm hai ly coca cùng hai túi bỏng ngô đánh vào vai cô. Mi giật mình nhưng không nói gì. Anh đưa một phần đồ ăn cho cô rồi nắm tay cô đưa vào phòng chiếu phim.

- Đây, anh... chọn phim gì thế?

Phong nghe vậy liền sẫm soi hai tấm vé.

- Là phim tình cảm!

- Tình cảm sao?

- Ủ, tôi nghe cô bán vé nói phim này sến lắm nên ít người xem lắm, vé ế nên cô ấy bán rẻ cho tôi!

- Sến? Biết vậy sao anh còn chọn? Tôi không thích coi phim sến súa!

Cô lắc đầu không cam chịu nhưng vé đã mua, anh kéo cô vào trong. Phòng chiếu phim rất ít người, cả một đồng dãy ghế trống nên cả hai thoải mái chọn chỗ khác chứ không phải chỗ ngồi được định sẵn trong vé.

Cô kéo anh ngồi ngay hàng đầu xem cho rõ. Phía sau cả hai là một cặp tình nhân khác rất tình cảm, họ cứ nắm tay nhau rồi cứ nói những câu sến đến rợn da gà. Cô ngồi phía trước họ mà mặt đã đỏ sần dù chưa xem phim.

- Sao thế? Chưa xem đã đỏ mặt rồi à?

Khi vừa định thần thì đã bắt gặp ngay khuôn mặt đẹp trai của anh. Cô ngượng ngịu đẩy anh ra bên mình.

- Không có gì!

Phim bắt đầu chiếu. Câu chuyện kể về một cô gái có số phận tồi tệ bị ép đính hôn với một giám đốc trẻ tài năng. Cô phải lòng anh một thời gian không lâu sau đó. Anh đối xử không tốt với cô nhưng rồi sau đó cũng dần dịu dàng. Cho đến khi anh nhận ra và chấp nhận tình cảm của cô thì cô mắc một căn bệnh nan y và qua đời.

Gần như bắt gặp bản thân trong phim. Không hiểu sao hai hàng nước mắt chợt tràn xuống. Anh gần như hiểu chuyện, trong lòng cũng xúc động vô cùng nhưng gắng kìm nước mắt.

Mọi chuyện sẽ chẳng có gì cho đến khi đoạn cao trào của bộ phim bắt đầu. Nam và nữ chính ôm rồi hôn nhau đắm thiết. Cô thoáng đỏ mặt vì cảnh này. Đã thế cặp tình nhân phía sau lại liên tục... hôn nhau tạo ra những âm thanh không mấy thiện cảm.

Cô khó chịu tính quay lại nhắc nhở, vừa quay được 30 độ đã chạm ngay đôi mắt quyến rũ của Khải Phong. Có lẽ anh cũng muốn nhắc nhở họ.

Anh nhìn cô.

- Mặt em... tại sao lại đỏ?

Anh đưa tay tính chạm vào gò má đỏ ửng của cô. Mi giật mình hất tay ra rồi mắng:

- Mặc kệ tôi!

- Ha ha ha~ Lẽ nào là em xấu hổ?

- Aishh... Xàm quá đi~

Cả khán phòng chợt bùng sáng. Màn hình phim cũng tối sầm lại. Thì ra bộ phim đã kết thúc rồi, kết thúc với một cái kết buồn, liệu có nên định hướng

cho bộ truyện này có một cái kết buồn thế lắm?

Cô rời ghế mà lòng ảm ức.

- Ah~ Thật tiếc quá đi~ Do anh mà tôi bỏ lỡ cái kết rồi đó!!

- Ha ha... do em không chịu xem mà!

- Còn dám nói nữa?

Anh khựng lại một chút rồi hào hứng nắm tay cô kéo đi.

- Aishh~ Đi đâu nữa? Khuya rồi đấy, về trễ Bạch Nguyên sẽ mắng tôi!

- Tôi đưa em đến một nơi!

Cả hai không đi xe mà cùng nhau đi bộ. Tiết trời mùa đông không mấy dễ chịu nhưng cũng vì thế mà anh được dịp nắm chặt tay cô cho đỡ lạnh.

Bước đi mãi đến khi đôi chân bé nhỏ của cô như rụng rời thì mới nghe được chút âm thanh ở phía trước. Cô tò mò cất bước chạy đến nhưng chợt ngã khụy xuống đường.

Anh chạy đến đỡ cô lòng lo lắng.

- Em ổn chứ?

Cô ôm đầu gối mình rồi nhăn mặt:

- Ah~ Đau quá đi, do anh đó đồ ngốc! Đi chi mà đi xa quá vậy chứ? A~

Anh xoa xoa gối cô một hồi. Đến khi cảm giác đau dần tan biến anh mới xốc cô lên lưng công đi tiếp.

- Oa!!

Mất cô như sáng rực lên khi thấy quang cảnh hội chợ náo nhiệt phía trước. Đây đủ màu sắc tươi mới khiến cô không khỏi thích thú.

Anh đưa cô vào sâu trong hội chợ. Cô yên vị trên lưng anh mà mắt không ngừng ráo riết tứ hướng. Chợt đến một gian hàng, cô đánh nhẹ vào vai anh háp hởi bảo dừng lại. Cô bước gần đến, cầm lên một đôi găng tay trắng vô cùng xinh được đan bằng len. Cô cười với anh:

- Đẹp quá, mua cho tôi được chứ?

- Được, nếu em thích!

Anh cười xoa đầu cô, tay kia rút bóp tiền ra. Thấy thế người chủ gian hàng liền tiếp lời:

- Ah... Cô cậu à... Đó là găng tay đôi, tôi không bán lẻ!

Cô ngán người ra một chút rồi xua tay:

- Ày, vậy thôi cháu không mua nữa! Cảm ơn bác!

Phong đẩy nhẹ cô ra một bên rồi niềm nở:

- Vâng ạ, bao nhiêu vậy bác?

Trong khi người chủ gian hàng gói gém đôi găng tay thật tỉ mỉ thì anh quay ra cười với cô:

- Găng tay đôi cũng được mà~ Đeo chung mới vui chứ!

- Vui cái gì hở? Tôi chẳng hứng thú!

- Em không hứng thú nhưng tôi thì có! Ok?

- Xi...

Hai bàn tay đeo hai chiếc găng tay ảm áp, cô đưa chúng lên chà sát vào nhau cảm nhận.

- Ấm không?

- Âm!

BÙM BÙM BÙM

Những tiếng nổ to chột vang lên. Anh vội ôm cô che vào lòng theo bản năng nhưng... không có gì cả! Chỉ là hội chợ này đang tổ chức bắn pháo hoa.

Từng dãy sáng tung tóe trên bầu trời đêm trông thật đẹp đẽ. Cô nhìn không nháy mắt. Anh cười, bàn tay to lớn lặng lẽ nắm lấy tay cô. Dưới bầu trời thật đẹp với những bông hoa nở rộ trên đó, cô rút trong túi ra một hộp quà nhỏ dúi vào lòng anh:

- Cho anh!

- Gì thế?

- Tôi mua cho anh! Coi như chúng ta huê!

Anh mở hộp ra. Một chiếc đồng hồ hàng hiệu nằm gọn trong hộp. Trông rất sang trọng và quý tộc. Anh lấy ra ngắm soi rồi chọc cô:

- Có cái đồng hồ này mà gọi là huê à?

- Không thích thì trả đây!

- Ai nói không thích? Cảm ơn em!

- Tôi cũng cảm ơn anh vì hôm nay, phó chủ tịch à!

Dưới tất cả vẻ đẹp của buổi hội chợ hôm nay. Có một đôi tình nhân lãng mạn, dường như môi chạm môi. Sau tán cây chỉ thấy mập mờ một nam nhân ôm một nữ nhân, môi kề môi...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Đã nửa đêm rồi, mọi thứ trong không gian đều trở nên tĩnh mịch, không còn chút tiếng động. Mọi thứ như chìm hẳn vào bóng đêm với hàng trăm giấc ngủ ngọt ngào trong đêm đông giá lạnh.

Căn biệt thự của công tử nhà họ Bạch vẫn sáng lên ở một căn phòng. Không ai khác chính là phòng của cô.

Giữa đêm thế này mà cô lại ngồi trước gương ngắm soi bờ môi mềm của mình ><

Cô đưa ngón tay trở lướt nhẹ trên môi của mình rồi vài cái răng trắng tinh cắn lên đó. Ánh mắt cô trở nên mơ mộng hơn, khóe môi bất giác mím nhẹ một nụ cười.

/ Vẫn chẳng quên được ~ / - Cô trần trọc trên giường, tay vắt ngang vàng trắng xinh đẹp.

Mọi chuyện xảy ra như một giấc mơ. Cả ngày hôm nay đã ở bên cạnh Khải Phong. Đã thế còn mua quà cho anh, thật không biết bản thân còn chút lí trí nào không khi nghĩ về nụ hôn dưới bầu trời pháo hoa đó.

Cô ôm mặt mình vùi vào gối khúc khích cười. Muốn lạnh nhạt với anh lắm nhưng cũng thật khó khi anh cứ tiếp xúc nhiều với cô như vậy, bởi, anh quá ấm áp!

" Hí hí hí hí " - Tiếng cười có lẽ là của một đứa trẻ cứ vang khắp cả đêm dài.

Không chỉ mình cô mãi thao thức giữa đêm như vậy, ở một nơi khác anh cũng trần trọc trên giường bởi ngày hôm nay.

Đã chủ động hôn cô, cô cũng chẳng phản kháng gì, thật thích!

Đến khi đã qua giấc ngủ, anh bất đắc dĩ nhấc cái thân thể lười biếng ra khỏi giường. Lạnh thế này mà vẫn phải lao vào máy tính xử lí văn kiện.

Làm được một nửa, mắt anh dần híp lại. Không chịu nổi cơn buồn ngủ, anh gắng gượng nói lớn:

- Bác ba!! Pha cho con một ly cà phê đi!!

" Dạ cậu chủ! " - Một giọng nói của một phụ nữ ngoài năm mươi tuổi nhanh chóng đáp trả.

Anh gục đầu xuống bàn.

Vài phút sau người quản gia mang cà phê vào đặt cạnh bàn liền khúc khích cười khi thấy dòng chữ ngộ nghĩnh trên máy tính. Ông lay Khải Phong dậy:

- Cậu chủ... Ha ha, cái gì hôn nhau vậy ạ?

Khải Phong mắt nhắm mắt mở nhìn vào màn hình máy tính. Một đoạn văn bản dài được soạn ra một cách lạ lùng:

" Lô hàng B365 hôn lô hàng AD67, hôn hôn...

Người nhận hàng: Chủ tịch công ty XC hôn nhau...

Người viết

Khải Phong hôn... "

Anh bối rối xóa tất cả văn bản rồi quát :

- Cười cái gì?! Ra ngoài!!

- Dạ cậu chủ...

Phong tự đánh vào đầu mình tự nhủ có lẽ bản thân quá mệt nên ghi tảm bậy. Anh nhắc ly cà phê lên khoan dung uống một ngụm rồi ra ban công. Một mỹ nữ với ly cà phê nóng hổi đưa mắt mơ mộng tại bầu trời đầy sao kia.

/ Trên kia, liệu sẽ có một vì sao nào đó dành cho đôi ta không? /

Anh dường như rút ngắn khoảng cách với cô rồi. Nhưng người gần cô nhất bây giờ chính là Bạch Nguyên cũng chính là một trở ngại. Anh ta vừa tốt vừa hơn Khải Phong về mọi mặt nhưng không có ai là hoàn hảo cả...

Sáng hôm sau, cô đến công ty sớm. Lục lọi trong đồng giấy tờ trên bàn, cố tìm ra một lý do để gặp mặt Khải Phong.

- Tìm gì đấy?

Một giọng nói của phụ nữ vang lên. Cô giật mình xoay người lại và bỗng đối diện với Bảo Anh. Cô ta nheo mắt nhìn Mi:

- Cô... là thư kí của Khải Phong đúng không?

-....

- Cuối cùng cũng được nói chuyện riêng với cô rồi..

- Vâng!

Nói rồi Bảo Anh kéo tay cô lên tận sân thượng. Trên đây gió lồng lộng cứ thổi phát cả tóc và váy cô nên vô cùng khó khăn trong khi Bảo Anh lại diện quần jean nên chẳng mấy lo sợ. Mi vừa giữ tóc vừa phải giữ váy nên không thuận tiện lắm, cô liền viện cớ:

- Trên đây gió quá, cô nói gì thì mau đi!

Bảo Anh cười lớn rồi đặt tay lên thành ban công nhìn ngắm cảnh vật bên dưới.

- Tôi thấy cô khá quen cô thư kí à...

Rồi ả xoay sang nhìn thẳng vào mắt cô:

- Có phải... chúng ta đã gặp nhau?

- Ah~ Một kẻ hèn mọn như tôi đây khó khăn lắm mới gặp được cô lần đầu, sao có thể đã gặp?

Bảo Anh ôm bụng cười lớn rồi nói với giọng khinh bỉ:

- Ha ha, kẻ hèn như cô không cần ngại. Cứ nói ra, tôi sẽ bảo chồng sắp cưới của tôi ưu ái cho một chút!

Mi thừ người ra một chút. Chồng sắp cưới? Lẽ nào cô ta đang ám chỉ Khải Phong?

- Ah... Tôi thực sự chưa gặp qua cô!

" CHÁT!"

Một cái tát đau vào mặt Mi. Bảo Anh cười mỉa mai:

- Đồ bẩn thỉu như cô sao có thể qua mặt tôi?

Rồi Bảo Anh đưa tay chỉ thẳng vào mặt cô:

- Nói, chúng ta... có quen đúng không?

Mi ôm bên má bị tát của mình, khóe môi nhếch lên một nụ cười gượng con giận:

- Ha~ Tôi đã nói là chưa từng gặp!

" CHÁT!"

Bảo Anh lại vung tay giáng vào mặt Mi một cái tát nữa. Bảo Anh thở dốc trong tức giận, mắt trừng trừng nhìn cô, tay rút trong túi ra một tấm hình rồi đưa ra trước mặt Mi:

- Cô Hàn Mi! Chúng ta có quen đây!

Mi khá sững sốt, ánh mắt tròn xoe nhìn vào tấm hình.

- Làm sao cô có nó?

- Khải Phong đưa cho tôi!

Cô bất chợt không tin vào tai mình nữa. Khải Phong... Sao có thể bán đứng cô?

- Có lẽ cô không tin, nhưng Khải Phong chính xác đã đưa cho tôi!

-....

- Mi à, chuyện hai năm trước tôi đã tha cho cô vì cô dám đánh anh Phong của tôi! Lúc cô đi, tôi đã mừng như thế nào cô biết không? Giờ tính trở về đánh Khải Phong à?

- Tôi... không có!

" CHÁT!"

- Mày còn dám chối? Nếu không có mày tao và anh Phong đã hạnh phúc bên nhau và Phong không phải khổ sở nhiều như vậy!!

-...

- Tao nói cho mày biết, lần này mày không có cửa đánh Phong với tao đâu!

Mi sốc đến nỗi trông cô như người mất hồn. Cô đứng thừ người ra như một cái xác không hồn. Điều này như khiến Bảo Anh như tức điên lên, cô ta tức giận đẩy ngã Mi. Hơn thế, Bảo Anh còn đè cô xuống xé cả áo để lộ phần ngực trắng nõn. À ta vung tay tát liên hoàn vào cô như một con thú xổng chuồng. Cô ta giật tóc Mi thật mạnh, trong lòng như căng tức thêm chứ không thể hả giận nổi. Đến khi kịp định thần, Mi đã chẳng thể chống cự nổi

- Hàn Mi?

Là giọng đàn ông. Nghe thấy, Bảo Anh dừng mọi hành động của mình lại. À ta buông Mi ra, lấy những mảnh áo vụn vãi trên đất đắp lên người cô trong hoảng loạn. Bảo Anh tự xé áo mình rồi vò rối cả đầu tóc. Cô ta nằm dài ra đất kêu la oai oái. Khải Phong nghe thấy âm thanh kì lạ liền vòng ra phía sau sân thượng.

Thấy Mi, anh vội vã chạy đến ôm cô nhưng chợt khựng lại khi phát hiện Bảo Anh cũng có mặt. Anh bất đắc dĩ chạy đến ôm ấp Bảo Anh, cô ta thấy anh liền giờ trò nước mắt cá sấu mà nước nức nở:

- Anh Phong.. cô... cô ta đánh em!

Vừa nói cô vừa chỉ về hướng Mi.

- Có chuyện gì?

- Em chỉ là... muốn mời cô thư kí của anh bữa trưa, vậy mà cô ta đánh em vì ghen tỵ khi em ở bên anh!

Mi cảm thấy oan ức liền quát lớn:

- Tôi không có! Cô ta, rõ ràng cô ta đã đánh tôi!

- Anh Phong, không có, em không có đánh cô ấy! Xin hãy tin em, em không bao giờ đánh Hàn Mi cả, em thương cô ấy không hết tại sao lại đánh?

- Cô... tại sao lại hai mặt như vậy?

Mi trợn tròn mắt muốn lao đến đánh trả cho cô ta một trận nhưng toàn thân đau nhức không thể cử động.

Bảo Anh liền thêm mắm muối nhằm lôi kéo tin tưởng của Khải Phong. Cô ôm tay anh:

- Anh Phong, cô ta... tính đánh em nữa kia! Em sợ quá, làm ơn, tôi có làm gì cô đâu chứ?

Rồi Bảo Anh khóc nức nở như một kẻ vô tội. Khải Phong phản ôm chặt lấy Bảo Anh an ủi, phần nhìn khắp thân thể Mi xem có bị thương không. Anh chột đỏ mặt khi lướt mắt đến phần ngực của cô. Anh giả vờ tức giận quát:

- Hàn Mi, cô... tại sao lại đánh người phụ nữ của tôi? Tôi không ngờ cô lại là kẻ bạo lực như vậy! Thật quá đáng, tôi đã nhìn nhầm người rồi!!

- Khải Phong... em... không có mà..

Cô lắc đầu trong vô thức cầu mong Khải Phong sẽ đứng về phía cô. Anh vẫn lạnh nhạt:

- Cô...

Anh liếc nhìn cô rồi lắc đầu tuyệt vọng. Phong ôm Bảo Anh đứng dậy rồi bước đi, không quên cười lạnh:

- Xin lỗi vì tôi đã nhìn nhầm người! Hàn Mi, em bị đuổi việc!

Mắt cô chột nóng hổi, rung rung như muốn khóc vì oan ức. Cô hét lên:

- Khải Phong!! Em không có, em không có mà! Em thực sự không đánh Bảo Anh, em không có mà... không..

Rồi cô gục xuống khóc thê thảm. Tại sao lại gặp hoàn cảnh đáng ghét này chứ?!

Bảo Anh liếc nhìn cô rồi nhếch miệng cười hài lòng.

/ Hàn Mi, tôi sẽ cho cô sống không bằng chết! Coi như đã trả thù vì cô đã hại tôi hai năm trước! Ha ha /

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

RÀM

Bạch Nguyên tức giận đập bàn sau khi nghe câu chuyện Mi vừa kể. Anh như tức điên lên quát mắng Khải Phong rồi lại trách móc cô:

- Cũng tại em quá yếu đuối! Sao lúc đó không đánh trả cô ta chứ?

- Anh đừng nói vậy... Lúc đó... em như mất cả lý trí...

Anh chỉ biết cười khổ vì sự ngu ngốc, trẻ con của cô.

- Em... Anh ta, em có chắc chắn là anh ta yêu em thật lòng hay trước giờ chỉ lợi dụng?

Không lời đáp trả.

Cô rú đôi hàng mi cong mượt của mình xuống. Bất chợt Mi vòng đôi tay nhỏ bé của mình ôm chầm lấy anh từ phía trước. Vì quá vội vàng khiến anh hoảng hốt nên giật nhẹ người lại, kết quả là vẫn không thể thoát khỏi cô, chỉ khiến cô càng siết chặt hơn.

"Làm ơn, cho em một chỗ dựa... một lát thôi! Em có cảm giác... cả thế giới đều quay lưng với em rồi!

Anh hiểu liền không nói lời nào mà ôm ngược lại cô.

- Còn anh m...

Cô đưa ngón tay nhỏ bé của mình chặn trước miệng anh ngăn không cho bất cứ lời nói nào thoát ra.

Cô nhắm mắt, rúc đầu vào lồng ngực của anh cảm nhận.

- Hơi ấm của anh... rất giống với Khải Phong!

Nguyên thở dài trước sự đại khờ của cô. Anh đưa tay búng nhẹ vào trán cô rồi nhẹ nhàng mắng:

- Em đúng là đồ ngốc! Rất rất ngốc! Sao cứ đặt tình yêu vào anh ta hả? Rồi em xem đi, anh ta không biết trân trọng mà còn làm tổn thương em không biết bao nhiêu lần. Liệu em có biết? Ở ngoài kia có cả hàng trăm người xếp hàng dài chỉ mong nhận được tình cảm của em dù chỉ là một chút. Em ngốc quá!

Cô nhẹ cười, một nụ cười gượng gạo, một nụ cười nhưng chẳng thể giấu được nỗi buồn khổ, đau đớn. Cô buông tay khỏi anh, cười đùa:

- Ha ha, hôm nay anh ăn gì mà nói toàn triết lý vậy?

Cô đưa tay chọc chọc vào ngực anh đùa giỡn liền bị anh bắt lấy mà siết thật chặt.

- Anh không đùa!

"Anh thích em!" - Anh như lấy hết tất cả can đảm, hết cả sức bình sinh để dồn vào câu nói ấy.

Cô bỗng đỏ mặt. Trước kia, nghe câu nói yêu thương đó không biết bao nhiêu lần, vậy mà giờ đây cũng không giấu được sự ngại ngùng. Cô cười:

- Ha ha, có ba chữ đó thôi mà anh cứ đem ra đùa em suốt là sao thế hả?

Anh đi nhanh đến nắm lấy cổ tay cô ghì chặt vào tường. Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen tuyền của cô, dần dần hạ bờ môi của mình xuống gần môi cô, gần hơn, gần hơn, gần hơn và

- Anh thôi đi!

Cô tránh mặt khỏi anh. Mặt cô lúc đó bừng lên trông thật đáng yêu, hết một đóa trê tô vẽ màu nước lên mặt. Nhưng mặt anh cũng giống thế, cũng đỏ lên trong ngượng ngùng.

- Làm ơn đi, chỉ một lát thôi!

Cô ngẫm nghĩ một chút rồi mở giọng thì thầm:

- Nhưng còn Khải Phong... thôi được rồi! Dù gì anh cũng cho em được ôm anh, nhưng... sẽ không có lần sau đâu đấy!

Nói rồi, cô nhắm chặt mắt. Làn môi mềm chu ra trông rất buồn cười. Anh trông thấy liền không nhịn nổi mà phá lên cười sảng khoái.

- Ha ha ha! Em đúng là dễ dãi quá đấy! Ha ha...

Biết mình bị lừa, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ vì hành động ngu ngốc vừa rồi. Toàn thân như nóng ran lên vì trò đùa nhạy cảm đó. Cô vớ đại lấy chiếc gối mềm trên giường đánh tới tấp vào anh:

- Anh là đồ đáng ghét! Biến thái! Đáng ghét!! A a a!!

- Ha ha ha!!

"Này, hai người định bỏ tôi ngoài rìa hay sao mà thân thiết thế?" - David mở cửa phòng thì thấy cảnh này liền không giấu nổi ức chế mà lên tiếng.

Hai con người nghịch ngợm kia nhanh chóng trở lại trạng thái "con người" mà yên vị ngoan ngoãn trên giường.

David lắc đầu rồi rút trong túi ra một mảnh giấy đưa cho Bạch Nguyên:

- Đây là bản đồ cậu bảo tôi điều tra!

- Ủ, tốt lắm!

Nguyên mở tờ giấy ra chăm chú nhìn. Cô hiểu kì liền nhảy chồm lên hòng xem được tờ giấy. (Vì cô chỉ cao tới vai của Nguyên nên phải nhảy lên như vậy)

Cô tò mò:

- Aishh... cái gì vậy? Cho em xem với!

Bạch Nguyên cười thích thú. Tay xoa nhẹ đầu cô, tay đưa tờ giấy kia cho cô, miệng khuyên nhủ

- Ha ha, ăn nhiều vào chứ, sao lại dễ lùn như vậy?

Cô không quan tâm. Mở tờ giấy ra, cô tròn xoe mắt như một con mèo nhỏ. Đó là bản đồ của nhà kho vận chuyển hàng thuộc công ty X. Rồi bỗng dưng cô như hoa mắt trước tờ giấy, biết bao nhiêu là chú thích, chữ nghĩa, nét vẽ, kí tự trong đó. Cô chỉ biết ôm đầu giả vờ liều xiêu:

- Aishh... không hiểu gì cả! Đọc cho em!

Cô ném tờ giấy vào người David rồi ngồi phịch xuống giường. Bạch Nguyên nhìn cô cười ha hả:

- Ha ha, em nên tự đọc được cái bản đồ đó đi! Đó là nhiệm vụ của em đấy!

- Nhiệm vụ?

David giải thích:

- Ngày mốt, công ty X của Khải Phong sẽ chuyển cho công ty A một số lô hàng lớn. Công ty A trước giờ chỉ sử dụng đồ chất lượng, chỉ cần một trong số lô hàng công ty X chuyển qua là giả. Chắc chắn công ty A sẽ đi kiện, và công ty của Khải Phong nhất định... SÚP ĐỔ!

Anh dứt câu. Không quên nhấn mạnh hai từ cuối. Cô nghe mà rùng mình rồi tự chỉ vào bản thân mình:

- Là em làm nhiệm vụ đó sao? Anh chắc chứ?

Bạch Nguyên trở nên nghiêm túc hơn.

- Chắc chắn! Nhiệm vụ này là cơ hội tốt, nhất định không được có sai sót!

- Nhưng tại sao lại là em chứ?

- Nếu em còn tin Khải Phong vẫn yêu em thì em nên làm nhiệm vụ này. Hắn sẽ không nghi ngờ gì em nếu vẫn còn yêu, hãy lợi dụng tình cảm của hắn ta như những gì hắn đã làm với em!

Cô cắn môi:

- Nhưng có an toàn không ạ?

- Anh và David sẽ bảo vệ em trong suốt quá trình làm nhiệm vụ!

- Nhưng nhờ bị phát hiện thì sao?

- Nếu bị phát hiện, chắc chắn sẽ vào tù, vì vậy, phải cẩn thận trong mọi chi tiết dù là nhỏ nhất!

Cô lắc đầu, tay xua xua như đuổi tà ma.

"Không không không! Em không muốn ai phải đi tù cả!"- Cô mắt ngấn lệ, nói với giọng nức nở.

- Hai năm trước, nếu không phải vì David mà Khải Phong đi tù rồi em phải xa anh ấy! Nếu không có chuyện đó, có phải em sẽ có cơ hội được Khải Phong yêu nhiều hơn không?

Cô nhớ về chuyện cũ, không kìm nổi cảm xúc mà bật khóc. Bầu không khí lắng xuống nhường chỗ cho tiếng khóc vang xé lòng.

- Pháp luật! Pháp luật là gì chứ?! Chi cần chút mọn tiền là công bằng, anh mình coi như không tội tại! Công bằng ở đâu chứ?!

David tự nhận ra lỗi làm thời ngu dốt của mình liền nắm chặt đấm tay, cố nặn ra những từ vô dụng:

- Anh xin lỗi!

Bạch Nguyên mặt như tối sầm lại không hiểu vì chuyện gì. Anh ngồi xuống ôm chặt vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc thơm hương hoa của cô trấn an:

- Em muốn khóc thì cứ khóc! Nhưng hãy cố lấy can đảm đi, nhiệm vụ lần này là cơ hội duy nhất, coi như là vì anh được chứ?

Cô nhìn vào sâu trong đôi mắt sắc xảo của anh. Quả thực là một đôi mắt đẹp, nhưng trong đó dường như chứa một tâm tư gì đó khó nói, khó bộc lộ. Một người quyết đoán và chu đáo như anh không ngờ lại có những tâm sự đau buồn khác. Cô cắn rứt lương tâm, mặc dù không muốn hại Khải Phong

nữa nhưng cũng phải nặn ra từ này để Bạch Nguyên an tâm:

- Dạ...

David nhìn Bạch Nguyên mà lòng không khỏi nghi ngờ. Đây là chuyện của chỉ riêng Hàn Mi, hà cớ gì anh ta lại chú tâm và nhiệt tình như thế đó là chuyện của chính anh ta. Lẽ nào lại còn có một lí do khác để Bạch Nguyên nhúng tay vào chuyện này?

- - - -

Hôm sau, không còn cô thư kí nhí nhảnh ngày nào vụng về sắp xếp những tập tài liệu nữa. Kệ sách kia, góc tường đó và kể cả căn phòng hay cái công ty này, tất cả đều vương vấn hình ảnh và hương thơm nhẹ nhàng của cô.

Anh ngồi chéo chân trên cái ghế quyền lực của công ty - ghế phó chủ tịch. Phong tựa đầu vào lưng ghế, nhắm mắt cố ngăn chặn những nỗi nhớ nhưng xuất phát từ cô. Dù không muốn nhưng tất cả về cô vẫn ùa về.

Phong nhắm mắt kĩ hơn rồi chợt bừng tỉnh. Dường như nhớ ra gì đó, nhớ ra một ai đó rất giống với Bạch Nguyên mà anh từng làm hại.

Bốn năm trước, lúc đó anh chỉ mới mười tám tuổi và vẫn còn giữ vị trí giám đốc công ty. Lúc ấy anh vẫn còn là một thanh niên ngông cuồng, suy nghĩ vô tư chứ chẳng được chừng chặc như bây giờ.

Vào một ngày nào đó, không nhớ là mưa hay nắng. Có một người đàn ông lớn tuổi là chủ tịch của một công ty nhỏ, không có chút quyền lực nào lại nọ nân chông chất. Hắn đưa đứa con trai của mình đến, trông con của hắn ta cũng chỉ trạc tuổi anh và có tên là Bạch Nguyên. Tên đàn ông đó đến nơi anh làm việc, quý ề âm cả gối xuống nền đất ngỏ ý cầu xin anh mua lại cái công ty nhỏ bé của hắn để hắn kiếm chút ít tiền trả nợ và lo cho gia đình. Không những thế, hắn còn đưa đứa con trai của mình vào làm không công ở công ty X coi như... khuyến mãi.

Hắn cứ nghĩ thế là cao siêu lắm, thế nào Khải Phong cũng đồng ý vì đó là "món lợi khổng lồ". Nhưng không, Khải Phong thẳng thừng ném giấy tờ của cái công ty nhỏ bé ấy vào mặt tên đàn ông đó từ chối:

- Cái công ty nhỏ bé đó còn không đáng xách dép cho tôi kia mà! Không mua! Hơn nữa, con trai của ông trông chẳng có chút năng lực nào! Biến khỏi đây dùm tôi!

Anh không ngăn ngại buông lời sỉ vả. Cứ thế suốt cả một tuần, hai cha con hắn cứ đến van xin Khải Phong cầu mong sự kì diệu để được giúp đỡ. Nhưng câu nói "Có công mài sắt, có ngày nên kim" chợt trở nên ngược lại. Sự kiên trì của hai cha con ông ta liên tục bị từ chối và thất bại cho đến một ngày cuối tuần. Như thường lệ, hai cha con vẫn đến nài nỉ Khải Phong, Phong chợt nổi con điên vì sự dai dẳng của hai người họ liền thẳng tay đuổi họ ra khỏi công ty.

Chỉ vừa rời khỏi công ty, người cha dường như kiệt sức mà ngã khụy trước công ty, ngay sau đó ông đột quỵ.

Lúc đó chẳng còn tin tức gì, một ngày nọ khi Phong biết tin qua báo thì gia đình của Bạch Nguyên gần như tan vỡ. Bố anh đột quỵ, mẹ anh bị giang hồ siết nợ nên đánh chết dã man. Tất cả có lẽ chỉ vì anh đã thẳng tay từ chối mua công ty cả trăm lần. Anh lúc đấy cảm thấy hơi hối hận nhưng lòng ngấm nghĩ:

- Cũng tại gia đình họ ngu dốt! Tại sao không đi kiếm công ty khác mà xin xỏ đi chứ?!

Từ ngày mất cả gia đình, Bạch Nguyên cứ khóc mãi cho đến khi nhận được sự giúp đỡ của ông bác bên Paris. Bác anh đã giúp anh gây dựng một công ty lớn nằm trong top Đông Nam Á, gần như có thể so sánh với công ty của Khải Phong.

Trở về thực tại, cơ thể Khải Phong nóng ran lên như bị sốt. Anh không ngừng suy nghĩ: Liệu Bạch Nguyên trở về là để trả thù anh? Có phải Bạch Nguyên kết cấu với David và Hàn Mi không chứ?

"Nếu vậy, số hàng hóa chuyển cho công ty A ngày mai, nhất định sẽ là mục tiêu!" - Anh nghĩ thế liền gọi cho trợ lý Thiên để ra lệnh thuê vệ sĩ.

Không những thế, anh còn cho gọi cả công an để đảm bảo số hàng được vận chuyển an toàn, đồng thời tóm gọn Bạch Nguyên cho hắn khỏi còn cơ hội hại công ty. Anh làm tất cả như vậy, chỉ vì chưa biết người hành động trong nhiệm vụ lần này là ai!

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Đến ngày quan trọng là hôm nay. Cô không khỏi bồn chồn, lo lắng mà cả đêm qua không ngủ được cứ trằn trọc mãi. Đến sáng nay lại là người đầu tiên bước ra khỏi giường, làm tất cả những thứ cá nhân rồi chạy qua phòng Bạch Nguyên.

- Nguyên à!!

" Ừmm?" - Từ trong phòng phát ra một âm thanh kì cục nhưng lại ngâm thật dài.

Cô đưa tay gõ cửa.

- Là em mà!!

Đến tận vài phút sau, khi cô đứng đợi muốn rụng rời cả đôi bàn chân thì anh mới mở cửa trong bộ dạng vô cùng tuom tất.

Thấy cô, anh suýt phì cười. Trông bộ dạng của cô kia, cứ như một đứa trẻ, đã hai mươi tuổi rồi mà thất tóc đuôi sam là sao? Vô cùng nhí nhố!

Anh xoa đầu cô.

- Thần kinh em bị gì thế này?

" Vào đây! " - Anh vừa kéo cô vào phòng mình vừa nói.

Nguyên lục lọi tủ đồ của mình một đống, cuối cùng ném vào người cô một chiếc áo sơ mi đen rộng thùng thình, một chiếc quần jean đen ôm sát chân và rách ở đầu gối. Thêm vào đó là một chiếc mũ đen không có hoa văn gì và cả một chiếc khẩu trang đen. Toàn bộ đều là màu đen khiến cô không khỏi bất ngờ vì trước giờ cô vô cùng ghét màu đen!

- Gì thế?

- Mặc vào!

- Hả? Nhưng là đồ của anh mà!

- Có sao đâu!

Cô chạm nhẹ vào sổ quần áo rồi nhăn mặt:

- Em không thích màu đen! Màu đen xui xẻo lắm! Lỡ thất bại thì em vào tù mất!

- Ha ha!

Anh vớ một chiếc dây thun đen trên bàn làm việc rồi buộc tóc cho cô. Một chùm tóc đen dài được anh buộc gọn gàng trong giây lát. Anh thì thầm:

- Không sao đâu! Sẽ không có chút xui xẻo nào cả! Anh là may mắn của đời em mà ngốc!?

Mi nhăn mặt đánh nhẹ vào anh:

- Aishh... anh lúc nào cũng thả thính em!

- Ha ha ha!

Cô diện xong bộ trang phục đen từ đầu đến chân. Tất cả đều vừa vặn chỉ trừ chiếc áo là hơi rộng. Nguyên mỉm cười xoa dịu lo lắng trong cô, anh cúi vào tay cô tâm bản đồ của nhà kho chuyên hàng công ty X rồi lạnh lùng gửi gắm một câu:

- Cẩn thận!

Cô nhận lấy tấm bản đồ mà lòng càng lo lắng hơn. Anh thấy cô thần thờ liền ôm chặt vào lòng rồi cất giọng trầm ấm:

- Em... vẫn còn sợ?

- Ừm..

Anh nắm lấy bàn tay trắng trẻo của cô xoa nắn:

- Đừng lo nữa mà~ Không sao đâu! Khải Phong rất yêu em... hấn sẽ không hại em đâu mà!

- Nhưng... lợi dụng tình cảm của Khải Phong...

Anh nghiêm giọng:

- Thôi nào! Không phải hôm qua em đã hứa rồi sao?

- Vâng!

Sau màn thuyết phục của Nguyên, cô nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi đến công ty X.

Như thường lệ, một chiếc xe đen đỗ trước cổng công ty. Mi vừa xuống đã bắt gặp một toáng bảo vệ từ đâu ủa xuống vây quanh xe. Cô ngạc nhiên:

- Gì... gì thế?

" Phó chủ tịch ra lệnh phải ngăn chặn tất cả người của công ty XX, không cho xâm nhập vào công ty " - Đám bảo vệ đồng thanh.

- Nè nè... có nhầm không vậy? Tôi không phải người công ty XX!

Bọn bảo vệ nghe thế bất chợt liền xì xào với nhau một điều gì đó bí mật. Cô mím môi chờ bọn họ, trong lòng lo sợ sẽ mất thời gian với đám này, không chừng khi xâm nhập được vào nhà kho thì lô hàng đã được chuyển đi hết rồi.

- Phó chủ tịch ra lệnh cấm không cho cô Hàn Mi vào công ty!

- H... hà?!

Cô tròn mắt với đám này. Lời chúng nói là thật sao? Khải Phong.. không thể nào lại biết phi vụ lần này?

Trên tầng cao của công ty, tầng chỉ dành cho phó chủ tịch. Anh đứng đó nhìn ngắm khung cảnh bên dưới qua ô kính. Không quá hỗn loạn, nhưng dường như người làm nhiệm vụ này là người anh thương - Hàn Mi. Lẽ nào lại phải cho cô vào tù? Hay cũng có thể bắt cô làm cô tin dụ dỗ Bạch Nguyên vào lòng?

Nghĩ thế anh liền nhắc điện thoại soạn một tin cho kẻ đứng đầu bộ bảo vệ của công ty.

" Bắt Hàn Mi về phòng tôi! "

Quả thực công ty X làm gì cũng chu đáo, chỉ vài phút sau một toáng bảo vệ đã đẩy cô vào phòng. Cô càng vùng vẫy thì tên bảo vệ kia càng ghì chặt, bỗng cô mất thăng bằng liền ngã khụy xuống sàn thì tên kia mới cất giọng:

- Cô Hàn Mi đây thứ phó chủ tịch!

- Ừm! Lui đi!

Cô phui quần áo đứng dậy. Anh ngồi nghiêm nghị trên ghế, bàn tay đan vào nhau, ánh mắt vừa lạnh lùng vừa trầm mặc.

Cô nheo mày:

- Anh làm gì vậy chứ?

Anh không trả lời.

- Anh... khinh thường tôi?

Vẫn không có lời đáp lại. Cô thở hắt, biểu cảm hơi giận dữ, rồi Mi quay gót định ra ngoài.

- Đứng lại!

Cuối cùng anh cũng chịu lên tiếng. Nhưng có phải... là quá lạnh lùng?

- Em muốn hại tôi?

Là anh đã biết rồi sao? Còn có thể chối không chứ? Cô nắm chặt đấm tay lại, môi mím chặt. Trước sau gì cũng phải đối mặt với việc này thôi...

Cô xoay người lại.

!!!

Giật mình. Anh như một bức tượng thạch cao đẹp đẽ đứng thật sát và ngắm nhìn cô triu mến.

Mi ngáp ngừng:

- Phải, em muốn hại anh!

- Tại sao?

Cô nhếch miệng cười khinh bỉ chọc tức anh:

- Thôi nào! Anh có phải đang giả ngốc không đấy? Nhớ xem, anh làm tôi đau bao nhiêu lần? Một lần? Hai lần? Ha ha.. sai rồi! Ít nhất là hơn cả trăm lần kể từ khi tôi gặp anh!

- Là bắt đắc dĩ!

- Oh~ bắt đắc dĩ?

Mi cười ùi mị, ngón tay trở lướt nhẹ từ cổ anh xuống ngực một cách khiêu gợi.

- Vậy... lần này tôi cũng là bắt đắc dĩ hại anh! Mong anh hiểu và đừng cản trở tôi!

Ngốc! Có khi nào biết kẻ khác hại mình mà buông bỏ, chẳng cản trở không?

- Suy nghĩ ngu ngốc!

Cô như thờ người ra.

- Hả?

- Nếu em muốn cầu kết với tên Bạch Nguyên đó để hại tôi thì... cắt đứt quan hệ với tôi là vừa!

- Ha ha... chúng ta có quan hệ sao?

- Tôi không chắc kế hoạch của em sẽ thành công đâu!

Anh héch mắt nhìn cô. Không chút cảm xúc, anh mở cửa phòng ra vẻ nghiêm trang:

- Đi đi! Làm tôi sụp đổ dưới chân em đi!

Mi không muốn anh phải thương hại mình liền ra khỏi phòng.

" Cho rút hết cảnh sát! " - Anh quát lớn vào điện thoại bàn đến tiếp tân.

Trong dãy lát, từ cổng công ty ủa ra một đội cảnh sát. Họ lần lượt rời khỏi công ty. Anh thông thả ngã lưng ra ghế, mắt nhìn vào một khoảng xa xăm vô tận.

Đầu óc rối bời như một sợi chỉ, không biết bản thân làm như vậy có đúng không?

Lòng bồn chồn không chịu nổi, Phong khoác chiếc áo vest treo hờ trên ghế rồi ra khỏi phòng.

Cô vẫn còn lững thững đi tìm nhà kho trong cái công ty rộng lớn này. Mi đi thật chậm nơi hành lang, tay chỉ chỉ vào tờ bản đồ mà chẳng biết xác định hướng.

- Haiz... toi rồi!

Cô thờ dãi thườn thướt. Chợt cô khựng lại, cảm giác như có ai đó đang theo dõi mình. Quay người lại, không có ai. Lẽ nào là ảo giác?

- Chào cô!

Một nữ nhân viên văn phòng không biết từ đâu gõ vào vai cô. Mi ngạc nhiên nhưng chỉ vài giây sau lại kính cẩn chào hỏi:

- A... vâng!

- Cô tìm nhà kho đúng không?

- À... vâng!

- Để tôi chỉ!

Cô nhân viên đó cứ thể chăm chú giảng giải chỉ li từng chút một. Mi hết đổi ngạc nhiên nhìn cô ta, tại sao cô ta biết mình tìm nhà kho mà lại như vậy?

Cánh cửa nhà kho đã ở ngay trước mặt. Mi hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng mở cửa ra.

- Woa...

Cô suýt choáng ngợp trước khung cảnh nơi đây, chỉ là nhà thôi, sao có thể rộng lớn đến vậy? Nó còn rộng hơn cả nhà mẹ nuôi cũ của cô nữa. Tiếng máy móc cứ chạy ù ù điếc cả tai. Có rất nhiều hàng hóa được vận chuyển trên băng chuyền, biết cái nào là của công ty A chứ?

Cô lúng túng di chuyển xuống phía dưới, Mi ngờ ngác nhìn xung quanh. Giờ mới biết công ty của Khai Phong liên kết với rất nhiều công ty khác. Từng băng chuyền đều có dán mác tên công ty, chỉ cần tìm ra mác của công ty A là được.

Sau một vài phút tìm tì mĩ, cô tìm được lô hàng trên băng chuyền của công ty A. Chỉ có chừng mười thùng hàng thôi, nhân viên xung quanh đều không có. Làm ăn sơ sài! Cô lắc đầu ngẫm nghĩ.

/ Ấy da... đôi hàng giả thôi! /

Đến lúc này cô mới sực nhớ ra. Vừa nãy bị bọn bảo vệ chặn đường nên không mang hàng giả ra khỏi xe được. Cô dậm chân, tay ôm đầu lúng túng:

- A a a~ Làm sao đây~

Rồi Mi nhìn xung quanh:

- A a a... bọn họ mà vào một cái là chết~

Phong lần mò theo cô nãy đến giờ. Mò được đến đây thì chỉ biết ngồi dài trên lan can nhìn cô.

/ Thật đúng là vụng về! Lẽ nào tôi phải giúp em hại tôi? /

Anh thờ dài nhìn cô lúng túng dưới kia.

- Có tiếng thờ!

Cô nheo mày nhìn ngó xung quanh. Phong giật mình bịt miệng mình lại làm khuất đi tiếng thờ. Con mắt này coi vậy mà tai thính phết!

- Haiz... làm sao đây?

Cô chống hông nghiêng đầu tìm cách suy nghĩ.

Uỳnh uỳnh

Các băng chuyền bắt đầu di chuyển đưa hàng ra khỏi cửa nhà kho để bỏ vào xe tải giao đến công ty A.

- Ohh... giật mình!

Thời gian không còn nhiều, nếu băng chuyền này chuyển hết đi thì không làm hàng giả được. Cô cắn chặt môi, không còn cách nào khác bèn chịu cực ôm một thùng hàng xuống.

- A a a~ Nặng quá....

Cô thả phịch thùng hàng xuống tò mò.

- Trong đây là gì thế nhợ?

Cô mò mẫm trong túi rồi chợt lấy ra một cây kim đan len.

- Hô hô!

Không ngờ trong túi áo của Bạch Nguyên lại có thứ này. Cô vung cây kim lên chọc thẳng vào lớp băng keo nằm ngang cố định nắp thùng.

Roẹt

Mảnh băng keo bị cắt làm đôi. Một vật gì đó cứng cứng đập vào mắt cô, hình như là một thiết bị gì đó. Thiết bị gì mà lạ thế này?

Cô dự tính sẽ bẻ gãy một bộ phận nào đó của thiết bị, cơ mà nó quá cứng. Cũng phải, là do công ty X sản xuất mà. Uy tín chất lượng cao.

- Này con nhỏ kia!!

Giọng đàn bà vang lên. Cô giật mình quay lưng lại. Không xong rồi!! Đó không phải là chủ tịch công ty X - mẹ của Khai Phong sao?

Cô toan định chạy đi thì một đội cảnh sát đã chặn ngang cửa. Mặt cô không biết đã tái xanh từ lúc nào. Tình hình này, Bạch Nguyên đã nói sẽ bảo vệ cô mà! Giờ đang ở đâu vậy chứ?

Khai Phong tròn mắt nhìn Hàn Mi bị công an bủa vây. Anh vội chạy đến chỗ mẹ hấp hối:

- Mẹ, mẹ làm gì ở đây?

- Bảo Anh gọi mẹ tới! Mẹ không thể để con khốn đốn hại gia đình mình nữa!

- Mẹ... làm sao Bảo Anh biết?

- Hình như là thằng trợ lý của con báo đó!

Anh cắn răng thật chặt. Đám cảnh sát bắt đầu khóa tay cô lại bằng chiếc còng số 8, rồi ghì cô quỳ xuống sàn.

Mi vùng vẫy phủ định:

- A a a~ Thà raa!! Tôi có làm gì đâu chứ?

Mẹ Phong trợn mắt nhìn cô rồi tức giận đi xuống.

Bà chủ tịch mạnh tay tát cô một cái đến nỗi in cả dấu tay trên má, mái tóc đen mượt được buộc gọn gàng cũng bung ra. Cô liếm nhẹ môi tỏ ra nghiêm nghị, bất chợt cảm nhận được vị máu bên khóe môi. Lẽ nào bà ta tát đến chảy máu?

- Mẹ mẹ mẹ!

Bảo Anh từ cửa kho hốt hải chạy vào. À ta nhanh nhẹn bám vúi lấy chủ tịch rồi thêm mắm muối:

- Mẹ ơi... Cô ta muốn làm gia đình mẹ tan nát đó~ Cô ta ác quá mà, mình phải trừng trị đúng không?

Mi nhú mày:

- Tôi... tôi chưa làm hư hại gì đến hàng hóa của các người m...

Chát!!

- Mày còn dám chửi?

- Nhưng... đúng là tôi có ý định hại các người... nhưng mà tôi đã làm hư hại gì đâu!

- Rõ ràng là có ý định xấu! Nhất định phải chịu trừng trị của pháp luật!

Chủ tịch kéo kéo gấu áo của một viên cảnh sát:

- Này anh cảnh sát... Con nhỏ này, nhất định phải cho nó đi tù chung thân!

- Nhưng thưa bà... chỉ phạt người có tội nặng, cô đây chỉ là có ý định xấu! Có lẽ chỉ phạt tiền!

- Ý.. anh nói nó tội nhẹ? Này này, anh nên biết, trước kia nó đã lợi dụng con trai tôi để vào nhà tôi moi tiền. Nó còn âm mưu ngoại tình rồi kêu thằng bạn trai đó qua cầm dao tính giết con trai tôi nhưng may mắn thoát chết. Rồi bây giờ lại như thế này! Tội nhẹ hả?

Mi quát:

- Tôi không có!! Tôi không lợi dụng Khải Phong, tình cảm tôi dành cho anh ấy là thật! Tôi không kêu người đâm anh ấy! Tôi không có mà!

- Thôi em đừng chửi!

Khải Phong từ lan can bước xuống. Khuôn mặt anh lạnh nhạt đến lạ thường.

- Cô gái này đã làm những điều đó với tôi! Mong anh trừng trị thích đáng thừa cảnh sát viên!

Tim cô như bị một nhát dao đâm vào. Đau vô cùng! Tại sao?

- Khải Phong...

"Đừng tùy tiện gọi tên tôi! Nên nhớ, tôi là cấp trên của cô! " - Anh đưa ngón trỏ chỉ thẳng vào mặt cô, giọng nói nghiêm khắc.

Hốc mắt cô đỏ lên. Cắt giọng nói run run:

- Phó chủ tịch... đến anh cũng không tin tình cảm của em sao...

"Đã bao nhiêu lần cô khẳng định cái tình cảm giả tạo đó rồi? Sau cũng là bỏ rơi tên gốc yêu cô mà!" - Phong nói với giọng lạnh lùng.

Cô bị tên cảnh sát ghì chặt. Mi như quỳ gối dưới chân anh. Cô cười khổ:

- Em biết anh hiểu lí do bắt đắ dĩ mà...

"Hiểu gì? Hiểu cái tình yêu già tạo của cô à?" - Phong tiếp tục cất giọng, sắc mặt không thay đổi. Tay anh nắm chặt đến nỗi gân xanh, răng nghiến chặt kìm nén nỗi đau sau bờ môi.

Ánh mắt đau đớn chợt nhòe đi vì nước mắt. Cô cúi gầm mặt xuống, cổ khóc thật nhỏ để không ai cảm thấy thương hại cô. Ở đây không ai bênh vực cô cả, không ai tin cô cả! Kể cả anh - người cô yêu nhất cũng quay lưng rồi.

Cô như mất cả thế giới chỉ trong chốc lát. Từng lời nói của anh còn hơn cả ngàn nhát dao đâm vào tim cô. Tim cô không biết đã rỉ máu bao nhiêu lần, cho đến lần này, khi anh đã dùng dụng cụ nghiêm nghị như vậy thì nó đã vỡ nát trong lồng ngực rồi.

"Này anh cảnh sát! Mau đưa nó đi đi, ở đây cứ nói những câu tôi nghe không ưa tẹo nào!"

Tên cảnh sát đó kéo cô đứng dậy ra ngoài xe.

"Làm ơn đi... tôi bị oan mà..." - cô cup mắt sầm rữ rườ thì thầm với người cảnh sát.

- Không... cô đừng lo quá, tội của cô chỉ ít chỉ phạt tiền! Không đến nỗi đi tù đâu, chỉ cần cô tiền xa hơn một chút nữa là làm hư hàng hóa thì chắc chắn là ngồi tù. Cô may đấy!

"A a a!" - Tiếng thét thất thanh phát ra từ bà chủ tịch.

Mọi ánh mắt hướng cả về bà chủ tịch. Bảo Anh đang ôm cổ bà ta, tay cầm một con dao sắc nhọn chực chờ cứa vào cổ.

- Bảo Anh!!

Khải Phong tròn mắt nhìn ả ta. Bảo Anh nhếch miệng cười hả dạ:

- Ha ha ha!! Tao đã đợi cái ngày này lâu lắm rồi! Cuối cùng cũng có cơ hội!

Bỗng dung từ cửa nhà kho, một tốp toàn đàn ông ủa vào. Ai cũng cầm cây ton, côn nhị khúc. Dẫn đầu là... bác sĩ Lâm?

Nghe thật hư cấu và giống phim hành động ảo tưởng nhưng đây là thật! Hãy nghĩ tích cực một chút, bọn đó là giang hồ xóm chợ được Lâm thuê hết nơi này đến nơi khác đợi tới ngày lật đổ Khải Phong.

Phó chủ tịch oai vệ Khải Phong chợt lùi vài lại vài bước, choáng ngợp trước những kẻ du côn kia, đông đến không tả nổi.

Đám cảnh sát lao nhao rút dùi cui ra. Kẻ kìm giữ Mi liền thả cô ra, hần nói to:

- Bình tĩnh bình tĩnh! Các người... chuyện gì thế này?

Bảo Anh truyền lại con dao vào tay một tên côn đồ để hấn giữ bà chủ tịch làm con tin. Còn ả ung dung bước xuống tiến đến gần Khải Phong, cô thì thâm vào tai Khải Phong.

"Anh Phong... Anh thật dốt nát, ai lợi dụng anh mà cũng không phân biệt được sao?" - Bảo Anh nói xong liền cất giọng cười thích thú.

Một viên cảnh sát thừa cơ hội lao đến tính đánh Bảo Anh bất tỉnh nhưng dường như bị cô phát hiện trước, cô nói:

- Ai dám bước đến tôi sẽ giết bà chủ tịch!

"Ha ha ha... Khải Phong... thật khó khăn để lấy lòng tin của anh đấy! Bốn năm, tôi đã phải chờ bốn năm chỉ vì ngày này!"

- Cô muốn gì?

- Wao! Cuối cùng anh cũng hỏi! Muốn gì à? Cái công ty này, và cả chức vụ của mẹ anh!

Cô nghiêm túc:

- Mau đưa giấy tờ công tu cho tôi! Nếu không, ngày này năm xong ăn gối mẹ anh đi là vừa!

Mi vốn nhút nhát liền lùi vào sau đám cảnh sát lần ra ngoài. Cô lau nước mắt trên má rồi rút điện thoại ra.

Khải Phong tức giận lao đến đâm một nhát vào mặt Bảo Anh. Cô ta ngã xuống đất, miệng chảy ra một vệt máu dài.

- Khải Phong... anh dám... GIẾT BÀ TA!!

Bảo Anh quát lớn khiến cả anh và đám cảnh sát nhón nháo lên. Phong lao đến chỗ mẹ hồng cứu bà như bị đám du côn cản lại. Anh chống trả, đánh hết

tên này đến tên khác nhưng chúng quá đông. Chỉ trong chốc lát anh đành nằm khụy xuống đất đón nhận những cái đánh đập của bọn chúng.

Viên cảnh sát đứng đầu thấy vậy liền ra hiệu tất cả ra tay. Cảnh sát ủa đến, dùng dui cui tấn công nhằm gây bất tỉnh. Cứ thế một trận đánh nhau diễn ra.

Bác sĩ Lâm đột ngột đẩy tên du côn đang giữ chủ tịch ra để mình thế chỗ. Hấn lạnh nhặt bỏ Bảo Anh ở lại bị nghiền nát bởi cánh sát. Lâm lôi kéo bà chủ tịch ra ngoài hòng chạy trốn.

Vừa ra khỏi bên ngoài bằng chuyện liền bắt gặp Hàn Mi đang ngồi co ro nơi hóc tường. Cô không ngừng ôm chặt lồng ngực mình, nước mắt ủa ra như suối. Lẽ nào cô không biết chuyện đang xảy ra bên trong? Không lẽ chuyện vừa rồi khiến cô tổn thương đến vậy?

Cô giật mình khi thấy bác sĩ Lâm đang cầm dao kề cổ chủ tịch. Cô tròn mắt sợ hãi. Bà chủ tịch bất chợt la lên:

- Con ơi... cứu mẹ đi con! Hàn Mi, mẹ xin lỗi... cứu mẹ... mẹ sợ quá...

Mi lúng túng chẳng biết làm sao. Trong khi đó Lâm lại đi đến gần cô, tay lăm le con dao định giết cô vì đây là người con gái mà Bảo Anh ghét nhất!

- A a...

Mi sợ hãi lùi về sau nhưng phía sau là bức tường nên không thể. Cô cứ thế sợ sệt, khuôn mặt tái mét. Cô cầu xin:

- Làm ơn... tôi chưa muốn chết đâu mà... tôi... chưa muốn xa người tôi yêu đâu... làm ơn...

Chỉ là đàn gảy tay trâu! Lâm tiếp tục tiến đến. Không còn cách nào khác, cô bèn liều mình lao đến tông thẳng vào tên đó.

Hấn vì va chạm mạnh mà ngã khụy xuống đất. Cô vội vã lồm khồm bò dậy, Mi kéo tay mẹ Khai Phong:

- Bác ơi... mau lên...

Cả hai diu nhau chạy. Lâm hốc mắt hộp xuống như một bộ xương gầy gộc trông đáng sợ đến lạnh sống lưng. Hấn lồm cồm vớ lấy con dao rồi vô thức phóng thẳng đến hai người phụ nữ đang chạy kia.

- Phập!

Mi ngã khụy xuống. Một nhát dao vào ngay bả vai sau. Máu lai loáng đỏ xuống nền đất, đau đớn đến kiệt quệ đồng thời nãy giờ đã cực khổ nhiều, mắt cô nhắm lại.

Bà chủ tịch kêu la oai oái. Bà ta than khóc ối ối, hối hận những việc đã làm.

Bên trong vẫn đánh nhau vô cùng hỗn loạn.

Cảnh sát cô gọi cũng ủa vào.

Xe cấp cứu vừa đến.

Có hai người bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Xe cảnh sát ủa đến. Cảnh sát chốt có lợi thế hơn về số đông, toàn bộ người của Bảo Anh đều bị tóm gọn.

Khai Phong cũng dừng hành động lại. Thân anh cao lêu nghêu, bàn tay giữ nguyên cú nắm, anh ngồi phịch xuống thờ dõc. Vừa rồi đã cân rất nhiều tên, cơ thể anh đau nhức khắp nơi. Bọn chúng đều có vũ khí, anh chỉ đánh bằng tay không, bất lợi hơn là đứng.

Nhưng cũng may mắn thay, anh chỉ bị bầm tím một bên má. Một bên đầu bị chảy máu, khoe môi cũng rớm ít máu. Đồi tay rắn chắc của anh chỉ chút những vết xước.

Có vài tên thuộc hạ của Bảo Anh nằm liệt dưới sàn do bị đồng bọn đánh nhằm. Anh đảo mắt xung quanh tìm kiếm gì đó. Bất chợt từ cửa nhà kho, trợ lý Thiên hốt hoảng chạy vào. Anh tròn mắt trước cảnh tượng bên dưới.

- Phó chủ tịch... anh ổn chứ...

Khải Phong lờm anh ta một cái rồi trách:

- Tại sao lại nói với Bảo Anh về nhiệm vụ của công ty XX?

- Dạ... tôi xin lỗi...

Anh lại tiếp tục ngó nghiêng ngó dọc. Bao la ở cái nhà kho này đa số là băng chuyền, tìm một cô gái nhỏ nhắn như vậy là điều không dễ. Thiên nhìn phó chủ tịch của mình rồi bụm miệng cười:

- Anh tìm chị dâu à?

- Im đi!

Chợt anh nghe tiếng xe cấp cứu đổ bộ vào đây. Lòng anh có chút linh cảm không an tâm liền bám tay áo Thiên đứng dậy. Phong nhướn mắt nhìn ta bên ngoài băng chuyền chỉ thấy một đám bác sĩ đưa ai đó vào trong xe. Anh chạy ra thì gặp ngay mẹ:

- Mẹ, ai bị thương vậy?

Bà mẹ lo lắng, đến đứng cũng không yên, cứ suýt xoa lo sợ:

- Là con bé Mi, hm. mẹ không biết nó có sao không nữa... tên khốn đó đã ném con dao vào vai con bé... mẹ... ha...

Anh tròn mắt kinh ngạc. Xe cấp cứu dần đóng lại, Phong vội đập cửa xe:

- Mở cửa! Mở cửa! Tôi là chồng cô ấy, làm ơn cho tôi vào!!

Cánh cửa mở ra đón anh vào. Phong lao vào bắt gặp ngay cô gái anh làm tổn thương đang nằm đâu đó trên giường. Cô nhắm chặt mắt, trán đỏ ra mồ hôi nóng. Máu từ cơ thể cô liên tục rỉ ra nhuộm đỏ cả tấm vải trắng bên dưới.

Anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô thẩn thất:

- Vợ à... anh xin lỗi, anh xin lỗi... làm ơn, đừng bỏ anh! Là anh sai, là anh không tốt! Làm ơn tỉnh lại... Mi à...

Y tá đẩy anh ra thật nhẹ rồi sơ cứu cho cô. Tiếng dụng cụ y tế va vào nhau nghe ken két, tim anh đau lên một nhịp khi thấy khóe mắt cô không nhắm nữa. Nó trở nên lạnh mìn, có lẽ cô đã ngất đi rồi.

Chiếc xe cấp cứu chạy nhanh về bệnh viện. Phong cứ nắm chặt tay cô mà cầu nguyện. Vừa đến bệnh viện, anh đã bước xuống trước đỡ giường của cô. Giường của cô được mọi người đẩy thật nhanh vào phòng cấp cứu. Trong những giây phút cuối khi cô vào trong phòng cấp cứu đồng nghĩa là cô phải buông tay anh. Anh cảm nhận được bàn tay nhỏ bé của cô thất lấy tay anh một nhịp như muốn níu lấy anh không muốn buông sau những tổn thương...

Anh ngồi thụp xuống ghế trước phòng cấp cứu. Anh cứ nhớ lại những gì mình đã làm với cô, sao có thể ngu ngốc làm những hành động đó trong khi biết rõ cô sẽ đau? Anh dường như hận chính bản thân mình, hận khi bản thân lại chính là kẻ làm cho cô đau, cô khóc nhiều nhất. Nhớ lại vết máu đang rỉ ra lúc còn ở trên xe cấp cứu, chắc là vết thương sâu lắm... chắc là đau lắm...

/ Tiểu Mi à... / - Anh đan đôi bàn tay lớn vào nhau, đầu gục xuống uất ức.

Từ hành lang dội lại những tiếng bước chân vội vã. Mẹ Khải Phong chạy vào, theo sau là trợ lý Thiên. Đôi mắt bà, chưa bao giờ lại nhăn nheo đến vậy...

Bà hốt hải chạy vào, ngồi bệt xuống bên cạnh con trai.

/ Là do mẹ... là do mẹ hèn nhất... là do mẹ quá khốn nạn hiểu nhầm người tốt như con bé... / - Bà than vãn tự trách bản thân.

Trợ lý Thiên đứng cạnh Khải Phong, anh đảo mắt vào vùng hư vô xa xăm nào đó rồi lên tiếng:

- Phó chủ tịch... tôi xin lỗi... là do tôi đã cho Bảo Anh biết chuyện đó... tôi xin lỗi...

Không có câu trả lời.

Khải Phong cứ ngồi đó, khuôn mặt có thể giết người chỉ bằng một ánh mắt giờ đây trở nên thất thần. Lòng mảy anh nheo lại lo âu.

Bà chủ tịch thấy con trai bị thương liền lấy trong túi xách ra một chiếc khăn tay lau vết máu trên mặt cho anh.

Phong lánh mặt đi không cho bà chạm vào mình.

Có lẽ anh giận, giận vì bà đã đối xử tệ bạc với cô vừa nãy.

Tất cả đều lặng nhìn mong chờ vào sự kì diệu của cánh cửa kia.

Cạch

Vị bác sĩ già tai đeo ống nghe bước ra. Khải Phong vội chạy đến:

- Bác sĩ... có ấy có sao không...

Bác sĩ nheo mắt. Ông có vẻ đã già và khá lẩm cẩm, ông chậm rãi mở tập tài liệu ra rồi cất tiếng:

- Vết thương khá sâu, có thể là dài khoảng 6cm, chúng tôi đã cố giúp cô nhả qua con nguy kịch nhưng hiện tại tình trạng vẫn còn rất tệ và chưa thể tỉnh lại. Sớm nhất có thể là ba ngày nữa!

- Bác sĩ... tôi vào thăm cô ấy được không?

- Vì vết thương ở bả vai, không ảnh hưởng gì đến các cơ quan nội tạng khác... Nhưng tôi nghĩ phải một ngày nữa gia đình mới có thể tiếp xúc...

- Vâng...

Vị bác sĩ tránh người đi khỏi đó. Được một đoạn ông dừng lại nhắc nhở:

- Sau một ngày người nhà nên vào chăm sóc cô ấy... hãy cho cô ấy sự quan tâm nhất có thể! Có thể sẽ không chết nhưng trong tiềm thức bệnh nhân nếu cuộc sống quá mệt mỏi, có lẽ cô ấy sẽ không thể tỉnh lại hoặc không muốn tỉnh lại.

/ Không muốn tỉnh lại.../ - Lời nói đó cứ văng vẳng bên tai Khải Phong. Cô đã chịu nhiều áp lực phức tạp của xã hội, lại còn phải hứng chịu mất mát về tình cảm. Một cô gái nhỏ đã bị anh hại đến sống dở chết dở suốt hai năm... liệu còn muốn sống?

Một ngày trôi qua. Ai biết anh đã ngủ ngồi trên dây ghế sắt thô sơ trước cửa phòng bệnh của cô. Có thể đâu là hành động từ tấm lòng thể hiện sự hối lỗi của anh.

Khuôn mặt anh trông hốc hác hơn trước rất nhiều. Làn da trắng quấy rầy bắt chợt trở nên tái xanh. Gò má hóp vào thâm tím vì vết thương hôm qua chưa được sơ cứu. Quảng thâm từ mắt anh trở nên rõ rệt. Nhìn anh tàn tạ đến nỗi, có nói anh là một phó chủ tịch cũng chẳng mấy ai tin. Ngủ trên ghế với tư thế ngồi, làm sao có thể ngon giấc?

Tiếng một con chim va vào cửa sổ bệnh viện làm anh thức giấc. Vươn tay che ánh sáng theo phản xạ làm anh cảm nhận được cơ thể mệt mỏi đến nhường nào. Đến dưng tay lên để xem đồng hồ cũng thấy khó khăn, cơ thể trở nên ê ẩm.

Phong thử ngửi tay một lát rồi cũng nhận ra: Đã là ngày mới rồi!

Theo phản xạ tự nhiên anh vội đứng dậy. Áp tay vào cửa kính của phòng bệnh, anh quan sát cô.

Đây là lần thứ hai anh nhìn cô từ cửa bệnh viện như thế này rồi. Mọi chuyện xảy ra nhanh đến nỗi, không biết tình cảm giữa anh và cô tiến triển đến nhường nào rồi. Đã có thể chính thức gọi nhau là bà xã, ông xã chưa?

Anh hít thật sâu lấy can đảm bước vào. Căn phòng trắng toát thực sự yên ắng. Không có một chút tiếng động. Anh vòng qua giường cô nhìn kỹ vết thương. Nó được băng rất kỹ chỉ thấy một ít máu loàn ra.

/ Vết thương như thế... đau lắm sao? / - Anh không thể thông thả mà ngồi xuống cái ghế cạnh giường cô được bởi nghe được cái hơi thở yếu ớt của cô.

Không quá tệ đến nỗi phải thở bằng máy. Cô được thở bằng không khí tự do, nhưng nghe sao nó yếu ớt quá, chỉ làm anh thêm xót, thêm đau lòng thôi. Máng cô ư? Anh cũng đau mà. Ngược cô ư? Anh cũng đau chứ...

Ba ngày sau.

Anh chỉ vừa mới thức giấc đã thấy trợ lý Thiên hốt hải chạy vào.

- Phó chủ tịch... tôi vừa nghe bên công an họ báo tin...

- Tin gì?

- Báo Anh và Lâm đã bị bắt, họ cũng đã thú tội là hai năm trước đã dìm tâm hại anh và chị dâu... David cũng đi đầu thú khi đã dìm anh... còn chị dâu... bị phạt tiền thì chủ tịch đã trả luôn rồi...

- Ủ...

Nói xong Thiên rút trong túi ra một chiếc máy nghe nhạc mini. Dạng phone nghe nhạc nhỏ nhỏ rồi đưa cho Khải Phong.

- Cái này... em mua cho chị dâu... mong chị mau tỉnh...

Khải Phong nhận lấy rồi nhếch miệng xía xói:

- Đây, tôi cảm cậu tán tỉnh vợ tôi...

- Ha ha... hai người chưa cưới mà tình cảm quá đi...

Sáng ngày thứ tư mắt cô vẫn nhắm nghiền. Sắc mặt đã trở nên hồng hào hơn hẳn, mỗi ngày bác sĩ đều thay băng cho cô nên vết thương cũng dần lành, không còn máu rỉ ra nữa.

Tận chiều tối, như bình thường bác sĩ lại vào thay băng cho cô. Vừa dán băng mới vào, ông chợt hoảng hốt khi thấy đôi mắt xinh đẹp của cô đang dần hé ra một chút.

Không giấu nổi xúc động, vị bác sĩ lập tức hô hoảng:

- Tỉnh rồi!! Tỉnh rồi!!

Khải Phong giật mình chạy vào vớt phăng cả xoong cháo. Anh vui mừng chạy đến cố tìm góc thật tiện lợi để ngắm cô:

- Tiểu Mi à...

Tròng đen trong mắt hướng qua nhìn anh một cách yếu ớt rồi lại khó khăn mở ra. Khuôn mặt cô bỗng nhiên xơ xác, có lẽ dồn hết sức để mở mắt ra nhìn ngắm xung quanh.

Sau đó, một toáng y tá chạy vào kiểm tra sơ bộ cho cô. Anh lo lắng có lách người nhìn vào nhưng quá nhiều bác sĩ nên không thành.

Vài phút sau đó, y tá kiểm tra sơ bộ xong liền ra ngoài. Vị bác sĩ già hôm trước ở lại với anh:

- Cô nhà hồi phục rất nhanh, tôi thực sự bất ngờ... Nhưng hiện tại, vì tinh thần chưa ổn định nên cô ấy cử động rất khó hơn nữa cũng khó có thể nói chuyện vì sức còn yếu. Anh quan tâm cô ấy nhiều hơn một chút, mua đồ ăn bồi dưỡng chứ mấy ngày qua hôn mê chưa ăn gì có lẽ cô ấy sẽ đói!

- Vâng...

Khải Phong lắng nghe kĩ từng lời dặn dò của bác sĩ. Song, anh chậm rãi bước đến gần giường cô. Mi mở to đôi mắt đen láy nhìn anh, đôi mắt ấy pha chút mệt mỏi, chút đau đớn và cả chút giận dữ.

Anh nắm lấy tay cô nhẹ nhàng nhất có thể, ân cần:

- Em còn đau ở đâu không?

Cô mím chặt môi rồi nhẹ nhàng lắc đầu. Phong thở dài, đưa tay vuốt nhẹ tóc cô:

- Em không muốn nói chuyện với anh?

Mi tròn tròn mắt lắc đầu khẳng định câu nói của Khải Phong là sai. Anh nhìn cô rồi mỉm cười. Cô lúc nào cũng đáng yêu như thế dù có thế nào.

- Anh cứ nghĩ em không muốn tỉnh lại nữa...

" Ông ó~ ông ái âu à~ em ắt yêu ái ông... ông uốn a anh! " - Cô gắng gượng ú ớ lên từng tiếng nhưng cổ họng dường như hơi cứng không cho cô nói.

Mi lo lắng chạm vào cổ mình nghĩ bản thân bị cầm. Khải Phong cất giọng trầm ấm xoa dịu cô:

- Em không sao đâu... bác sĩ nói... chỉ là do sức em còn yếu, không sao cả! Anh sẽ mua đồ ăn bồi dưỡng em...

- Em cảm ơn...

Cô cười thật tươi, khuôn mặt rạng rỡ nhưng có chút mệt mỏi. Khải Phong đắp chăn cho cô rồi ba chân bốn cẳng chạy đi mua đồ ăn.

Cô nằm trong phòng cố hướng mắt nhìn theo bóng dáng của anh. Khuôn mặt của anh trông xơ xác hơn nhiều rồi, cô xót biết bao...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Màn cầu hôn ngu ngốc

Vài ngày sau, tình trạng cô đã khá hơn rất nhiều so với mấy ngày trước và được xuất viện. Từng ngày dài trôi qua anh đều bên cô, sáng thì bồi bổ bằng thức ăn ngon, đêm lại kể chuyện cho cô nghe rồi cùng cô hòa vào giấc ngủ. Mọi chuyện khuất mắc giữa nhau cũng được bãi bỏ nhờ những tâm sự đôi lúc. Cô như hiểu anh hơn, một người đàn ông lịch thiệp và lạnh lùng nhưng bên trong ấm áp đến không ngờ.

- - - - -

Một sớm tinh mơ reo rắc những giọt sương lạnh lẽo chạm vào trần gian. Phong ôm ấp cô trong mình, ôm thật chặt mà ngủ.

Một lát sau cô mở mắt, ngẩng đầu lên đã thấy ngay gương mặt thiên thần của Khải Phong. Cô hạnh phúc khẽ cười mím rúc đầu vào ngực anh.

Sợ anh tỉnh giấc, cô cố gắng cựa mình thật nhẹ nhàng rời khỏi giường. Vừa cựa tay một chút đã khiến anh chau mày rồi vòng tay to lớn của anh ôm lấy cô nâng lên nằm sấp trên cơ thể anh. Một con mèo nhỏ nằm gọn trên lồng ngực của chủ trông vô cùng đáng yêu.

"Em làm anh thức giấc sao?" _ Cô lo lắng nhìn anh.

Không có chút phản ứng từ anh khiến cô cảm thấy có chút an tâm.

"Chắc mấy ngày qua đã khiến anh mệt" _ Cô rừ đôi mi cong xuống.

Mỉm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của anh. Nó rất đẹp. Hơn nữa, Phong chỉ đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng, nó rất mỏng, cô nhẹ cắn môi rồi tỉnh ngịch gỡ một cúc áo của anh ra.

Chợt Phong mở mắt. Thấy cô nằm trên mình anh liền thô bạo lật mình đè cô xuống giường.

"A... em xin lỗi... đừng làm em đau!" _ Cô nhắm tít mắt vang xin anh như một đứa trẻ mắc lỗi.

Anh nhếch môi, hết nhìn cô lại nhìn cúc áo bị gỡ.

"Em muốn gì cứ nói anh, tại sao lại lên lút như vậy?" _ Anh chau mày nhìn cô:" Em... lẽ nào lại "muốn" anh đến vậy?"

"Em... em không có " _ Cô nghiêng mặt sang một tránh ánh mắt của anh, khuôn mặt chẳng mấy chốc đã đỏ bừng.

"Tại sao cởi áo anh?" _ Anh nghiêm giọng hơn.

"Em... chỉ là muốn có ánh đèn của anh!"

"Hửm?" _ Anh nhếch một bên chân mày lên.

Cô ngượng đến đỏ mặt, lấy tất cả dũng khí quát lên:

"Em muốn chụp ảnh anh để làm hình nền điện thoại! Em muốn có ảnh của Khải Phong, muốn điện thoại của em... đầy ảnh của anh..."

"Oh~ thật hư hỏng" _ Khóe môi anh cong lên đầy tình ái.

Phong kim chặt hai tay cô xuống gối, vùi đầu vào phần cổ trắng trẻo của cô, trút từng hơi thở nặng nhọc vào. Hai vành tai cô nóng bừng đến khó chịu đưa tay đẩy anh ra.

"Đừng mà... ah~"

Từng lời nói nhỏ nhẹ của cô như càng kích thích anh hơn. Phong hôn lên môi cô một nụ hôn mãnh liệt, cô khó thở vươn tay bám víu lấy tấm lưng to lớn của anh. Phong lần mò xuống phía dưới tách hai mảnh áo sơ mi mỏng manh của cô ra để lộ phần ngực căng bầu của cô.

"Phong à, đừng mà... em... xấu hổ lắm..." _ Cô rên lên từng tiếng rồi nhẹ nhàng đánh yêu vào ngực anh như không còn sức lực.

Phong như một con mãnh thú vồ lấy cơ không muốn buông. Ban đầu chỉ muốn dọa cô một chút để lấy lợi thế và có thể trông thấy sự đáng yêu của cô sau mỗi lần bị anh "trừng phạt" nhưng chỉ từ khi vừa chạm vào đã như sa đọa vào chốn thiên đàng không lối thoát.

Mới sáng sớm đã bận rộn.....

- - - - -

Đêm hôm đó, Phong đưa Mi đến một rạp chiếu phim. Cô thích thú chạy vào trong, còn Khải Phong thì thở dài ngao ngán khi phải đi mua bóng ngô cho cô.

Mi ngồi xuống hàng ghế đầu tiên, đôi mắt long lanh nhìn vào màn hình lớn trước mặt đầy mong đợi.

"Nè " _ Phong ngồi huych xuống bên cạnh cô, một tay đưa túi bóng ngô vào lòng cô.

15 phút trôi qua...

Rạp phim vẫn trống trơn, hoàn toàn vắng bóng người. Được một lúc cô mới hỏi khẽ:

"Anh à, sao không có ai thế?"

Phong hít một hơi thật sâu rồi nhìn vào mắt cô:

"Em yêu à... hôm nay... anh muốn cầu hôn người anh yêu, anh muốn em chứng giám..."

"Ng... người anh yêu? " _ Cô thẹn thùng đến đỏ mặt.

"Không phải là mình chứ? Cầu hôn ngay đây sao..." _ Cô nhắm mắt lại tưởng tượng ra đủ thứ, trong lòng vừa bồn chồn lại vừa hạnh phúc.

"Là Bảo Anh!"

Mi giật mình tròn mắt nhìn anh. Phong vẫn giữ nguyên thái độ của mình, anh thờ dài nắm lấy bàn tay đang lạnh dần của cô:" Anh yêu Bảo Anh, anh muốn cầu hôn cô ấy, em cho anh động lực được chứ?"

Cô nhìn anh rồi cười khỏ:" Anh... thì ra là yêu Bảo Anh ư?" _ Hốc mắt cô bắt đầu trở nên đỏ hoe, môi cô mím lại, toàn thân bỗng dưng run lên bần bật, cô nói với giọng nhỏ nhưng nức nở:" Em tưởng người anh yêu là em..."

Phong trông cô sắp khóc mà lòng đau nhói. Bàn tay anh nắm chặt lại nổi cả gân xanh nhưng anh vẫn cố kìm giọng:" Hiểu cho anh nhé?"

"Anh... Là lí do gì? Không phải chúng ta đã rất hạnh phúc sao?" _ Cô đưa đôi mắt ngạc nhiên vào anh. Thấy anh vẫn không nói gì và biểu hiện có vẻ rất kiên định, cô thờ hất một hơi rồi cười lạnh:" Ha~ nếu điều đó làm anh hạnh phúc, em nguyện hi sinh tất cả "

Cô cố mỉm cười để anh an lòng rồi vẫn ngây ngô tựa lưng vào ghế.

Câu nói của cô làm anh cảm động đến suýt khóc. Không ngờ tình cảm đã tiến triển đến mức này. Cô gái ngốc nghếch năm nào không ngờ đã trưởng thành đến vậy, đã biết hi sinh vì tình yêu rồi ư? Chỉ là muốn thử lòng cô nhưng thật không ngờ cô lại dịu dàng trước anh như thế, có nên dừng trò đùa này lại không chứ? Còn tiếp tục có lẽ không mấy chốc cô sẽ giận mất.

"Mi à..." _ Anh dường như suy nghĩ thông suốt quyết định dừng trò đùa lại nhưng vừa xoay qua nhìn cô thì lại đau lòng. Tầm thân nhỏ bé của cô run lên nhưng thể rất đau đớn. Tay cô nắm chặt lên đến đỏ tấy cả lên. Mái tóc đen mượt của cô rũ xuống che đi khuôn mặt đang ướt đẫm vì nước mắt.

Phong cảm thấy hối hận liền nắm lấy tay cô:" Dừng khóc, nín đi mà! Anh chỉ muốn thử lòng em một chút! Dừng khóc mà " _ Anh đau lòng đưa tay lau quệt đi nước mắt cho cô.

"Anh... thử lòng em?"

"Ừ, em ngoan lắm! Anh xúc động lắm, em... yêu anh như thế là rất ngoan..."

"Anh... thì ra từ trước đến giờ không tin vào tình cảm của em sao?" _ Cô bữu môi trách móc với giọng nhỏ nhẹ.

"Không phải đâu mà, anh tin em! Anh chỉ đùa em một chút thôi mà " _ Phong cố nén giọng dịu dàng nhất có thể.

Cô nhìn anh rồi òa khóc không hiểu vì lí do gì. Biết là anh đùa nhưng vẫn cảm thấy anh đáng ghét, không vui vẻ chút nào cả!

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

"Ngaoan, nín đi, anh xin lỗi" _ Anh ôm cô vào lòng dỗ dành.

Mi đẩy anh ra, nhú mày:" Đáng ghét!" _ Nói rồi cô lờm anh một cái song đứng dậy rời đi.

Phong hốt hoảng đuổi theo cô, miệng không ngừng quát tháo:" Đứng lại! Em đứng lại cho anh! Hàn Mi, anh bảo em đứng lại!"

Cô cứ thế chạy đến công viên, kiệt sức, cô dừng lại ngay thành của một hồ nước. Nơi đây rất vắng bóng người, không một chút tạp âm. Phong từ xa chạy đến, thấy cô anh dừng lại thờ hồng hộc:" Đã bảo em đứng lại, tại sao không nghe lời?!" _ Anh gất giọng.

Mi cần môi, quay gót tiếp tục chạy đi nhưng cổ tay nhỏ bị một thứ gì đó giữ lại. Anh hung hăng kéo cô xoay ngược người lại đối diện mình. Cô khó chịu vùng vẫy: " Buồng tôi ra!!"

Phong tức giận giữ chặt cô lại dồn sát vào thành của hồ nước khiến cô suýt ngã. Cô nhìn anh ảm ức rồi òa khóc.

" Em khóc cái gì?! Đã nói đứng lại mà vẫn cứ chạy, là em ngoan cố cứng đầu! Khóc cái gì?" _ Anh tức giận quát tháo ôm sầm" Nhờ chạy như thế, nếu không may, xe người ta không thắng kịp lỡ đâm vào em... thì... anh... anh biết sống thế nào?" _ Anh dịu dàng ôm lấy cô hôn nhẹ lên tóc:" Anh rất yêu em... không thể mất được..."

" Là do anh bày trò trước không phải sao? Dem chuyện tình cảm ra làm trò đùa, anh thấy vui lắm sao? Tại sao lại mắng em chứ? Em đã làm gì sai?" _ Cô đánh vào ngực anh không ngừng nức nở.

" Được rồi, được rồi, không khóc nữa..."

Phong mỉm cười nhìn cô, tay lướt dưới mi cô lau nước mắt. Đoạn, anh thò tay vào túi quần rút ra một chiếc nhẫn đính kim cương lấp lánh đeo vào ngón áp út của cô. Mắt anh tràn đầy yêu thương, dịu giọng:" Làm vợ anh nhé?"

Não bộ không xử lý kịp thông tin liền khiến cô đơ ra vài giây. Giây sau khóe mi cứ run run không biết phải ứng xử thế nào. Trong lòng không hiểu sao lại dâng trào cảm giác hạnh phúc mà trước đây cô chưa từng có. Được người mình yêu thương nhất ngỏ lời kết hôn... cảm giác khó tả nổi. Hô hấp của cô trở nên khó khăn hơn, lòng rớt bời chỉ biết mấp máy miệng mà không phát ra một chữ nào.

Thấy cô phân vân, anh liền hôn lên tóc cô thì thầm:" Anh hứa sẽ làm cho em hạnh phúc. Sẽ nuôi em đến trắng da béo tròn, sẽ yêu thương em và cả con của chúng ta. Mỗi sáng sẽ hôn em sặc pin tiếp thêm năng lượng. Nguyên bảo vệ em suốt cuộc đời này. Hàn Mi, làm bà xã của anh nhé?"

" Yêu một người, là muốn người kia cái gì cũng tốt cả, cái gì cũng hoàn hảo cả. Một người con gái không có gì như em, cưới em không phải anh sẽ chịu thiệt rất nhiều sao?" _ Cô cụp mắt xuống.

" Có được em là hạnh phúc nhất rồi. Thiệt hại bao nhiêu cũng không sợ chỉ sợ sẽ mất em, hơn nữa, mỗi ngày có thể thấy em đều khiến anh rất vui... không phải điều em muốn là thấy anh có thể hạnh phúc sao? Cưới được em... là điều xa hoa, là điều khiến anh rất mãn nguyện... cả tính mạng này cũng không cần thiết nữa" _ Anh nắm chặt lấy tay cô.

Lòng cô vô cùng xúc động, ánh mắt lấp lánh:" Anh nói gì thế? Mạng của anh còn không biết giữ, làm thế nào có thể giữ được em?"

Anh xoa đầu cô rồi cười:" Ai dám động vào em, anh hứa sẽ cho kẻ đó sống không bằng chết. Quyền lực của anh hiện giờ chắc em cũng hiểu mà... Sao nào? Đồng ý cưới phó chủ tịch đẹp trai này không?"

" Em... đồng ý" _ Cô nhướn miệng cười trước câu nói hài hước của anh. Phong hạnh phúc ôm cô vào lòng, ôm thật chặt như không muốn buông.

" Sao nào? Hạnh phúc không?" _ Anh thì thầm.

"Um" _ Cô gật đầu. " Cảm giác này... em chưa từng nghĩ nó tồn tại, hạnh phúc lắm.. Em chưa từng nghĩ sẽ gặp được anh, sẽ được anh yêu thương, che chở, bảo vệ... Em thì là chưa từng nghĩ đến! Trước đây em chỉ muốn sau này lớn lên sẽ cưới được một người có gia thế tầm thường, sẽ mở một quán cháo vịt buồn bán... cuộc sống bình dị như thế... nhưng sau khi gặp anh, em mới hiểu ra... Em đúng là ngu ngốc, tại sao trước đây chưa từng nghĩ sẽ trao trái tim này cho anh chứ? Mơ xa một chút... biết đâu sẽ trải nghiệm được cảm giác giấc mơ thành hiện thực nhỉ? Ha ha..."

" Oh... nếu em muốn, anh có thể từ chức phó chủ tịch, mở một quán cháo vịt ở ngoại ô. Cùng em sống một cuộc sống thật bình dị..." _ Anh nhìn cô đầy nhân hậu.

Cô gạt mình bừa bãi rồi đánh vào vai anh:" Nghĩ ngốc gì vậy? Rồi tập đoàn X sẽ do ai gánh vác đây? Anh không thể vì em mà vô trách nhiệm như thế. Mắc công người ta lại chỉ trích "

" Ha ha ha..."

Một đêm hạnh phúc trôi qua.....

Một tháng sau.....

Đám cưới của phó chủ tịch tập đoàn X diễn ra vô cùng long trọng. Có đến hàng trăm vị khách lớn từ khắp thế giới được mời về, bữa tiệc đầy xa hoa được tổ chức tại một nhà hàng lớn ở Pháp.

Tại phòng trang điểm, cô sửa soạn xong liền đứng dậy ngắm mình trong gương.

" Vợ anh quả nhiên rất xinh đẹp " _ Phong từ bên ngoài bước vào trong rồi ôm lấy cô từ phía sau.

" Chúng ta còn chưa cưới... Em không cho phép anh gọi em là vợ" _ Cô búng nhẹ vào mũi của anh.

Phong ôm chặt cô hơn, bộ dạng nhõng nhẽo hết một đứa trẻ:" Ừm... không muốn... chỉ muốn gọi em là "vợ" thôi... hay gọi là " bà xã"? Bà xã nhé?"

Cô trông bộ dạng của anh rồi bật cười:"Anh thôi trẻ con đi, thật khó coi"

- "Nhưng bà xã có thích không?"

Mi mím môi lại rồi nhìn anh khẽ gật đầu. Phong nhướn miệng cười:"Bà xã thích là được rồi~"

Buổi lễ bắt đầu. Cô từ lễ đài bước lên, ánh sáng bao trùm lấy tâm thần thiên sứ của cô. Bộ váy cưới trắng lấp lánh như những vì sao trông cô vô cùng xinh đẹp. Cô bước đến nắm lấy tay Khải Phong nhẹ nhàng mỉm cười với anh. Anh buông tay cô ra rồi vòng qua eo cô kéo sát lại gần mình hạnh phúc.

- "Trương Khải Phong, con có đồng ý cưới Trương Hàn Mi dù cho có bệnh tật, đau ốm, nghèo khó vẫn yêu nhau?"

- "Tôi đồng ý"

- "Trương Hàn Mi, con có đồng ý cưới Trương Khải Phong dù cho có bệnh tật, đau ốm, nghèo khó vẫn yêu nhau?"

- "Tôi đồng ý"

- "Được, vậy ta tuyên bố, hai con là vợ chồng hợp pháp!"

Người trong khán phòng như vỡ òa, ai nấy đều đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt. Vẻ mặt anh như tươi hơn, ôm lấy cô rồi nhẹ khóa môi cô....

- - - - -

2 năm sau...

- "Vợ à, anh về rồi..." _ Phong từ cửa uể oải đi vào.

- "Trông anh mệt thế... Công ty có chuyện gì à?" _ Cô đưa tay lướt nhẹ trên mặt anh lo lắng.

Phong bấu môi rồi đột ngột ngã vào lòng cô. Mi giật mình ôm lấy anh lúng túng:"Anh làm gì thế? Nặng quá đi mất..."

- "Anh thiếu vợ nên không sống nổi... Không còn sức nữa... Vợ làm gì đó cho anh đỡ mệt đi..."

- "Anh nhõng nhẽo vừa thôi, tránh ra cho em nấu ăn" _ Cô vươn tay đẩy anh ra nhưng Phong vẫn cứng đầu không chịu nhúng nhích. Đến khi cô thực sự cảm thấy mệt thì quát:"Tránh ra!!"

- "Ok" _ Anh ngoan ngoãn đứng dậy rồi nhanh chóng về phòng. Khuôn mặt vẫn không cảm xúc.

- "Anh cứ hư như vậy em sẽ không thương đâu" _ Mi vừa khuấy nồi cà ri vừa mắng.

- "Xin lỗi bà xã... nhưng anh hết pin rồi..."

- "Sao cứ ưng những nhẽo thế, em đây còn chur ăn vạ với anh bao giờ, vậy mà anh chả giống ai, không có chút quyền rũ..."

Phong nhếch môi kiêu hãnh rồi bước ra. Anh mạnh bạo kéo cô xoay ngược người lại rồi dòn cô vào tường:"Không quyền rũ thì sao chứ? Không phải anh vẫn tán được em sao?"

- "Ha" _ Cô nhếch miệng cười rồi nheo nhẹ má anh:"Anh nên nghĩ lại đi, là em tán được anh"

Rồi cô đẩy anh ra bước đi nhưng bị cánh tay rắn chắc của anh chống vào tường chặn lại.

- "Là anh tán được em! Em không nhớ lúc mới đính hôn em đã uống rượu rồi tỏ tình với anh à?"

- "Thế ai đã khóc lóc khi em bị xe tông ở Paris hả?" _ Cô ngoan cố cãi lại.

- "Thôi nào ngoan đi, vì anh quá đẹp trai nên đã khiến em phải xiêu lòng và nhờ chút cồn rượu để tỏ tình"

- "Này, nếu không phải em tán được anh thì có gì anh phải khóc khi em bị xe tông?"

- "Ai khóc cơ? Anh rõ ràng đã tán được em"

- "Là em tán được anh!!!" _ Cô không kìm nổi tức giận liền đánh vào ngực anh.

Phong kinh ngạc giữ hai tay cô lại:"Yah~ Làm gì lại đánh anh?"

- "Là em tán được anh" _ Cô méo máo:"Nếu anh không công nhận, li hôn đi"

- "Được được, là anh đã đổ gục trước em, hài lòng chưa? Sao cứ thích lời chuyện li hôn ra dọa anh thế? Anh yêu vợ lắm mà~"

Cô lờm anh một cái rồi đẩy ra tiếp tục nấu ăn:"Không biết anh có phải đàn ông không mà suốt ngày cứ đi gây sự với em"

- "Này, anh 100% nam tính đây, anh không phải đàn ông thì là gì?"

- "Là lai giữa nam và nữ chứ gì?!"

- "Em dám..." _ Phong hung hăng lao đến bế cô lên. Mặc kệ cô vùng vẫy, anh đưa cô vào phòng rồi đóng cửa lại...

- - - - -

1 tuần sau...

- "Vợ à, giấy xét nghiệm hôm trước này" _ Anh vui vẻ chạy vào nhà ôm lấy cô đang ngồi trên sofa xem TV.

- "Hửm... em có bệnh gì không?" _ Cô tròn mắt nhìn anh.

Phong nhếch môi lên nghiêm trọng:"Có, em có bệnh"

- "Hả... bệnh sao? Em..." _ Cô kinh ngạc giằng lấy tờ giấy nhưng bị anh đẩy ra. Phong đè cô ra, dùng tay lướt trên bụng cô.

- "Bác sĩ nói... Chín tháng mười ngày nữa, trong bụng em sẽ xuất hiện một... thứ rất nghiêm trọng..."

- "Là gì thế? Em... có sao không?"

Phong nhắm mắt rồi búng vào trán cô:"Em nên chữa bệnh ngay đi! Sao lại ngốc như vậy? Là em bé, em bé đó!!"

Cô ngạc nhiên:"Em bé? Chúng... chúng ta có... em bé?"

Anh nhìn cô rồi gật đầu. Mi mở miệng cười thích thú ôm chầm lấy anh:"A a a~~ Có con rồi, em có con rồi"

- "Không thể tin được lần phạt em tuần trước vì dám mắng anh lại có thể tạo ra một tinh linh xinh đẹp~" _ Anh cười rồi xoa đầu cô mẫn nguyện:"Thế, con chúng ta sẽ tên gì?"

- "Nếu con trai thì tên... Trương Khải Nguyên, còn nếu là con gái thì là Trương Hàn Nhi, được không? Em đã nghĩ hết rồi"

- "Được, tùy em thôi, nghe rất hay"

Pingpong

Chợt có tiếng chuông cửa. Cô tò mò:"Là ai thế?"

- "Đề anh mở cửa"

- "Thôi đề em"

Cô kéo anh lại rồi chạy ra. Mở cửa, cô tròn tròn mắt trước con người bên ngoài. Miệng lắp bắp:"Anh... anh..."

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

- "Bạch Nguyên..." _ Thanh âm cô phát ra tựa một thứ rượu ngọt lịm làm tan chảy nhiều thứ.

Bạch Nguyên khuôn mặt lãnh đạm, lặng lẽ nhìn cô bằng ánh mắt sâu sắc rồi khẽ cất giọng:"Ngày mai, anh sẽ trở về Paris..."

- "Hử?" _ Cô ngạc nhiên đến nỗi hô hấp trở nên khó khăn.

Anh ấy... mặc dù cô không có tình cảm đặc biệt nhưng dù gì cũng đã giúp cô rất nhiều. Bây giờ, có thể để anh đi như vậy sao?

Thật không cam lòng!

- "Sao không vào nhà? Ở ngoài đây mờ ám gì à?!" _ Khải Phong lạnh giọng, tâm anh cảm thấy vô cùng khó chịu. Biết dù gì cô đã vĩnh viễn thuộc về mình nhưng... vẫn không cam chịu khi cô thân mật với đàn ông khác.

Anh cảm thấy rất ghen tỵ

- "Em vào ngay" _ Cô vội kéo tay Bạch Nguyên vào trong rồi đóng cửa.

Nguyên liếc mắt nhìn Khải Phong một cái trong lòng không vui. Thật cảm thấy đáng tiếc khi người đoạt được Hàn Mi lại là Khải Phong.

Tên đó cho cô ngàn tổn thương như thế, tại sao vẫn ngu ngốc dính chặt với hắn đến cùng?

Trong khi anh, một người yêu cô hết mực. Luôn chịu tổn thương về mình, nhưng đáng tiếc cô lại không nhận thấy...

- "Tính đến dụ dỗ vợ tôi à? Dễ dàng vậy sao?"

Khải Phong trừng mắt nhìn Bạch Nguyên, môi hé lên cười lạnh.

- "Khải Phong, anh đừng nói vậy! Bạch Nguyên, anh ấy sắp về Paris" _ Cô nho nhả ngồi bên cạnh Khải Phong, mắt vẫn nhìn Bạch Nguyên luyến tiếc.

Phong tức giận nheo chớp mũi cô một cái: "Này này, chưa gì đã muốn phản bội anh rồi à? Em, Bạch Nguyên, thân mật quá nhợ? Sao không theo hắn về Paris luôn đi? Dù gì trước kia hai người cũng từng qua qua lại lại, làm sao tôi biết được không có mờ ám? Xin lỗi vì tôi là kẻ đả căng mũi ha"

Phong đứng phắt dậy trừng mắt nhìn bóng lưng cô gái gầy gò vẫn đang chăm chú nhìn tên ngốc Bạch Nguyên kia. Anh có gì thua hắn chứ? Chẳng lẽ anh lại thiếu mị lực đến thế?

Không thể buông xuôi dễ dàng cho đôi "tình nhân" này được!

Cô nheo mắt nhìn Khải Phong: "Anh đấy, ngưng nóng tính đi, Bạch Nguyên với em chỉ xem nhau như anh em, anh nghĩ quá xa rồi đấy!"

- "Nghĩ quá xa hay quá đúng? _ Phong nhếch miệng cười đầy châm chọc nhìn cô giương mắt lên nhìn anh.

- "Khải Phong, tôi đến đây là muốn chia tay vợ cậu, nếu cậu không vừa lòng tôi xin phép về" _ Bạch Nguyên không muốn cô chịu áp lực liền đứng lên thanh minh.

- "Nguyên, em xin lỗi, không tiếp được anh"

- "Bạch Nguyên, tôi cảnh cáo cậu, tốt nhất nên về Paris luôn đi, đừng nên dụ dỗ vợ tôi! Hàn Mi là của riêng tôi! Không có ý định chia sẻ!" _ Phong chỉ tay vào mặt Nguyệt quất.

Tình hình từ lúc nào lại trở nên căng thẳng.

Bạch Nguyên lẳng lặng về trước để lại mình cô với anh.

Cô trừng mắt nhìn Phong rồi đánh vào vai anh: "Anh, ghen thì cũng phải vừa thôi chứ, dù gì em cũng đã là vợ của anh, còn không hài lòng sao?"

- "Vợ? Để anh xem em là vợ thế nào!" _ Phong lập tức bế cô lên đưa vào phòng ngủ.

Cô khi đã ý thức được đã cảm thấy toàn thân lơ lửng trên không. Sợ hãi anh sẽ thô bạo với mình cô liền giãy dụa: "Buông em ra! Em với Bạch Nguyên hoàn toàn không có mờ ám! Anh hiểu lầm rồi!"

Anh hung hăng ném cô xuống giường rồi tự giật cúc áo trên người mình ra: "Anh có nói gì về em và hắn ta đâu? Sao lại thanh minh như thế? Anh chỉ muốn cảm thụ em là vợ của anh"

Phong bị ghen tuông không chế, không ý thức được liền lao đến đè lên người cô. Liên tục hôn lấy chiếc cổ trắng ngần của cô rồi từ từ xé rách phần y phục.

Cô không ngừng giãy dụa, đến khi cảm nhận bản thân không đủ sức chống lại anh liền buông bỏ nhưng đây cũng là lúc toàn thân cô chỉ còn vón vện một bộ đồ lót màu đỏ.

- "Hàn Mi, em có biết bây giờ em quyến rũ thế nào không?" _ Khải Phong nhếch miệng cười ranh ma, ánh mắt chan chứa đầy dục vọng và tà mị không có chút dè dặt nào

- "Tha cho em, em hoàn toàn không có tình cảm với Bạch Nguyên..." _ Cô cắn chặt môi đến rỉ ra từng chút máu.

Anh không mản đến liền nhào đến hôn mút lấy môi cô. Mùi máu tanh tràn vào trong miệng, anh liên tục mút lấy như muốn xé nát cô thành từng mảnh.

Phong đến thế là không chịu được vung tay xé rách áo lót của cô để lộ bộ ngực căng tròn. Anh hôn lên đó, cắn lên làn da trắng như tuyết của cô mà không để ý cô đang cảm thấy rất đau liên tục thốt lên những tiếng rên rỉ hòa với lời van xin anh dừng lại.

Nhưng anh bị dục vọng chiếm hữu, không còn chút lí trí chạm vào nơi mẫn cảm nhất của cô khiến cô giật mình liền run lên cảm cập. Đôi chân quỵn rũ lập tức khép lại đề phòng.

Anh liền tách chân cô ra, nhẹ nhàng cởi bỏ quần lót của cô không chút do dự.

Phong như một con thú dữ. Anh tàn bạo quá. Không nghĩ có một ngày anh lại đối xử với cô như nô lệ thế này.

Mi khổ sở lấy hai tay đặt lên đầu che mắt. Che đi dòng nước mắt đang trào ra như suối.

Cô đau lắm, vừa đau về thể xác cũng như đau về tinh thần. Cô không có ý với Bạch Nguyên vậy mà anh lại đem cô ra trừng phạt như thế.

Thật đáng ghét!

- "Sao lại khóc?"

Mỗi lần ra vào của anh càng ngày càng mạnh bạo hơn nhưng đột nhiên tim đau thắt khi phát hiện cô khóc anh liền dừng lại. Vừa rồi như bị thế lực nào đó khống chế khiến anh vô tâm như vậy, làm bà xã khóc rồi.

Phong mím môi nhẹ nhàng tách hai cơ thể của mình và cô ra. Song, lấy chân che cơ thể cô lại để tránh cơ thể ấy khơi lên dục vọng trong anh.

- "Em... em... đau lắm!" _ Cô khóc nức lên đưa tay chỉ vào bụng mình.

Oanh... một tiếng sét vang lên. Anh quên mất, cô đã mang thai, mang thai con anh. Anh vừa làm gì thế này? Tính hại cả vợ và con hay sao?

Phong hoảng sợ chạy đi lấy trang phục giúp cô mặc vào che đi thân thể trần truồng kia. Đoạn lại tán loạn gọi cho hơn bốn vị bác sĩ giỏi mình quen khẩn cấp đến.

Vài phút sau, bác sĩ cũng ủa đến.

Ai ai cũng hết hồn khi thấy Trương phu nhân chịu cảnh như vậy. Mỗi như bị thương rỉ ra máu. Thai nhi bị ảnh hưởng nhẹ nhưng cũng nhanh chóng thoát khỏi nguy hiểm.

Sau vài giờ đồng hồ, bác sĩ Trần - bạn thân của anh bước ra.

Khải Phong thấy liền chạy đến lo lắng: "Vợ, vợ tôi sao rồi?"

- "Chị dâu không sao! Ổn rồi!" _ Bác sĩ Trần bỏ ống nghe vào túi rồi nhìn qua Khải Phong một lượt xong lại chỉ trích: "Tên khốn nhà cậu, chị dâu đang mang thai, không chịu được hoan ái, cậu có thêm quá cũng nên vào nhà vệ sinh dùng tay đi, đừng để tổn thương hai mẹ con họ chứ~ Tôi không ngờ cậu lại ghém như vậy, uầy.."

- "Im miệng, cái gì mà vào nhà vệ sinh dùng tay? Tên bác sĩ như cậu, biến thái"

- "Haizz.. thôi tôi về đây, đừng "ấy" chị dâu nữa đấy! Tôi không giúp nữa đâu"

- "Được, hôm sau sẽ đãi cậu bữa cơm"

Khải Phong đợi bác sĩ về hết liền cảm thấy áy náy. Vừa rồi anh mạnh bạo như vậy, có thể Tiểu Mi đã giận anh mất rồi. Làm sao dám nhìn mặt nữa chứ! Ghen của anh quả thực có sức ảnh hưởng đến đầu óc, thật nên tập khống chế nó!

Anh gượng gạo bước vào phòng ngủ. Cô đã thao láo mắt nhìn ra ban công từ đời nào.

Nghe tiếng mở cửa cô liền ngoảnh đầu lại, giây sau thấy anh lập tức xoay lưng đi.

Phong tính toán trước được liền đi đến nằm bên cạnh cô. Cảm nhận phần giường bên cạnh lún xuống cô liền nhích qua một bên.

- "Áy, cẩn thận, coi chừng ngã đấy, nếu không thích anh sẽ tránh ra" _ Phong nhẹ nhàng ôm chặt cô vào lòng. Hành động ngọt ngào khiến tim cô hơi rung động.

- "Còn biết quan tâm em sao?" _ Lời nói của cô lạnh đến nổi mà hết như một xô nước đá đổ ào lên anh. Đau không tả nổi.

- "Thật xin lỗi bà xã, vừa rồi là anh không đúng, anh xin lỗi~" Phong cứ thế lặp đi lặp lại câu nói đó chờ phản ứng của cô.

Đến khi cảm thấy khó chịu cô liền mắng: "Trương Khải Phong, anh ồn ào quá, không để em yên tĩnh một chút được sao?"

- "Vợ không giận anh nữa, anh lập tức im ngay"

Cô nheo mày xoay người lại trừng trừng nhìn vào mắt anh: "Tội của anh có thể thôi giận sao? Suyt chút nữa anh đã giết con rồi đấy, anh còn không thấy

hối hận sao?!"

"Thôi mà, chồng em rất hối hận, hứa sẽ không bắt nạt vợ nữa. Sau này chỉ sẽ vâng lời vợ, vợ bảo gì anh làm nấy, không dám cãi"

Cô hít một hơi thật sâu rồi ngồi dậy giờ giọng châm chọc:"Tôi thật không dám sai bảo chủ tịch Trương đâu"

"Ừm... anh là thật lòng muốn em tha thứ mà~ Khải Phong xin lỗi bà xã" _ Phong không ngừng ôm cô nhõng nhẽo.

Cảm thấy tên chồng ngốc này thật quá đáng yêu, bộ dạng trẻ con nàu có thể là của một chủ tịch máu lạnh uy quyền hay sao? Thật không cảm thấy xấu hổ à?

"Anh thôi đi, em vẫn thấy anh rất đáng ghét! Vừa rồi anh làm em rất đau có biết không? Em nhiều lần van xin anh cũng không thêm quan tâm, đó có thể là hành động của một người chồng sao?"

"Xin lỗi bà xã mà, anh biết lỗi rồi, sau này không dám nữa, không dám làm bà xã đau cũng không dám làm tổn hại đến "tục tưng" của chúng ta"

Cô liền bị chọc cười bởi câu nói. "Tục tưng" ư? Sao anh có thể đáng yêu như thế? Cô cũng chưa từng dám gọi như thế mà anh đã hót tay trên. Người đàn ông này không còn dây thần kinh xấu hổ nữa rồi.

"Bà xã cười thật xinh đẹp biết bao" _ Phong nhìn cô cười liền cười hùa theo.

"Khải Phong, anh nghe đây, sau này phải hoàn toàn tin tưởng em đấy! Em không bao giờ nói dối anh đâu, Bạch Nguyên và em... không có quan hệ mờ ám"

"Anh biết rồi, vợ luôn luôn đúng"

"Ngốc này" _ Cô bật cười nheo chớp mũi của anh.

Cuộc sống này, quả thực vô cùng hạnh phúc!

Cô đang tưởng tượng về một tương lai. Một tương lai tươi đẹp khi mà cô sống chung với người đàn ông cô yêu bên những đứa trẻ đáng yêu. Mỗi đêm cả ba sẽ cùng quần quít, ôm lấy nhau ngủ. Cuộc sống giản dị, không chút biến cố khi đã có một người đàn ông lãnh đạm che chở. Thật hạnh phúc!

Qua bao nhiêu biến cố, cuối cùng hai ta cũng đã về chung một nhà ≡

END

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Ngoại truyện 1

Chín tháng sau...

"Bà xã, xem nè" _ Khải Phong từ cửa bước vào, tay ôm một thùng đồ dành cho trẻ em.

Cô đang mãi mê loay hoay trong bếp nghe tiếng anh cũng chẳng ngó ngang gì vì suốt mấy tháng qua hôm nào về nhà anh cũng vác thêm một đồng đồ của trẻ em chất đầy trong một căn phòng nhỏ được xây dành riêng cho "Tiểu Bảo Bối".

"Vợ, vợ chán anh rồi sao? Không thèm ngó ngang nữa hửm?" _ Anh đặt thùng đồ xuống đất rồi nhẹ nhàng đi đến ôm cô từ sau. Còn đặt cằm lên đỉnh đầu cô nhằm thu hút sự chú ý.

"A a." _ Cô giật mình lùi lại phía sau nhưng vẫn cố đứng vững:"Chồng à, em đang mang thai, anh đừng nghịch ngợm như thế, không muốn có em bé nữa à?"

Phong thờ dài rồi ngoan cố lôi tay cô cho cô ngồi trên ghế.

"Anh làm gì thế? Em đang chuẩn bị cho anh một bữa ăn bất ngờ đấy" _ Cô xệ môi xuống luống cuống đứng dậy nhưng lại bị anh ngăn cản.

"Không bất ngờ gì hết, em đang mang em bé của anh, cấm em làm việc nội trợ, mọi thứ cứ để anh lo~ Ngoan ngoan ngồi im trên ghế đi" _ Phong nghiêm giọng "la rầy" cô.

Song, anh chạy xuống bếp mở tủ lạnh ra lấy sữa cẩn thận rót vào ly rồi mang ra cho cô: "Vợ, mau uống hết đi"

- "Sữa?" _ Cô ngạc nhiên.

- "Lâu nay không chăm sóc gì cho em cả, anh cảm thấy rất có lỗi, làm ơn uống đi... nếu không anh sẽ cảm thấy áy náy"

Phong tự mình uống trước một sữa ấm rồi nhìn cô đầy tà ý.

Cô vội lấy tay che mình: "Anh... anh định làm gì?"

- "Cho bà xã uống sữa" _ Nói xong anh liền nâng cầm cô lên lạng lẽ chiếm lấy bờ môi mỏng như anh đào kia.

Nhẹ nhàng dùng lưỡi tách cánh môi thơm ngọt ra, anh từ từ truyền sữa từ miệng mình vào miệng cô.

Hành động không xảy ra trong nháy mắt mà nó như ngưng lại, anh cố níu giữ lấy khoảnh khắc này. Thật chậm rãi cảm nhận môi cô đang chạm môi mình. Ngọt ngào tựa thứ rượu đất tiền xa xỉ mà kể cả anh cũng chưa từng thử qua.

- "Ừm..." _ Cô suýt sặc sữa vì không thở được. Mi vội đẩy anh ra ho lên vài tiếng. Phải nói anh rất ngọt ngào, tựa hồ vừa rồi nếu như không vì khó thở mà đẩy anh ra thì chắc chắn giờ đây cô vẫn đang chìm đắm trong mị lực của anh. Êm đềm, bình yên.

- "Ngon không?" _ Anh nhẹ liếm môi mình. Vừa rồi môi cô đã đặt vào môi anh, nếu nhanh chóng thưởng thức lại chắc chắn vẫn còn cảm nhận chút luyến lưu của thứ rượu đất tiền.

Sữa anh "trao" cho nhất định là.... rất ngon. Nó chứa sự nuông chiều, dịu ngọt của anh khiến bất cứ cô gái nào cũng rất khó cưỡng lại.

Biết cô sẽ ngại không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Phong liền khẽ cười, vừa rồi anh biết cô cũng đã mê đắm vào anh. Nếu anh không hung hăng quậy phá khoang miệng cô thì có lẽ bây giờ vẫn có thể khóa chặt môi cô nhẹ nhàng tung hoành trong đấy

- "Khải Phong, từ lúc nào anh lại trở nên trẻ con như thế chứ?" _ Cô lau miệng xong liền nảy sinh ý tò mò.

- "Không đáng yêu sao?" _ Anh đặt ly sữa lên bàn rồi áp sát mặt vào cô, đôi mắt sắc bén thâm thúy nhìn thẳng vào đôi mắt đang xấu hổ kia.

Môi anh nhếch lên một đường cong hoàn mỹ khi thấy khuôn mặt cô từ lúc nào đã chuyển sang màu đỏ. Biểu cảm này là lần đầu tiên anh thấy được trong suốt chín tháng qua. Thực sự rất dễ thương!

- "Yahh~ Anh...anh mau đi xem đồ ăn đi kia, không khéo lại... cháy" _ Cô ngượng ngùng tránh khỏi ánh mắt anh

Phong không chịu buông tha, đã thế còn dè cô xuống rồi chui rúc vào cổ cô những nheo: "Cháy thì anh sẽ mua cái khác bồi bổ cho vợ, lo gì chứ..."

- "Em... chỉ sợ anh tốn tiền"

- "Quên anh là ai rồi sao? Tiền anh chất thành đồng ấy, sẵn sàng để nuôi em suốt đời"

Mi nghe xong liền mỉm cười. Thanh âm của anh truyền tới như thứ rượu vang hảo hạng, ngọt ngào đến ngạt thở, tim cô bỗng có chút rung động. Lời đường mật của anh từ lúc nào đã rất phát triển, chỉ khiến cô muốn tan chảy thật nhiều trước anh.

- "Em thật là thơm quá..." _ Phong lần mò vào trong áo cô hít hà.

Mi vội vã đẩy anh ra rồi quát: "Này, anh có phải biến thái không đấy? Tại sao lại hành động như vậy?"

Anh thấy đáng sợ sệt của cô liền khẽ cười. Đoạn, lại tiến gần đến cô thì thào vào tai: "Bấy nhiêu làm sao đủ chứ? Đợi em sinh con xong anh nhất định sẽ khiến em lãnh đủ, anh đợi không nổi nữa rồi... Thực sự rạo rức trong người mỗi khi chạm vào em, vợ anh thực sự rất có mị lực"

- "Sinh con xong còn phải chăm sóc con nữa, em sẽ rất mệt, anh không được làm đau em"

- "Nhưng anh không chịu được nữa, bù đắp cho anh đi chứ~" _ Phong nói xong liền chu môi ra tỏ ý định muốn được hôn.

Cô hiểu ý anh nhưng lại tỏ ra ngốc nghếch, tinh nghịch chạm vào môi anh đùa vui: "Tại sao lại chu môi ra chứ~ hửm?"

Phong nheo mày rồi giãy dụa: "Vợ ngốc, anh muốn hôn em, hôn em, rất muốn hôn em"

Cô khẽ nheo miệng cười rồi nhanh chóng hôn anh một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước.

Cảm nhận vị ngọt như hoa đào mà mị chạm vào môi mình, anh không kìm chế được liền giữ lấy gáy cô không muốn tách rời.... Một nụ hôn mãnh liệt lâu dài....

- - - - -

10 ngày sau.....

- "Sắp sinh rồi, sắp sinh rồi!!" _ Cô y tá hốt hoảng chạy ra báo tin cho Khải Phong.

Anh ngồi trên ghế nghe được liền đứng dậy vui mừng: "Thật sao?"

- "Vâng, phụ sản đã có dấu hiệu sắp sinh! Chúc mừng anh"

- "Này, nếu sinh được rồi, các người làm ơn đỡ đỡ cho thật nhẹ tay, đừng làm cô ấy đau..."

- "Vâng ạ!"

Thấy cô y tá tươi cười chạy đi tìm bác sĩ phụ sản mà lòng anh không ngừng bồn chồn.

Hướng ánh mắt vào phòng sinh của Hàn Mi.

Thật không uổng công đã mấy ngày đợi chờ trong bệnh viện. Cuối cùng cũng sinh rồi, nhất định là một quý tử anh tuấn như bố của nó.

- "Khải Phong..." _ Thanh âm ní non truyền đến tai anh.

Phát ra từ phòng sinh!

Anh lập tức đẩy cửa chạy vào.

Cô vẫn nằm trên giường. Tráng đỏ đầy mồ hôi hột. Thấy anh cô liền giương mắt lên nhìn rồi mỉm cười cho anh đỡ lo.

- "Em gọi anh à?" _ Phong lo lắng chạy đến nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô.

Căn phòng im ắng, anh lắng nghe từng nhịp thở của cô. Hình như rất mệt, đã mấy ngày cô phải nằm lì trong căn phòng này, không thường thức được chút không khí bên ngoài nào chỉ để sinh quý tử cho anh. Khiến anh không khỏi đau lòng khi nhìn cô cực khổ.

- "Chúng ta... sắp có em bé rồi!" _ Cô khẽ mỉm cười siết lấy tay anh nhưng không có chút sức lực.

- "Ừ, em cố lên nhé, nếu đau quá chịu không nổi cứ nói với anh, anh sẽ tìm cách cho em không bị đau nữa"

Cô gật đầu.

Vừa lúc đó bác sĩ sản khoa cũng chạy vào. Phong bắt buộc phải buông tay cô rồi ra ngoài.

Vài phút sau ba mẹ Khải Phong cũng đến. Bà Lan chạy đến kéo kéo tay Khải Phong: "Con dâu, sao rồi?"

- "Đang ở trong phòng sinh mẹ ạ" _ Phong ngồi xuống ghế đưa tay chỉ vào cửa phòng sinh.

- "Mẹ mang đồ sơ sinh cho baby đến này, con thấy có dễ thương không? Cháu mẹ mặc nhất định sẽ vô cùng đáng yêu"

Bà Lan sắm soi đồng hồ em bé rồi cùng ngồi xuống ghế đợi chờ.

Sau một quãng thời gian dài đằng đẳng, cuối cùng cô y tá vừa nãy cũng chạy ra la lên: "Sinh rồi, sinh rồi"

Cả ông bà Trương và Khải Phong đều đứng phắt dậy tròn mắt nhìn.

Anh vội vã đẩy cửa phòng sinh bước vào nhìn thấy bác sĩ đang bế một em bé đỏ hỏn miệng tươi cười: "Là một bé trai"

- "Gen di truyền nhà họ Trương thật vi diệu, cậu quý tử này sức khỏe rất tốt, bề ngoài thật khôi ngô tuấn tú, quả là giống cha"

Anh nhìn con một chút rồi đến bên cô vuốt nhẹ mái tóc đã ướt một nửa do mồ hôi: "Em không sao chứ?"

- "Không sao... em đã sinh được con rồi, may thật..."

- "Đau lắm không?"

- "Có, nhưng dù gì cũng không đau bằng lúc anh tạo em bé"

- "Haizz.. còn đùa nữa~" _ anh cười rồi hôn nhẹ lên trán cô. Đợi chờ bác sĩ lau máu cho em bé....

- - - - -

1 năm sau...

"Hạo Nguyên, con đã được một tuổi rồi đấy, bé yêu à~" _ Cô nâng niu đứa bé trên tay đã thế còn liên tục hôn lên gò má phúng phính của em bé.

Nhìn sang Khải Phong cô liền thở dài.

Đó có thể là biểu hiện của một người cha sao?

Anh ung dung ngồi trên sofa xem TV. Đôi chân dài như cây tre bắt chéo để bừa luôn lên bàn. Đã thế còn ngâm nga ca khúc gì đó không hề để ý đến cô đang cực nhọc bế con.

"Anh yêu, sao anh lạnh nhạt thế? Em sinh con xong nên xấu, anh chán rồi à?"

Anh lặng im không nói bất kì lời nào khiến cô lập tức cảm thấy khó chịu.

"Ông xã, thực sự chán em sao?" _ Cô đi đến đá đá vào chân anh: "Không quan tâm em một chút được sao?"

Phong ngay lập tức đứng dậy. Thay cô ôm con rồi đặt xuống nôi em bé. Còn anh nhanh chóng rút tay vào túi. Đoạn, nhanh chóng dón cô vào tường rồi cất giọng lạnh:

"Nếu anh quan tâm em, em sẽ hôn anh thật nhiều như con chứ?"

Thì ra anh đang ghen tỵ với con vì con được cô hôn sao?

Thật trẻ con.

Cô không đáp lại anh. Mắt dừng cảm nhìn thẳng vào mắt anh trong khi cả cơ thể như bủn rủn trước sức quyến rũ của anh.

Phong nhẹ nhàng nâng niu một lọn tóc lơ lửng trước mặt cô rồi nhếch miệng cười lạnh:

"Em yêu của anh, nhìn kĩ cũng không thấy chỗ nào đẹp, tại sao trước kia anh lại mê em đến thế chứ?"

Sắc mặt cô thay đổi 360 độ ngay tức thì rồi tức giận đẩy anh ra: "Trương Khải Phong, anh có chán em thì có cần phải nói thẳng ra như thế không? Anh có biết, vì sinh con cho anh nên em mới xuống sắc thế này. Nếu không còn thích em thì anh cứ ra ngoài kia kia, có vô số phụ nữ quyến rũ có thể khiến anh mê luyến hay là quay lại với Bảo Anh ấy! Tr... anh cũng nghĩ anh đẹp lắm à? Không hiểu sao em lại chấp nhận bao nhiêu biến cố để cưới anh thế không biết? Thật hối hận!"

Phong nheo mày nheo chớp mũi của cô rồi mắng yêu: "Vợ ngược, em rất có mị lực khiến anh không thể buông tha được. Đến hôn dỗi thế này còn đáng yêu, tại sao anh không mê cho được?"

Thấy cô mỉm cười nhe nhệ anh liền giở giọng châm chọc

"Này, sinh con cũng đã xong, con cũng đã được một tuổi. Có thể dâng hiến em cho anh chưa?"

Cô nào biết được? Một năm qua anh đã nhẫn nhịn bao nhiêu chỉ vì không muốn cô bị tổn thương về thể xác. Anh cũng nhịn luôn cả việc vào nhà vệ sinh dùng tay để tránh làm mất hình tượng trước cô. Cả một năm qua anh đều không biết bao nhiêu lần có ý nghĩ "gạ yêu" cô nhưng nhìn cô vợ nhỏ bé suốt ngày quần quật chăm sóc con anh đều không nỡ. Nếu lần này cô từ chối, anh nhất định sẽ rất muốn khóc.

"Được"

Lời nói của cô như gió thoảng qua. Hoàn toàn có ý tích cực hơn so với ý nghĩ tiêu cực của anh. Cô thực sự đồng ý sao? Đồng ý cho anh tùy thích động chạm cô sao? Có phải là nghe nhầm không?

Anh như thờ thần ra. Không chút cử động. Anh bất ngờ thế sao? Cô nhìn thấy liền không muốn bỏ lỡ cơ hội mà đem anh ra trêu chọc:

"Khải Phong, em không ngờ anh lại dè dặt như thế. Sau khi cưới em, mọi bản chất biến thái trong anh đều bộc lộ ra hết. Anh cứ như thế, con chúng ta không khéo sẽ dính cái gen dè dặt của anh mất!"

"Tại sao lại trách anh? Là do em quá quyến rũ không phải sao?"

Phong tựa đầu mình vào đầu cô ân ái. Sau đó liền hưng hăng bế cô lên ôm vào phòng. Lúc đi ngang qua nôi em bé không quên để lại một câu: "Hạo Nguyên, con ngoan ngoãn nằm đây ngủ đừng làm phiền để bố mẹ tạo thêm em bé cho con chơi chung nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Ngoại truyện 2

Hôm nay là ngày sinh nhật mừng Hạo Nguyên tròn bốn tuổi.

Nguyên Nguyên nhỏ càng lớn càng bảnh trai hẳn ra, thành tích ở lớp mẫu giáo đều vượt trội hơn các bạn cùng lớp. Bé Nguyên mới bốn tuổi nhưng đã biết làm các phép tính đơn giản, và biết viết vài con chữ nguệch ngoạc.

Anh đi làm về sớm rồi tiện đường lấy bánh kem luôn cho con trai cưng. Cô lại lì hục trong bếp, hết xắc xắc rồi cắt cắt. Chỉ mình cậu con trai quý tử là ngồi ngoan ngoãn chơi đồ chơi trên sofa.

Đáng ra tiệc sinh nhật phải hoành tráng hơn nhiều. Phải tổ chức ở nhà hàng năm sao, mời thật nhiều bậc quan khách đao to búa lớn trong thương nghiệp, bé Hạo Nguyên đáng ra phải nhận được rất nhiều quà giá trị, rề nhắt có lẽ là ô tô sáu chỗ để dành đợi bé lớn rồi sẽ lái đi chơi, còn tầm trung bình thì là một căn biệt thự riêng, còn cao nhất thì... nói bấy nhiêu thôi thì chắc có lẽ mọi người cũng hiểu... thằng nhóc này nếu muốn sẽ được cả thế giới. Đồ ăn thức uống phải là rượu thượng hạng, những món cao sơn hải vị của cả năm châu lục, bánh kem năm tầng làm từ nhiều vị kem đắt tiền. Nhưng cô lại không thích xa hoa, lãng phí nên đã thuyết phục Khải Phong làm đơn giản một chút nhưng con trai lại nhận được đầy đủ tình thương của cả cha lẫn mẹ.

- "Nguyên Nguyên, ba đem bánh kem về rồi đây" Khải Phong tươi cười mở cửa nhà.

Nghe giọng bố, Nguyên Nguyên nhanh nhẹn chạy chững đứng dậy, dùng đôi chân mập mạp, đẩy những ngón lon ton chạy ra. Cu cậu nhón chân lên, chối vói nhìn bánh kem trên tay ba:

- "Papa, cho Nguyên xem với..."

Bánh kem là một chiếc bánh lớn một tầng, dòng chữ "Chúc mừng sinh nhật Nguyên Nguyên" được viết nắn nót lên trên. Bên cạnh còn có hình Spiderman do chính Nguyên chọn trông rất ngầu.

- "Ồ!" Cậu tròn mắt nhìn bánh kem. Cứ như chưa từng thấy qua bao giờ vậy.

Cô nhìn viễn cảnh cha con tình thương mến thương liền bật cười nhẹ. Đi đến ôm anh, nhón chân lên hôn nhẹ vào má anh rồi thì thầm: "Anh yêu đã về~"

- "Tối nay sẽ thưởng cho em a" Anh nhếch miệng tà mị nói đầy ngụ ý rồi đưa tay véo nhẹ má cô.

Nguyên Nguyên nhìn thấy ba mẹ thăm thiết thì cảm thấy không vui, bé nhìn mẹ rồi bĩu môi:

- "Cả ngày nay mẹ hông ôm Nguyên... ba vừa về là ôm ba liền... mẹ hông thương Nguyên hả?"

Khải Phong nhìn vẻ đáng yêu của con trai rồi bật cười. Vậy mà ông bố này còn tình nghịch hơn cả con trai, nhây đến nỗi ôm lấy eo vợ kéo ra phía sau mình, nhìn con trai tỏ vẻ hờn dỗi:

- "Mẹ là của ba mà, Nguyên Nguyên là ai mà dám cướp mẹ với ba~ Nhìn kĩ đi, papa đẹp trai hơn Nguyên đấy"

Bé Nguyên dậm chân vài cái rồi làm điệu bộ đáng yêu: "Papa nhìn đi, mẹ nói Nguyên Nguyên dễ thương nhất thế giới đấy... mẹ còn nói thương Nguyên nhất nữa~ Papa chỉ là đẹp trai thôi mà, sau này lớn lên Nguyên sẽ đẹp hơn nhiều lần với lại Nguyên cũng chưa thấy mẹ nói thương ba đâu"

Vài giây ngẫm lại. Anh cũng tự cảm thấy tủi thân. Từ lúc bé Nguyên ra đời, cô chưa từng nói yêu anh thăm thiết như ngày xưa nữa. Mà cũng do anh, suốt ngày cứ thúc dục cô cùng nhau tạo ra thêm em bé nên không có thời gian nghỉ ngơi để mà lãng mạn với nhau.

- "Vợ" Anh xoay người lại nhìn cô. Ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc: "Nói 'yêu anh' được không?"

Cô ngạc nhiên đến đỏ mặt, toàn thân như muốn bốc cháy. Anh tại sao lại đột ngột đề nghị như vậy, Nguyên Nguyên còn đứng đây, không khéo cậu bé sẽ lại chanh chua đi lan truyền "tin tức" nữa.

- "Anh... anh bị làm sao vậy?" Cô không biết làm gì đành vô thức đánh anh một cái lơ đi.

- "Nói đi nào" Anh chau mày giữ chặt vai cô lại. Đôi vai nhỏ nhắn ngày nào vẫn vậy, vẫn gầy gầy, nhỏ nhỏ hợp với thân hình cô.

Nguyên Nguyên thấy mẹ đỏ mặt liền nghĩ rằng mẹ bị bệnh gì, nhanh nhẩu chạy đến kéo ống quần bố ra: "Papa thả mẹ ra... papa... mẹ của Nguyên..."

Anh bắt lực liền thả ra. Cô ngượng ngùng chỉnh lại vai áo rồi ngồi xụp xuống ôm Hạo Nguyên, bàn tay quen thói lần ra sau vỗ vỗ mông Nguyên Nguyên rồi tươi cười:

- "Ummm~ Cảm ơn con đã cứu mẹ nha~ Nguyên Nguyên thật dễ thương, mai lên trường mẹ lại mua kẹo cho nhé.."

- "Papa thật là hư... mặt mẹ... bị 'bệnh' rồi à...?" Bé Nguyên tỏ ra lo lắng, đưa bàn tay nhỏ nhỏ, múp míp lên xoa xoa mặt mẹ.

Cô hôn nhẹ lên má cậu rồi xoa đầu:"Mẹ không sao~ Là do bị xấu hổ thôi í~"

- "Ồ... thì ra khi con trai ôm con gái, con gái sẽ bị đỏ mặt..." Như vừa học thêm được điều mới, Nguyên Nguyên cứ lăm bắm nhắc đi nhắc lại mãi một câu cho nhớ kĩ.

- "À" Nguyên đột nhiên buông mẹ ra rồi chạy đến chỗ bố:"Papa... bạn Việt ở lớp mẫu giáo của con... bảo là ba mẹ bạn ấy lượm bạn ấy từ bãi rác về, vậy... ba mẹ đã tạo ra con bằng cách nào à?"

Khải Phong bất ngờ được con trai cung tạo cho cơ hội chọc giận vợ yêu thì về mặt hứng thú hơn hẳn.

Nhưng vừa quay qua cô thì nửa mặt đã trở thành một màu đen, đầu lại như xì khói lên. Trông có vẻ khá ức chế.

Cô hít một hơi thật sâu rồi ngồi xuống đánh nhẹ vào mông Nguyên Nguyên, vờ chau mày lại rồi mắng:

- "Nguyên Nguyên, lần sau cấm con không được nghe và hỏi bất cứ câu hỏi nào như thế nữa, nghe chưa..."

- "Con trai, ba sẽ chỉ cho con cách tạo ra em bé" Khải Phong đi đến đẩy nhẹ cô ra rồi bế Nguyên Nguyên lên.

Anh bế con đi vòng quanh phòng khách, vừa luyên thuyên:

- "Con biết không, ba mẹ đã yêu nhau, sau đó ba mẹ tắt điện, ba mẹ cùng nhau lên giường ngủ chung và rồi..."

Cô cắn chặt môi, biết Khải Phong sẽ nói ra những lời gì đã treu cô, nhưng đối với em bé bốn tuổi thì nói vậy thực sự không tốt!

- "Khải Phong!!"

- "Hửm?...". Anh thích thú nhìn về mặt hiem thấy của cô. Một người mẹ mẫu mực chưa từng đánh ai, hôm nay lại trông giận dữ như vậy, anh hết như đã đánh sập hình tượng của cô.

Nguyên Nguyên không hiểu chuyện gì chỉ nhè nhẹ kéo kéo cổ áo anh:"Papa... và rồi sao nữa..."

Cô mím môi đi đến nhón chân lên dành lấy Nguyên Nguyên nhưng bị anh gạt tay ra:

- "Em làm gì vậy?"

- "Ngăn không cho anh đầu độc tư tưởng trẻ con"

Anh vuốt vuốt tóc cô, mỉm cười một nụ cười tỏa nắng:

- "Thôi nào, đầu độc gì chứ?"

- "Anh nói như vậy chẳng khác nào đào tạo thêm một Khải Phong dê cụ khác..."

- "Cái gì mà Khải Phong dê cụ? Đây, anh nói cho em nghe..." Anh nhẹ nhàng kéo tay cô đến sofa:"Vợ yêu biết không, cái này như giáo dục giới tính thôi, nói cho con biết trước thì con sẽ có vốn kiến thức rộng lớn hơn bạn bè thôi..."

- "Nhưng... mấy cái này không tốt.. nói cho anh biết nhé, em vẫn không biết cách tạo ra em bé cho đến khi lần đầu cùng với anh..." Đến đây giọng cô đột nhiên đông cứng. Nói như vậy không khác nào tự thừa nhận ý nghĩ của mình cũng đen tối đến độ nhớ cả việc lần đầu tiên cùng anh ấy... đến giờ.

Anh nhếch miệng nhìn cô, cố ý nghiêng đầu hướng tai lại gần cô để nghe rõ:"Cùng với anh làm gì cơ?"

- "Gi vậy mẹ?" Nguyên Nguyên kéo áo mẹ.

Cô vuốt nhẹ bụng nhỏ của Nguyên Nguyên cười miễn cưỡng:"Nguyên Nguyên ngoan, bịt tai lại nào~"

Cậu bé ngoan ngoãn xoay người đi rồi bịt tai lại.

Cô hít một hơi sâu lấy bình tĩnh rồi nhìn gương mặt thích thú của anh, nhếch miệng:"Tôi nay anh muốn sofa hay sàn nhà?"

Khải Phong cứng rần lăm cũng đến vậy. Ở ngoài là một đại gia kinh doanh máu lạnh, về nhà thì cứ như một con mèo nhỏ lúc nào cũng cưng chiều vợ.

Anh liền thay đổi sắc mặt, hừ lạnh một tiếng, anh quyết tâm không sợ vợ lần này:

- "Tôi nay anh ngủ trên giường, em không có quyền đuổi anh ra sofa hay sàn nhà!"

Cô nghiêng răng hàm hực nhìn anh, không biết đáp trả sao liền quay lưng vào bếp.

Anh cười tươi bế Nguyên Nguyên lên hôn nhẹ vào má, cảm giác chống đối lại cô thật thích.

Hôm nay là một bữa tiệc sinh nhật vui vẻ của Nguyên Nguyên.

Đêm hôm đó.

Cả hai vợ chồng vẫn giận dỗi, không ai chịu nhường ai. Mỗi người nằm quay lưng về một phía, sát ra vách giường. Không thèm đắp chung mền, không thèm ôm chung gối nữa.

Anh cứ cho là dạy cho Nguyên Nguyên những điều về giáo dục giới tính là đúng. Còn cô thì ngược lại, cho rằng nó không tốt, đợi con lớn thêm chút nữa rồi hẳn dạy.

Vì trước quen với việc được rúc vào trong lòng anh, được anh ôm khi ngủ nên hôm nay cô cảm thấy rất khó chịu vì thiếu thốn cảm giác thường ngày. Cô cứ lăn qua lăn lại không sao ngủ được.

Anh chau mày khó chịu rồi gắt nhẹ với cô: "Làm gì xoay mãi thế, định không cho người ta ngủ à?!"

Nghe xong cô mới nằm im lại, thôi nhúc nhích. Nhưng cảm giác khó chịu lại ủa đến, sợ làm anh không ngủ được lại mắng, cô chỉ biết nằm im cắn răng khóc thút thít.

Nghe tiếng cô anh lập tức thở dài, giậy sau xoay người lại ôm lấy cô: "Anh vẫn còn giận nhưng chịu thiệt ôm cho em ngủ đây"

Cô liền bật cười rồi ngủ cùng anh đến sáng.

Về phần Nguyên Nguyên, sau khi nghe bố thuyết giảng về cách có em bé, cậu đã học thuộc lâu lâu: tắt đèn, lên giường ngủ.

- "Nguyên Nguyên đã có thể tự tạo ra em bé, không cần nhờ vả bố mẹ nữa" Cậu bé vui vẻ tung tăng bước vào cửa lớp mẫu giáo.

- "Nguyên Nguyên" Một cô bé nhỏ tuổi, thân hình nhỏ bé và hơi mập mạp. Buộc hai đuôi tóc xinh xinh hai bên bằng hai chiếc nơ hồng nho nhỏ trông rất đáng yêu. Cô bé chập chững từ cổng trường chạy đến chỗ Nguyên.

Là Nhật Lam - Con gái của trợ lý Lâm và Lập Hi (bạn thân của nữ chính, đã từng xuất hiện trong vài tập giữa) Sau khi Khải Phong và Hàn Mi động phòng được vài tuần. Trợ lý Lâm tình cờ gặp Lập Hi tại một quán cà phê bình dân mà anh thường xuyên lui tới, cả hai có một khoảng thời gian trò chuyện tìm hiểu nhau rồi dần dần nảy sinh tình cảm nên cuối cùng cũng kết hôn một năm sau khi đám cưới của Khải Phong và Hàn Mi được tổ chức. Và Nhật Lam chỉ kém Nguyên Nguyên một tuổi.

- "Là Lam Lam đây à?" Nguyên Nguyên thấy con gái liền tỏ ra mừng rỡ, men lỳ.

- "Dạ, hôm qua sinh nhật anh mà ba em bận không chờ em tới được... ba em bảo cho anh cái này" Lam Lam chìa ra một cây kẹo Chupa Chup vị nho mà Nguyên Nguyên rất thích.

Mắt Nguyên Nguyên như bừng sáng lên, là món cậu thích, ngu gì giữ thể diện mà tuột mất quà ngon?

- "Cảm ơn Lam Lam" Nguyên giật lấy cây kẹo rồi nắm chặt trong tay.

Cô bé bật cười, lộ ra hai chiếc răng sữa nhỏ cười Nguyên Nguyên: "Ba em nói anh chắc chắn sẽ giật lấy kẹo như vậy... là con của tổng giám đốc mà anh kì quá vậy?"

Nguyên Nguyên thả lỏng cây kẹo ra, bỏ vào túi rồi chống tay lên eo kiêu ngạo: "Sao hả? Lam Lam có ý kiến à, có tin anh nói ba đuổi việc chú Lâm không?"

Cậu nhóc bốn tuổi này lúc nào cũng đe dọa người ta bằng cách này, cứ có bố làm quan to là muốn gì được nấy. Nhưng mẹ cậu lại luôn ngăn cản không cho Khải Phong cưng chiều con quá mức sẽ đắm ra hư hỏng.

- "Nguyên Nguyên dám không? Lam Lam méc mẹ Nguyên bây giờ" Nhật Lam héch mặt nhìn Nguyên Nguyên rồi bỏ đi. Đôi khi cao ngạo quá con gái cũng không ưa.

Chiều hôm đó, Khải Phong đón con trai về. Nguyên Nguyên nắm tay ba đi bộ về nhà vì nhà rất gần trường. Đột nhiên cậu phát hiện thấy một tiệm tạp hóa nhỏ, treo một đồng dây bánh kẹo, nào là chip chip rồi snack, không khác nào thiên đường.

- "Sao hả? Lại muốn ăn vặt?" Khải Phong rất tinh ý, phát hiện mong muốn của con trai từ sớm. Thấy con gật đầu, anh liền xoa đầu Nguyên Nguyên: "Mập vậy rồi còn ăn, gái không theo đâu nghe chưa"

- "Không phải... Nguyên Nguyên mua cho Lam Lam"

- "Hửm? Lam Lam?"

- "Dạ, Lam Lam giận Nguyên Nguyên rồi"

- - - - -

Tối hôm đó, vợ chồng trợ Lâm đến nhà Khải Phong ăn cơm mừng sinh nhật Nguyên Nguyên muộn.

- "Mi à, cần tớ giúp gì không?" Lập Hi cời giầy rồi chạy ngay vào bếp.

Khải Phong đi đến khoác vai Lâm cười cười nói nói vui vẻ.

Nguyên Nguyên đang xem TV, thấy Lam Lam bước đến ngồi bên cạnh liền đẩy đẩy vai cô bé:

- "Lam Lam... còn dỗi hả?"

Nguyên Nguyên trước giờ công tử đào hoa là vậy. Từ lâu đã để ý đến Lam Lam, Lam Lam rất dễ thương, má kúm đồng tiền, da mềm chạm vào rất thích. Phải chỉ có con với Lam Lam thì đời Nguyên Nguyên toàn là màu hồng!

Nguyên Nguyên đặt vào bàn tay nhỏ của Lam Lam một bị snack rồi nài nỉ: "Lam Lam dễ thương, hết giận nha?"

Cậu bé bốn tuổi đã học được tuyệt chiêu thả thính con gái từ bố nên rất biết cách lấy lòng Lam Lam.

Lam Lam liếc nhìn Nguyên Nguyên rồi cười: "Lam Lam không giận Nguyên nữa~"

- "Hay quá" Nguyên Nguyên nẩy lên vỗ tay thích thú, chợt cậu tỏ ra nghiêm túc: "Lam Lam có thích Nguyên Nguyên không? Nguyên Nguyên yêu Lam Lam luôn rồi"

- "Thật á? Em cũng thích anh nữa" Ý của Lam Lam ở đây là thích theo kiểu anh em, còn Nguyên Nguyên lại nghĩ là thích kiểu... vợ chồng.

- "Thế... em có thích em bé không?"

Nhật Lam gật đầu một cái rồi chu cái mỏ nhỏ xinh ra kể chuyện: "Em thích em bé lắm! Ba mẹ nói sang năm sẽ đẻ em bé cho em chơi"

- "Thế giờ em có muốn tự tạo em bé không? Chẳng cần phải đợi bố mẹ em đâu"

Lam Lam bé nhỏ ngây thơ gật đầu: "Ừm! Nhưng em không biết làm!"

- "Anh biết này" Nguyên Nguyên tươi cười kéo tay Lam Lam chạy vào phòng ngủ của mình.

Cậu tắt đèn rồi nói với Lam Lam: "Em, nằm giường đi"

- "Dạ" Cô bé vẫn ngoan ngoãn làm theo. Nằm lên giường, đặt hai tay lên giường rồi đợi Nguyên Nguyên hành động.

Nguyên Nguyên nằm xuống bên cạnh Lam Lam rồi nói nhỏ: "Giờ chỉ cần đợi, em bé sẽ ra đời"

- - - - -

30 phút sau...

- "Lam Lam. Lam Lam nhà tớ đâu ấy nhạ?" Lập Hi không thấy con liền ngó quanh nhà.

Không chút động tĩnh.

- "Chắc là đang chơi với Nguyên Nguyên" Hàn Mi ngẩng đầu lên nhìn quanh vào khách: "Nguyên Nguyên!"

- "Luc này anh mới thấy hai đứa vào phòng ngủ đây" Khải Phong thoải mái gác chân lên bàn, vừa xem TV vừa ăn vặt.

- "Anh à, tìm con xem" Lập Hi gọi trợ lý Lâm.

Cô vội cời tạp dề ra rồi chạy đến ngăn trợ lý Lâm: "Để em tìm"

Cô mở phòng ngủ ra, cảnh tượng quá đổi kinh ngạc. Một bé trai và một bé gái đang quanh mình chính đại ôm nhau ngủ say sưa.

Đến khi cô gọi lớn thì chỉ một mình Nguyên Nguyên tỉnh dậy: "Gi vậy mẹ..."

- "Con làm gì vậy?" Cô bật điều hòa lên cho mát rồi vuốt nhẹ má con trai.

Nguyên Nguyên dụi mắt rồi lẩm bẩm "Lam Lam nói muốn có em bé... con chỉ giúp em ấy"

- "Ôi trời ơi cái thằng nhóc này, ai dạy cho mấy thứ bậy bạ đó vậy?"

- "Papa..."

Thế là Nguyên Nguyên nửa tỉnh nửa mơ ngồi nghe mẹ mắng suốt nửa tiếng đồng hồ.

Gần buổi chiều khi ba mẹ của Lam Lam và Nguyên Nguyên vẫn còn ngủ say. Nguyên Nguyên lấy trong tủ lạnh ra một bịch bánh rồi ngồi trên sofa, mặt bí xị.

Lam Lam tò mò lại gần:

- "Nguyên Nguyên sao vậy?"

Cậu bé thấy Lam Lam liền gắt lên: "Do em mà anh bị chửi đấy! Khi không lại muốn tạo em bé, mẹ anh chửi nghe muốn bung cái lỗ tai luôn này!"

- "Đâu phải lỗi của em, là anh bày trò mà" Lam Lam leo lên sofa.

"Con bé này thật không biết nghe lời" Nguyên Nguyên chau mày. Một lúc sau con giận trong lòng đã nguôi, Nguyên Nguyên lấy bánh đưa cho Lam Lam: "Ăn không?"

- "Dạ ăn!" Lam Lam nhanh nhẩu trả lời, đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm vào cái bánh.

- "À đi"

- "À"

- "Nguyên Nguyên có đẹp "chai" không?"

- "Có ạ" Lam Lam cong đôi môi nhỏ trả lời. Mắt vẫn không rời khỏi chiếc bánh

Nguyên Nguyên tươi cười, xoa nhẹ đầu cô bé, rồi đưa bánh cho Lam Lam: "Nè, ăn đi, anh cho ăn rồi thì lớn lên phải cùng anh tạo em bé đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là... Tôi Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.